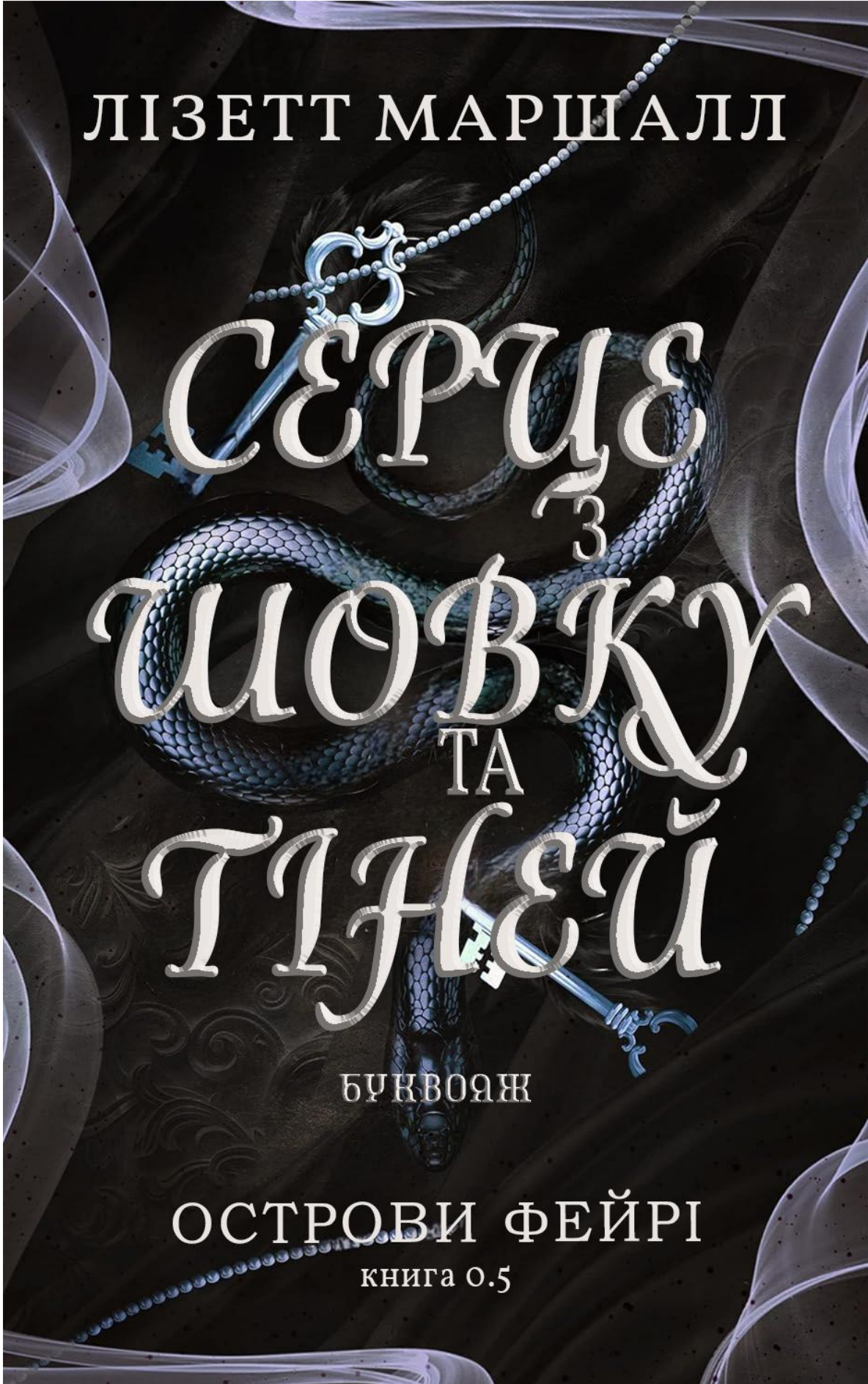

ЛІЗЕТТ МАРШАЛЛ

СЕРЦЕ
ЩОФКУ
ТА
ПІЖЕЇ

БУКВОЯЖ

ОСТРОВИ ФЕЙРІ

книга 0.5

СЕРЦЕ З ШОВКУ ТА ТІНЕЙ

ОСТРОВИ ФЕЙРІ – КНИГА 0,5

Переклад здійснювався виключно для каналу

[Буквояж](#) - 2025

Ми не несемо відповідальність за продаж нашого перекладу

ЛІЗЕТТ МАРШАЛЛ

ЗМІСТ

Розділ 1	5
Розділ 2	12
Розділ 3	21
Розділ 4	30
Розділ 5	41
Розділ 6	52
Розділ 7	63
Розділ 8	72
Розділ 9	85
Розділ 10	93
Розділ 11	100
Розділ 12	112
Розділ 13	117
Розділ 14	124
Розділ 15	130
Розділ 16	138
Розділ 17	143
Розділ 18	149

РОЗДІЛ 1

Знову зійшло сонце.

Перші золоті промені, як і щоранку, проникали крізь арочні вікна спальні, заливаючи маслянистим світлом підлогу з червоного дерева і огортаючи мармурові стіни з червоними прожилками неземним рожевим сяйвом. Агенор ледь пам'ятав це видовище, яке сповнило його трепетом і подивом, коли він уперше оселився в цьому помешканні у вежі в самому серці Багряного Двору, добрих шість століть тому.

Він ледве дозволив своєму погляду затриматися на цьому найбільш знайомому зараз видовищі, просто відкинув тонку ковдру і вирвався з неймовірної м'якості матрацу, перш ніж вона змогла переконати його не вставати взагалі.

Ще один ранок.

Ще один день.

Він придушив стогін, коли звівся на ноги і пошкунтильгав до вікна, перекочуючи плечима, щоб позбутися скутості в кінцівках і крилах.

Під його елегантним балконом острів купався в ранньому світлі, суворий гірський хребет і щільно забудовані міста в низинах позаду, і, нарешті, перламутрово-білі пляжі і піниста блакить моря. Так тихо. Так умиротворено. Так... нудно.

Агенор часом дивувався, звідки сонце знаходить в собі сили щоранку підніматися над обрієм, знаючи, що на неї знову чекає та ж сама незмінна земля.

Можливо, вона теж знала, що таке обов'язок.

Рух у куточку зору вирвав його з роздумів. Корал підповзла до нього по червоному дереву, все ще млява від нічного холоду. Усмішка смикнула його губи — мить легковажності в його серці.

— Доброго ранку, дівчинко.

Вона витріщилася на нього, висолопивши язика, наче хотіла його вилаяти. Агенор розсміявся. Її ранковий настрій був вражаюче гіршим, ніж її денний настрій.

— Не хвилюйся, я залишу тебе на самоті. Не варто змушувати їх чекати внизу, так чи інакше.

Корал проігнорувала його, вигнувшись усіма п'ятьма футами свого рубіново-червоного тіла під вікном, у тому місці, де сонячні промені вже мали б зігрівати дошки підлоги. Він втримався від бажання нахилитися і погладити її. Пізніше сьогодні вона була б йому вдячна. А зараз, якби він спробував, то міг би опинитися з іклами, що впилися б йому в зап'ястя на сантиметр, якби спробував.

Отрута не була б проблемою; після століття в її товаристві він мав до неї імунітет. Але витіснення її з його плоті зайняло б трохи часу, а Мати не любила, коли її змушують чекати.

Він залишив Корал засмагати, а сам, не дивлячись, витягнув з шафи сорочку – темно-зелений шовк. Досить гарна. Він не сподівався, що сьогодні йому знадобиться багато червоної магії, а якщо доведеться, у нього завжди були крила як додаткове джерело кольору.

Щось заворушилося в нагрудній кишені, коли він розгорнув одяг. Агенор знову не зміг придушити сміх.

— Ти справді маєш дивовижний талант передбачати мій вибір одягу, малий.

Василіск висунув свою маленьку голівку, очі-намистинки були яскравими і пильними. Агенор простягнув йому палець, і маленька змійка згорнулася навколо нього, зручно притулившись головою до теплої шкіри. Агенор натягнув сорочку через голову, а потім обережно запхав василіска назад у кишеню, перш ніж застебнути прорізи на крилах, а потім передні гудзики. Невелика вага на грудях була дивним заспокоєнням, як невидима посмішка, яку він носив із собою.

Якщо судити з тону вчорашнього виклику, вона може знадобитися йому сьогодні.

Він обережно переступив через Корал на шляху до балкона, відчинив високі двері і глибоко втягнув у легені солоне морське повітря. Цей перший вдих – він завжди був єдиним, що змушував його відчувати себе живим. Після цього дихання розмивалося до простого виживання до кінця дня, до бездумного рефлексу. Справа обов'язку.

Він зачинив за собою балконні двері і дозволив собі впасти, розправивши крила в падінні. Повітря повільно понесло його вниз, навколо вежі, в якій він жив, над великим двором, де тренувалися воїни, аж до високих мармурових арок, що відкривали доступ до передпокою зали. Навіть ця центральна частина палацу в цей час була ще безлюдна, за винятком кількох слуг-людей, що пробігали повз у своїх сукнях і фартухах. Він не знав і не запам'ятав їхніх облич, бо всі вони виглядали однаково.

Покрита міддю і рубінами брама до зали стояла прочиненою, а не навстіж, що підтверджувало його підозри щодо природи цієї зустрічі. Він підібгав крила і прослизнув всередину. Нарахувавши п'ять голів за столом у центрі зали, він зачинив за собою важкі двері.

На чолі столу сміялася своїм сріблястим сміхом Ахліс. — Як завжди спізнюєшся, Агеноре.

Він не прокидався до сходу сонця з часів війни. Вона не очікувала, що він прокинеться і цього разу; у повістці просто між рядків було сказано, щоб він

прийшов до зали якнайшвидше після того, як прокинеться. Він знав. Вона знала, що він знає. Вони обмінювалися такими ж словами двічі на місяць протягом останніх півтора століття. Чому він досі докладав зусиль, щоб підіграти їй – він навіть не був упевнений.

— На моєму шляху була змія, – сказав він, швидко оглядаючи її, коли подолав відстань до столу. Яскраво-блакитні очі без жодної темної плями в райдужній оболонці. Отже, це були очі самої Ахліс, без жодного сліду сестри, яка ділила з нею тіло. Меліноа, друга половина Матері, мусила повністю спати, залишивши цю розмову на розсуд Ахліс – а це означало, що зустріч не могла бути *такою* вже й винятковою.

Як він і очікував.

З боку Матері Офіон кинув йому швидко посмішку. — Боюся, що ти пропустив вступ, брате.

— Я впораюся, – сказав Агенор, ледве стримуючи стогін, коли він опутився поруч з Тісандрою. Вона твердо кивнула йому – він знав, що це більш щирий жест прихильності, ніж будь-які посмішки або надто приємна привітність, які він міг би отримати від Офіона. — Я припускаю, це про Хонну.

Ахліс стиснула бліді губи. — Ах. Ти чув. Чудово.

Він завжди чує. Чутки швидко поширювалися в лавах його воїнів; на архіпелазі відбувалося небагато битв, про які він не знав би протягом дня, навіть якщо він рідко покидав цей острів. Звістка про повстання на острові Хонна надходила протягом минулої ночі. Звичайно, воно було нічим не примітним, нічим не загрожувало стабільності імперії – просто ще одна з тих сварок, які траплялися кожні кілька тижнів. Він ледве моргнув при першій згадці про неї. Але Ахліс – чи то радше Меліноа, бо саме вона, мабуть, не спала, коли прийшла новина, все одно призначила зустріч.

Як завжди.

Йому було цікаво, чи їм це коли-небудь набридає. Сидіти в цій залі з її вкритими кістками стінами і вкритим кістками троном, граючи роль Верховної Леді в імперії, яка, здавалося, застрягла в одних і тих же вічних колах. Безглуздий бунт тут, ворожнеча фейрі там. Ті самі танці знову і знову, знову і знову.

Він знав, що був невдячним. Це було те, за що вони вели Війну – мир і стабільність, процвітання, якому ніщо не загрожувало, світ, в якому нікому більше не доведеться втрачати своїх близьких від мечів ельфів, полум'я феніксів, зубів вампірів і випадкових людських засідок. Але мир... У ньому теж була своя смертельна небезпека.

— Я чув, – сказав він. — Будь ласка, продовжуйте з того місця, де я вас перервав.

На протилежному боці столу Дейрас продовжив свій невинувато довгий звіт про нічний політ до Хонни – сила повстання розбита, шахтарі на передових позиціях загинули. Тісандра слухала тихо, серйозно. Ахліс слухала з вогнем, що мерехтів в її очах, який Агенор добре знав – перша ознака майбутньої кривавої помсти. Поруч з нею в кріслі сидів Офіон, неквапливо погладжуючи її крила. Здавалося, він, як завжди, був більше зайнятий своїм становищем коханця Матері, ніж завданнями, які він виконував при дворі перед тим, як вона вклала його до свого ліжка.

Останнім, за два стільці від решти компанії, сидів Креон, втупившись у викладені черепами стельові арки, погляд його темних очей був настільки демонстративно нудним, що будь-хто, окрім сина Верховної Леді, втратив би за це голову.

Як завжди.

Агенор змусив себе перевести погляд на вкрите шрамами обличчя Дейраса, поки чоловік говорив і говорив. Йому здавалося, що вони розігрують безглузду театральну п'єсу, повний сценарій якої вони всі вже знають, – виставу таку стару, таку знайому, що він міг би мімікувати під кожне слово, яке було сказано. Люди Хонни, як і мешканці багатьох міст та островів до них, кинулися в якусь безрозсудну боротьбу, яку вони були приречені програти. Занадто багато цієї безглуздості, і виробництво їжі та інших ресурсів може стати напруженим. Треба було запровадити якесь покарання, послання іншим людським островам, що така поведінка не буде терпимою. Питання полягало в тому, яким буде покарання.

Дискусія йшла за кожним передбачуваним кроком. Офіон запропонував вбити всіх до єдиного жителя острова. Тісандра люб'язно нагадала йому, що триста мертвих шахтарів не вироблять нічого корисного, а Хонна – одне з головних джерел вугілля для двору. Дейрас насміхався і бурчав щось про те, що він має рацію. Агенор припустив, що кілька десятків смертей, швидше за все, також матимуть значення в такій маленькій громаді. Офіон пожартував про старість і безсердечність. Агенор люб'язно запросив іншого приєднатися до нього на спаринг одного дня, щоб побачити, хто з них старішає, на що Офіон радо погодився, хоча всі знали, що він ніколи не з'явиться.

Звичайнісінькі дурниці, і все ж Ахліс не минуло й півгодини, як вона посміхнулася і вимовила: — Креон?.

Її син уперше підняв очі, і на його обличчі все ще була та сама ледь помітна лінива посмішка. Його губи не ворухнулися, але Агенор знав, що він відповідає їхній Верховній Леді мовчанням – так, як він міг говорити лише з нею, і ні з ким іншим, оскільки вона забрала його голос десятки років тому.

Навіть ця ганебна сцена чомусь нічого не змінила у світі. Без голосу Креон Гітеріон залишався таким же зарозумілим воїном, таким же відданим убивцею; якщо вже на те пішло, то він ще міцніше вріс у цю роль. Тиха Смерть, як називали його на людських островах у ці дні. Хонна, як і багато інших до нього, незабаром дізнається чому.

Ті самі кола. Ті самі схеми. Знову і знову.

— Дякую тобі, Креон, – сказала Ахліс, ще раз засміявшись своїм дзвінким, безрадісним сміхом. — Я вірю, що ти впораєшся.

Висновок, якого вона могла б дійти за п'ять хвилин минулої ночі, якби захотіла. Але Мати всіх фейрі любила свої театральні вистави і завжди любила. Агенор добре знав, що це невелика ціна за його мир і життя. Невелика ціна за добробут його народу. І все ж він нічого не міг вдіяти зі зрадницьким голосом у потилиці, коли через кілька хвилин вийшов із зали, готовий повернутися до своїх повсякденних обов'язків...

Голос, який говорив йому, що він, можливо, не воював би так відважно на війні, якби знав, що це будуть його плоди, які він буде пожинати.

День пройшов у тумані нудної, безглуздої рутини. На тренувальні поля прибули новобранці, всі вони були молодими фейрі, спраглими слави. Кілька дрібних проблем з адміністрацією Дейраса щодо данини, яку він збирав з людських островів. Бійка між двома лейтенантами, які несвідомо ділили кохану протягом року, а тепер звинувачували один одного в невірності свого напарника.

Всі ці проблеми Агенор бачив і вирішував тисячу разів раніше. Кожне заспокійливе зауваження, що злітало з його вуст, кожне гостре запитання, кожна роздратована команда – він міг приспати їх.

Він провів день, блукаючи залами академії, спостерігаючи за тим, як діти фейрі нового року вправляються в магії під пильним поглядом своїх наставників. *Червоний для знищення.* Де-не-де парти розліталися на друзки, коли червоний колір різко виривався з поверхні під руками студента. *Жовтий для змін.* Дерево стало залізом, оксамит – склом; одного разу йому довелося допомагати, коли необачна молода дівчина перетворила сукню своєї вчительки на звивистий плющ. *Синій - для зцілення.* Ця частина, як завжди, залишалася за дорослими, які бігали за своїми учнями, намагаючись виправити найгірші з пошкоджень, завданих меблям.

Зелена сорочка, яку він одягнув того ранку, таки стала йому в нагоді. Агенор тримав ліву руку в боці, коли йшов, витягуючи з шовку весь синій колір, окрім останнього клаптика, і мимохідь замахувався кольоровими вибухами на розбиті вікна, потрощені стільці та подертий одяг, щоб полагодити їх. Коли він закінчив, на його сорочці залишився лише золотисто-жовтий колір. Він знав, що діти витріщаються на нього, і не лише через маленьку змійку, яка кожен кілька хвилин висовувала голову з його нагрудної кишені. Навіть після років, проведених в оточенні магії вдома, дуже мало хто з них бачив би силу, подібну до тієї, якою володів він, або вправність і точність, яку він розвинув після століть і віків тренувань.

Він знав. Він бачив, як їхні батьки вчилися керувати кольором у цій самій залі, як їхні дідусі та бабусі. Він навчав їхніх вчителів і вчителів їхніх вчителів.

Щоб вижити в Багряному Дворі, потрібен був певний рівень таланту та майстерності, а він вижив ще до того, як цей палац було збудовано.

У цьому була гіркота – ці захоплені молоді обличчя, ця безрозсудна магія. Від цього він почувався неймовірно старшим, втома проникала глибоко в кістковий мозок і ще важче налягала на плечі, а роки ставали дедалі важчими. Вага Василіска на його грудях тепер була якорем – нагадуванням про те, що він все ще живий, дихаючий чоловік, а не просто реліквія з якоїсь давно забутої епохи, що застрягла у світі, який виріс без нього.

Щойно він наважився повірити, що нікого випадково не обезголовили і не перетворили на багнюку, він вибачився і пішов до своїх покоїв раніше, ніж зазвичай.

Слуги, як завжди, весь день підтримували вогонь, щоб у кімнаті було тепло для змій. Агенор розстебнув сорочку, щойно ступив у це липке тепло, витягнув

Василіска з нагрудної кишені і натягнув шовк на його крила та плечі. Кілька годин спокою. Незабаром Ахліс – або, швидше за все, Меліноа – покличе його на вечерю. Пізніше ввечері Тісандра знайде його, попросить поговорити наодинці і побурчить, що Креон поводить себе, як розпещена дитина, коли треба приймати рішення – розчарування, яке вона завжди виливала після таких зустрічей, як сьогоднішня ранкова дискусія. А потім він кидався в ліжко і засинав, чекаючи, що сонце знову розбудить його, що ще один день піде за кожним передбачуваним поворотом і зміною обставин...

Він відчинив дверцята шафи, щоб кинути сорочку назад на купу одягу, і застиг.

Його гардероб повинен був бути безладним. Так було завжди; він наказав слугам відмовитися від цього багато століть тому. Але сорочки, штани й пальта лежали акуратно складеними стопками, відсортовані за кольором і тканиною – така ретельна організація, що йому стало майже соромно за сорочку, яку він збирався кинути туди.

А на вершині найближчої стопки, тієї, що з чорного шовку в тіні...

Записка.

Хтось залишив записку в його шафі.

Агенор витріщився на неї, його шкіру поколювало відчуття, якого він не відчував так давно, що йому знадобилося кілька кліпань, щоб назвати це – *здивування*.

За 233 роки життя ніхто не проігнорував його накази за останні вісім століть, і ніхто не залишив записок між ними. Ніхто ніколи не залишав йому записок між сорочками.

Змії, звісно, відчули це, його раптове хвилювання, недовірливий рум'янець розгубленості, що пробіг по хребту. Змія обвилася чорнильно-чорним тілом навколо його щиколотки, тихо шипіла, ніби попереджаючи його, коли він простягнув руку і підняв клаптик пергаменту з його сорочки. Агенор без роздумів підняв її на плечі. Вона обвилася навколо його тулуба, її шкірясте тіло напружено притискалося до його шкіри, коли він сів на край ліжка і якусь мить дивився на згорнуту записку.

Він не мав жодного уявлення про те, яке послання він знайде всередині – жодного найменшого уявлення. Коли з ним таке востаннє траплялося?

Було майже марно її відкривати. Шкода, що в ньому, швидше за все, не буде нічого примітного, просто клаптик пергаменту, який знайшов слуга, що прибирав його шафу, і хотів, щоб він помітив, або... або...

Пробурмотівши прокляття, він похитав головою і розгорнув кляту річ.

Вельмишановний Лорд Агенор, свідчив перший рядок.

І ось воно знову з'явилося, свербіння між лопатками – це моторошне, омолоджуюче відчуття чогось несподіваного. Чогось *нового*. Тому що це привітання – воно не виказувало жодної звичної шанобливості, з якою його оточували. Жодної звичайної обережності.

Це було схоже на *знущення*.

Агенор потер очі. Літери залишилися на своїх місцях.

До сьогоднішнього дня я перебувала під враженням, що стародавні володарі фейрі були одними з найстрашніших сил на землі. Побачивши те безладдя, яке ви називаєте своїм гардеробом, тепер я виправляюся. Ніщо не може бути більш жахливим, ніж повний хаос, який чекав на мене там. Якби він продовжував існувати далі, я впевнена, що якесь пекельне створіння матеріалізувалося б із чистої сили вашої сукупної недбалості, щоб поглинути нас усіх. Ви маєте бути вдячні мені за те, що я врятувала вас від болісної смерті від рук купки розлючених пальт.

До речі, про пальто, я впевнена, що ви можете обійтися без того, яке я взяла з собою як винагороду за мою важку працю. Якщо у вашій колекції є речі, до яких ви відчуваєте особливу сентиментальність, будьте ласкаві, позначте їх, щоб я не розбивала ваше серденько, коли повернуся, щоб поповнити власний гардероб.

*Щиро ваша,
Злодійка*

РОЗДІЛ 2

Еллі кинула останній погляд на безлюдний коридор, потім штовхнула двері і прослизнула до задущливої спальні за ними, стискаючи свою купу дров, наче це був щит з альф-сталі. Жоден різкий голос не привітав її. Ніщо не ворушилося біля її входу – ніщо, окрім великої червоної змії, яка лежала, гріючись у сонячному світлі, на незастеленому ліжку.

Еллі кинула істоті швидко посмішку і сподівалася, що шипіння, яке вона отримала у відповідь, не було попередженням забиратися геть з кімнати.

Ніяких фейрі-охоронців не було видно. І самого Лорда Агенора, який залишився наглядати за своїми речами, теж.

Могло бути й гірше. Вона була готова до *набагато* гіршого.

Дурна змова, знову пробурмотів Расс вчора ввечері, і, звичайно ж, він мав рацію. Якби вся ця затія не врятувала їх, вона, швидше за все, вбила б її, і, можливо, решту родини теж. Але спогад про перелякані ридання Інги, про холодні очі, що дивилися на них минулої ночі, – цього було достатньо, щоб вона продовжувала рухатися. Якби вона відступила зараз, то пошкодувала б про це ще до заходу сонця.

А Інга пошкодує *набагато*, *набагато* більше.

Придушивши в собі прокляття, Еллі навшпиньки пішла вперед, опускаючи поліна на підлогу перед вогнищем. Вогнище вже розгорялося, досить гаряче, щоб її обличчя почервоніло навіть у сукні з короткими рукавами і довжиною до колін, у якій слуги ходили по двору. І все ж Агенор наказав підкинути більше дров, більше тепла. Як байстрюк примудрився не задихнутися в такій спеці, можна було тільки здогадуватися.

Було б добре, якби він не задихнувся ще кілька тижнів, інакше їй довелося б починати планувати все спочатку.

Залишивши дрова біля вогнища, вона поспішила в інший кінець кімнати, до величної шафи, що займала третину мармурової стіни. Змія на ліжку стежила за нею очима-намистинками, але не розплутувала свого довгого тіла з ковдри.

Ніяких спроб напасти. Лише коли вона розтиснула свої липкі руки, Еллі зрозуміла, що очікувала від змії *якихось* дій – виконувати накази свого господаря, захищати його фортецю. Він, напевно, *міг* віддавати їм накази, чи не так? Щоправда, вона ніколи не зустрічала нікого, хто знав би, що саме означає зв'язок між Лордом Агенором і його тваринами, або чому змії можуть жити в його товаристві сотні років, але здавалося малоймовірним, що він не контролював їх якимось чином. Принаймні, вони його не кусали.

І все ж, жодного нападу.

Вона витерла тремтячі руки об спідницю, стиснула пальці лівої руки на ручці дверей шафи і швидко відступила вбік, смикнувши їх. Жодна змія не вискочила, щоб вчепитися іклами в її шию. Ще одна несподівана приємність.

Ретельно відсортовані купи, які вона склала вчора, все ще були на місці. Але до найближчої додалася темно-зелена шовкова сорочка, акуратно складена, як і решта внизу, а поверх неї ...

Записка.

Еллі моргнула на неї. Не її записка – цей аркуш пергаменту був більшим і набагато кращої якості, ніж та сторінка, яку вона поцупила з кабінету секретарки фейрі під час вчорашнього прибирання. Це означало, що хтось інший поклав її туди.

І судячи з учорашнього хаосу, мало хто, крім самого Агенора, сюди заглядав. А це означає...

Він відповів?

Усвідомлення цього надто повільно занурювалося в її думки. Боги милосердні. Її лист не мав на меті розпочати розмову. З якого дива він мав би докладати зусиль, щоб відповісти злодійці, яка насміхається з нього в обличчя?

Вона простягнула руку, вагаючись, коли кінчики її пальців ковзали по гладенькій поверхні пергаменту. Чи не була вона занадто нерозважливою? Вона лише хотіла трохи підштовхнути його, переконатися, що він помітить зникнення одного з його пальт. Можливо, трохи роздратувати його. Але якби він образився настільки, що написав би відповідь...

Що, якби це була смертельна пастка? Перше попередження про жакливу кару, що чекає на неї?

Вона ковтнула, потім вихопила з шовку згорнутий пергамент і струснула його. Немає сенсу відкладати неминуче.

Ледь читабельним почерком було написано: *Найжалюгідніша злодійка пальт.*

Еллі знову моргнула.

Ваша турбота про моїх пальтових чудовиськ дуже зворушлива. Дозвольте запевнити вас, що, будучи грізним лордом фейрі (справді, поважного віку), я ніколи не мав проблем з перемогою над тими, що втекли з мого гардеробу в минулих століттях. На вашому місці я б більше переймався тим, що між моїми сорочками можуть ховатися змії. Вони можуть ображатися на непроханих гостей.

Еллі подивилася на червону змію на ліжку. Вона кинула на неї в'янучий погляд, але не почала рухатися.

Хіба він не наказав своїм супутникам зупинити її? Хіба він не наказував їм не зупиняти її? Тон його листа... Він не здавався розлюченим. Скоріше...

Задоволеним?

Вона повернулася до листа, все більше і більше спантеличена.

Щоб відповісти на ваше запитання – будь ласка, тримайте свої швидкі пальці подалі від сорочок зі зміїною вишивкою. Це подарунок від моєї покійної сестри. Насправді, я б порадив вам тримати ці пальці подалі від інших моїх речей, але, судячи з формулювання вашого листа, я не дуже сподіваюся, що ви дослухаетесь до цієї поради. Це ставить питання про ваші мотиви. Якщо ви сподіваєтесь розбагатіти на своїй крадіжці, то повинні були помітити, що я володію більш дорогими речами, ніж пара сорочок. Якщо ви шукаєте щось модне, щоб носити, ви повинні розуміти, що крадіжка обійдеться вам дорожче, ніж купівля власного одягу. Якщо це не творча спроба самогубства лорда фейрі, мушу визнати, що я не можу збагнути ваші мотиви.

Тож... у справжній грізній манері лорда фейрі, я пропоную тобі угоду. Візьми ще один плащ, але натомість дай мені відповіді. Якщо твоє пояснення буде задовільним, я вважатиму справу вирішеною.

Мимоволі заінтригований,

А.

Мимовільний сміх зірвався з її вуст. Він вийшов надто задиханим і надто безглуздим для розсудливої людини, якою вона зазвичай була рада бути.

Угода?

Боги милостиві. Вона знову пробігла очима по лініях, що повзли, намагаючись збагнути безпомилкову забаву, що крилася за його словами. *Мимоволі заінтригований.* Достатньо, щоб він пожертвував ще одним пальто, аби отримати відповіді на свої запитання?

Нервозність забурлила в її шлунку. Це не був варіант, який вона розглядала, коли будувала свої плани – не той ризик, до якого вона була готова. Чому він не розлютився? Чому не погрожував їй собачими зубами та пекельним вогнем? Як гордий самець фейрі, Лорд Захисник Багряного Двору та один з наймогутніших магів на всьому цьому проклятому острові, він мав би збожеволіти від злості на її глузування. А замість цього ...

Він насміхався у відповідь?

Що їй тепер робити?

Дати йому відповіді, які він просив, було неможливо – їй *потрібен* був обман, щоб заманити його туди, куди вона хотіла. Але навідріз відмовлятися давати йому інформацію теж звучало небезпечно. Чи могла вона просто не залишити листа цього разу? *Мимоволі заінтригований.* Мало шансів, що він назве це невдачею і блаженно продовжить свої дні, поки його одяг продовжує зникати один за одним.

Тому що вона збиралася продовжувати їх красти. Допоки їй потрібно було убезпечити Інгу – доки Агенор повинен був грати роль, яку вона змушувала його грати.

Тож вона мусила написати відповідь. І виграти час.

Кинувши останній обережний погляд на червону змію, вона опустила на коліна і намацала олівець у кишені фартуха. Дякувати богам, вона не вийняла його після вчорашнього візиту. Розгорнувши пергамент на колінах, вона якусь мить дивилася на порожню поверхню, а потім почала черкати,

Наймилосердніший (хоч і все ще древній) Лорд Фейрі,

Ваша м'якість дивує мене. Я очікувала знайти між вашими сорочками щонайменше трьох змій, гончака і, можливо, саму Матір, яка чекає на мене. Можна було б зробити висновок, що ти не так вже й прив'язаний до свого гардеробу. Я рада цьому, бо не хотіла б відчувати провину за своє нове придбання. (Подарунки твоєї сестри я, звісно, залишу в спокої).

Еллі на мить замислилася над останнім реченням. Вона не зовсім хотіла писати його. Її початковий план полягав у тому, щоб забрати саме той одяг, який він, можливо, намагався зберегти – все, що могло б підштовхнути його до дії. Але його мертва сестра...

Вона ковтнула. Ні, були глибини, до яких вона не хотіла опускатися. Можливо, їй варто було б переглянути свої моральні принципи, якби це затягнулося надовго або якби становище Інги стало надто жахливим. Наразі в цьому не було жодної потреби.

Щодо твого прохання про відповіді – я вважаю, що ти надто поспішаєш, мілорде. Хіба не казав відомий філософ Дефіней, що важка дорога приносить нам більше радості, ніж легка прогулянка? І хіба не вчать нас трактати Фірона, що нездійснені бажання є набагато сильнішою силою, ніж навіть найглибше задоволення? Якщо ми можемо слідувати цим мудрим урокам, то я явно роблю тобі послугу, не відповідаючи на твої запитання одразу. Але я дам тобі маленьку частинку правди: ні, я не маю наміру заробляти на своїй крадіжці ні копійки.

Тим не менш, мені цікаво – яка річ у твоєму гардеробі найдорожча? (Якщо припустити, що не весь твій одяг – це подарунки, бо в такому випадку це питання, мабуть, було б неввічливим).

*З невгамовною жадібністю,
Ваша злодійка пальт*

Вона згорнула записку, не давши собі ні хвилини на роздуми, вихопила з купи, яку сама ж і склала, найближчу дорогу на вигляд сорочку без зміїної вишивки і залишила листа там, де знайшла. Це мало б спрацювати. Якщо вона повернеться завтра, а її все одно впіймають три змії та собака – що ж, до того часу вона здогадається, як діяти далі.

Хіба не Дефіней казав, що в коханні та на війні не можна уникнути ризику?

Расс уже чекав на неї, коли вона повернулася додому, його брудна сорочка була розірвана на лікті, нігті все ще темні від бруду з будівельних майданчиків. Його посмішка, коли вона прослизнула всередину і зачинила за собою двері, не досягла його очей, і зникла з його обличчя з безпрецедентною швидкістю, коли вона витягла рубіново-червону сорочку Агенора з-під свого фартуха.

— Ти взяла ще одну?

Еллі вирішила зробити вигляд, що не почула очевидного докору в його голосі. Як і було оголошено.

— Він не розставляв тобі пасток після вчорашнього?

Ніяких пасток. Лише лист...останній лист, якого вона очікувала від зарозумілого лорда фейрі. Вона знала, що Расс подумав би, що це якийсь небезпечний трюк, і його ще менше розвеселив би план, який він спочатку підтримав лише з небажанням.

— Ніяких ознак пасток, — сказала вона, кидаючи безцінну сорочку на їхнє ліжко в задній кімнаті і виймаючи перші шпильки з волосся. Темно-каштанові кучері вирвалися на волю, наче вони затамували подих від самого світанку. — Де Інга?

— Допомагає з дитиною. Вони приїхали забрати Лору на роботу.

Еллі завмерла. — На *роботу*? Вона народила два дні тому...

— Я знаю, Ел, знаю. — Він відкинувся на спинку свого хиткого стільця, розтираючи рукою обличчя. — Мак намагався їх зупинити, але не всі ми такі переконливі, як ти. — Його посмішка справді була особливо непереконливою. — Та жінка, на яку вона працює, попросила про неї. Інга робить все, що може.

Еллі вимовила прокляття. Якщо Мак дозволив Інзі залишитися з дитиною, значить, ситуація була дуже погана. — Ми знаємо імена фейрі, які її забрали? Я спробую завтра поговорити з Леандером. Йому принаймні не сподобається, якщо його підлеглі помруть через бажання її світлості.

— Мак, мабуть, знає.

— Добре. — Вона попрямувала до підсобки і стягнула з себе робочу сукню, натомість накинувши одну зі своїх зручніших ляних тунік. Її голова вже гуділа від аргументів — припис цілителя про щонайменше тиждень відпочинку, приклади трьох молодих матерів, які піддалися роботі за останнє десятиліття, і якщо ніщо з цього не переконало їх, то прихильність деяких фейрі, які все ще були їй винні... — Ще якісь новини?

— Є нова партія для нас. Грейсайд.

Вантаж — це означало товари, які час від часу переправляли на острів таємничі помічники, стурбовані тяжким становищем людей. Мило, трави, іноді трохи їжі... Ніхто ніколи не знав заздалегідь, що це буде і хто залишив це для членів таємної мережі розповсюдження. Еллі знала лише, хто стоїть перед нею в черзі, і де вона повинна була по черзі залишити свій товар.

А це означало, що одного дня їй або Рассу потрібно було прогулятися до Грейсайду. Поганий час. Їй дуже не хотілося залишати Інгу вечорами саму.

—Що ж, – сказала вона, придушуючи зітхання, натягуючи туніку через голову, —ми що-небудь придумаємо. Як там ситуація з ногою Гіла? Є якісь зрушення?

— Сьогодні прислали лікаря, щоб він його оглянув. – Вона почула, як Расс застогнав, підводячись зі стільця. — Який дивом погодився з нами, що йому не можна підніматися на риштування протягом наступних двох тижнів.

Її плечі трохи розслабилися. Слава богам. Вона благала про другу думку вже кілька днів, відколи перший фейрі-цілитель, який відвідав будинок їхніх сусідів, заявив, що Гіл цілком придатний до роботи, незважаючи на інфекцію, що сіяла хаос на його пораненій щиколотці.

— Я попрошу Гелоїзу принести з собою з саду ще трохи полину, – сказала вона, завмерши перед іржавим дзеркалом, щоб швидко заплести волосся в більш вільну косу. —Не впевнена, що двох тижнів буде достатньо, але це найменше, що ми можемо зробити...

Расс голосно насміхався в іншій кімнаті. —Гелоїза каже, що не поїде, доки Маретта не вибачиться за той безлад минулого літа. Інга каже, що сьогодні вдень вони кричали, як навіжені.

— Гелоїза може засунути палицю собі в дупу і смоктати її.

Безрадісний смішок. — Ел...

— Людина може померти, – коротко сказала Еллі, зав'язуючи свою нову косу і дивлячись на себе в дзеркало. Повернувшись до головної кімнати, вона додала: — Якщо вона не хоче бачити сенсу, я поговорю з нею завтра. Не думаю, що вона хоче, щоб Рінальд дізнався про її маленьку інтрижку з тим хлопцем з Грейсайду.

Расс підняв на неї брову, притулившись до плити. —Звідки ти все це знаєш?

— Я ретельно стежу за тим, що мені винні, – відповіла вона, знизавши плечима.

Він тихо засміявся, але нічого не відповів. Еллі перевірила вміст їхніх продуктових кошиків – мізерна кількість цибулі та перцю, але краще, ніж нічого – і схопила обробну дошку. Расс не ворухнувся. Це було незвично. Зазвичай вечорами, коли вона поверталася з корту, половина вечері вже була готова.

— Що сталося?

Він пробурмотів прокляття. — Думаю, тобі варто припинити це робити, Ел.

—Робити що?

—Красти у нього. Агенора.

Вона схопила ніж і розрізала першу цибулину навпіл, можливо, трохи агресивніше, ніж потрібно. — Зі мною все буде гаразд. Він, напевно, ще навіть не помітив, що зникла перша цибулина.

— А якщо помітить? – Його *справді* треба було відволікти від своїх турбот. У будь-який інший день він би розкусив її брехню в одну мить. — Чорт забирай, Ел, ми не можемо тебе втратити.

— То ти краще відмовишся від Інги?

— Ні! – огризнувся він. —Звісно, ні, але... Слухай, ти не можеш знайти когось іншого, щоб роздягнутися догола? Когось менш впливового?

— Ми говорили про це, – сказала Еллі, не в змозі повністю приховати розчарування у своєму голосі. —Він *має* бути сильним. У цьому вся суть. Єдиними ефективними альтернативами будуть Офіон і клята Тиха Смерть, а я *не* збираюся прократатися в...

— Ні, звісно, не збираєшся...

— Отже, це має бути Агенор, так?

— Ні!

Вона втягнула повітря через ніс. —Расс, мені не потрібен твій дозвіл, щоб займатися своїми справами. Якщо тільки ти не плануєш настукати на мене...

—Я твій *чоловік*, – прошипів він.

—О, наче Фарран просто твій найкращий друг? – Вона кинула на нього погляд у перерві між нарізанням цибулі. — Не розігруй зі мною карту чоловіка.

— Я не це мав на увазі, – різко сказав він. —Слухай, *вони* вважають мене твоїм чоловіком. Якщо Агенор побачить, що ти берешся за його речі, він може прийти за всією сім'єю, і що тоді робитиме Інга?

—Помре, напевно, – уїдливо відповіла Еллі.

— Ел...

—Я намагаюся бути обережною, ясно? І якщо мене коли-небудь зловлять, я обіцяю, що скажу їм, що ти невинний, як новонароджене немовля, і...

На єдине вікно впала тінь. Застигнувши, вона зрозуміла, що надворі стало моторошно тихо – не чути ні криків дітей, ні розмов матерів. О цій порі дня, в самому серці Раствейла, така тиша могла означати лише одне.

Расс заляк біля печі, з нього враз вивітрився весь запал. Залишилася лише похмура рішучість, той вираз обличчя, який завоював її довіру за лічені хвилини після їхньої першої зустрічі багато років тому.

— Що ж, – пробурмотів він, кинувши погляд на вулицю, —принаймні добре, що тепер у мене є ця клята сорочка.

Еллі послала йому криву посмішку, але відчула, як вона сповзла з її обличчя, коли важкі кулаки вдарили в тонке дерево дверей.

Час зіграти в цю гру знову.

Наступного ранку Расс перестав протестувати, і Еллі прокралася назад у той тихий коридор із відчуттям, схожим на *хвилювання*, що вирувало під страхом.

Це не мало жодного сенсу. Вона знала, що не має. Можливо, Агенор все ще ховає у своїй шафі змій, гончих і воїнів фейрі, коли вона відмовляється відповідати на його запитання. Він би розлютився, якби розважав її розвагами хоч на хвилину довше, ніж це було необхідно, це правда. Навіщо лорду фейрі його віку та могутності миритися з тим, що якась злодійка крадеться до його кімнати, якщо у нього, безсумнівно, є тисяча кращих справ, якими він може зайнятися?

Але коли вона кинула дрова і знову відчинила важкі дубові двері шафи, там не було ні зміїних пасток, ні псів. Лише акуратно складені сорочки та новенька записка на крайній лівій стопці.

Якби Расс побачив, як швидко вона підняла з темного оксамиту згорнутий пергамент, він, без сумніву, вирішив би, що це варте того, щоб над ним посміятися.

Але Расс не був тут, у самому серці Багряного Двору, і вона опустила на підлогу з червоного дерева, притулившись спиною до важкої шафи, пробігаючи очима по відповіді своєї жертви.

Найбезжальніша (і несподівано начитана) злодійка пальт,

Знову ж таки, твоя явна турбота про моє благополуччя зворушує. Гадаю, я маю бути вдячним за те, що ти готова ризикувати щоденною сутичкою зі зміями та пальтовими чудовиськами лише заради того, щоб витягнути цей, здавалося б, чудовий досвід того, що Дефіней назвав би "важкою дорогою". Особисто мені більше до вподоби байки Чімаліса, в яких йдеться про те, що голодна і знущальна тварина врешті-решт вкусить, тоді як сита тварина буде м'якою і нешкідливою. Просто попереджую, на випадок, якщо ти не плануєш годувати мене більше, ніж мізерними крихтами з твого останнього листа.

Ти стверджуєш, що не сподіваєшся розбагатіти на моєму одязі. (Однак, якби це було так, я б порадив тобі вибрати темно-синє пальто з ельдербурзького оксамиту під час твого наступного візиту; воно було виготовлене на континенті ще до чуми і є останнім у своєму роді).

Тож які ще можливі пояснення? Якби ти намагалася дошкулити мені, ти б – нерозумно – взяла сорочки моєї сестри. Якби тебе не влаштовував мій стиль одягу, можна було б знайти простіший спосіб повідомити мені про це. Як бачиш, я все ще повністю в невіданні і наполегливо прошу тебе надати мені більше інформації найближчим часом. Як сказав би Чімаліс, не змушуй мене кусатися.

З нетерпінням твій,

А.

І тут пролунали погрози, яких вона очікувала вчора –але не такі страшні, як могли б бути. Навіть коли він погрожував, він продовжував грати в гру. Він все ще клював на її наживку. Еллі знову пробігла очима по безладному почерку і відчула, як її розпирає від неможливого, нестримного сміху – такої легкості вона не відчувала відтоді, як ті нічні візити до Раствайла змусили її вигадати цей безглуздий, безрозсудний план.

Спина боліла від тягання оберемків дров. Ноги вже втомилися, а попереду було ще багато годин роботи. Але вона була тут, обмінювалася листами з одним з наймогутніших магів світу, фейрі-чоловіком з більш ніж тисячоліттям життя за плечима, і якимось чином вона ще не програвала.

Вона знайшла ельдербурзьку куртку за лічені хвилини; вона привернула її увагу вже в перший день. Але така рідкісна, така яскрава річ була б надто впізнаваною, щоб слугувати її цілям. Тож вона поклала його туди, де знайшла, і

зробила інший вибір з першої купи сорочок, все ще обережно обходячи стороною все, що мало зміїну вишивку.

Цього разу відповідь прийшла легко. Вона написала її з посмішкою на вустах і небезпечним, збудженим передчуттям, що іскрилося просто під серцем.

Найзловісніший (хоча, мушу сказати, ви погрожуєте мені досить ерудовано) Лорд Агенор,

А, вовк Чімаліса – пам'ятаю, в дитинстві мені було дуже шкода бідолошного створіння. Однак, зізнаюся чесно, я не відчуваю особливого занепокоєння з приводу твоїх укусів. Щось мені підказує, що ти занадто насолоджуєшся важкою дорогою, щоб її закінчити. З іншого боку, твої змії під час моїх візитів дивляться на мене явно голодними поглядами. Чи було помічено, що вони коли-небудь гризли твоїх теплокровних друзів... або, якщо вже на те пішло, тебе самого?

Як бачиш, я не взяла ельдербурзьке пальто, хоча воно, безперечно, дуже гарне. Але синій – не мій колір, і не дивно, що такий старий одяг навряд чи можна назвати модним. Я вирішую вкрати замість нього дві сорочки, щоб компенсувати його вартість. Ти, безсумнівно, пробачиш мені це в обмін на трохи більш поживну крихту інформації:

Все, що я краду у тебе, я краду з любові. Роби з цього, що хочеш.

*Ледве залякана,
Твоя злодійка пальт*

РОЗДІЛ 3

Агенор провів кінчиками пальців лівої руки по шкірястій лусці Корал, витягуючи зі зміїної шкіри відтінок блідо-червоного. Колір пробіг по його руці з ледь помітним, знайомим пощипуванням магії і знову перекотився на праву руку, залишивши на кінчиках пальців маленьку, яскраву червону іскру.

Зім'ятий клаптик пергаменту на його столі перетворився на легенький пил.
Червоний для знищення.

Корал, обхопивши його голі плечі, стиснула своє довге тіло трохи міцніше, немовби заспокоюючи його, або, можливо, щоб сказати, що вчепиться іклами йому в горло, якщо він ще раз використає її як магичне джерело.

Агенор застогнав. Корал провела кінчиком хвоста по його ребрах, без слів наказуючи йому не скиглити так сильно, і він мало не застогнав знову.

Щось мені підказує, що ти занадто насолоджуєшся важкою дорогою, щоб її закінчити, сказав йому ідеально рівний почерк вчорашнього листа. І, клянуся богами і демонами, це була важка дорога. Він не мав ані найменшого уявлення, що писати. Не мав ані найменшого уявлення, що думати чи чого очікувати. Він знову відчував себе нетямущим столітнім дідом, який блукає в темряві і влучає не в ті місця – досвід, похований так глибоко в його пам'яті, що він майже забув, як це відчувається.

І він до біса насолоджувався цим, справді.

Скільки часу минуло відтоді, як хтось, *будь-хто*, востаннє дивував його? Але вже три дні поспіль він повертався до своєї кімнати, не маючи жодного уявлення про те, що його там чекає, і щоразу був абсолютно виведений з рівноваги. Він очікував, що запропонована ним угода буде зустрінута з певним полегшенням або вдячністю. Очікував, що його погрози справлять *певне* враження. Але злодійка відмахнулася від усього цього з такою безтурботністю, що він згорів від розчарування і водночас відчув себе абсолютно новою людиною.

Він гнався за фактами. Йому було *цікаво*. Це розбудило частину його, яку він вважав засохлою і гнилою після століть простої, покірної рутини – частину, яка відчувала себе жадібною, грайливою і відчайдушно живою.

І, як виявилось, безнадійно втратила дар мови.

Він потягнувся до іншого аркуша пергаменту, ламаючи голову над тим, що сказати – щось більш відповідне його статусу і владі, ніж благання про відповіді, яке він вилив під час своєї останньої спроби. Він підозрював, що злодійка не буде дуже чутливою до благань. У відповідь він, напевно, назве його жалюгідним виправданням стародавнього лорда фейрі, і це було б правильно.

Я не відчуваю особливого занепокоєння з приводу твоїх укусів, – говорив йому лист, що лежав у кутку його столу.

Виклик. Будь він проклятий, якщо не прийме це.

Найвідчайдушніша (і децю чисельно переважаюча) злодійка пальт,

У твоєму листі була зроблена непогана спроба обдурити мене; я, звичайно, помітив, що ти взяла не дві, а три сорочки під час свого останнього візиту. Через кілька тижнів у мене не буде іншого вибору, окрім як ходити по двору голим. Я починаю підозрювати, що ти цього й хочеш, бо не уявляю, як інакше ти можеш отримати вигоду з цих махінацій.

Він зупинився, втупившись у слова, які він нашкрябав, і придушуючи бажання забути і цю другу спробу. Голий. Бездумно накиданий сценарій, який мав бути достатньо смішним, щоб гарантувати реакцію – але чи вибрав би він саме цей сценарій, якби так сильно не підозрював жіночий голос за тими вражаюче рівними лініями та завитками злодійського почерку?

Корал застерезливо прошипіла, коли він знову приклав кінчики пальців до її червоної луски, пробурмотів прокляття і відсмикнув руку.

— Як хочеш, – буркнув він, кинувши на неї швидкий погляд. — Я знатиму, кого звинувачувати, якщо щось піде не так.

Вона подивилася на нього втомленим, немигаючим поглядом. Агенор потер очі, повернувся до своїх записів і знову перечитав свій поспішний початок. Ризик, так. Якщо припущення про наготу буде сприйнято неправильно, на нього може чекати оглушливе мовчання і відсутність листів після повернення. З іншого боку, більшість самок фейрі не так легко відлякати оголеністю, а ці листи, зокрема, не справляли враження самки, яку легко відлякати чимось.

І він мусив визнати, що це був ризик, на який йому дуже подобалося йти.

Він вмочав перо в чорнильницю і писав далі, перш ніж знову передумати.

Щодо твого запитання про змій – ні, зазвичай вони мене не кусають, хоча відомо, що вони вбили одного відвідувача, який мені погрожував. Ти можеш переконати мене розповісти тобі історію про те, як вони здружилися зі мною, але це конфіденційна інформація, до якої наразі втаємничена лише жменька фейрі. Я б обміняв її лише на секрет такої ж величини. Твоє ім'я, твої мотиви або поточне місцезнаходження моїх володінь могло б стати початком.

Заточую зуби,

А.

Він згорнув листа і поклав його туди, де знайшов листа злодійки минулої ночі, потім зняв Корал з плечей, одягнувся і вийшов із затишної, задущливої спальні.

Але навіть у замку, коли він повторював свої кроки і помаху крил багато днів тому, рутина століть не поверталася до його кісток. Він зловив себе на тому, що розглядає кожного воїна на тренувальному полі абсолютно новими очима, задаючись питанням, хто з них міг прилітати до його кімнати кожного дня, щоб залишити ті зухвалі листи в його шафі. На кожного фейрі, що проходив повз нього, він не міг не кидати швидкого погляду на їхній одяг, шукаючи шовк і кольори, які він міг би впізнати. Коли він перевіряв адміністрацію данини за минулі дні, його розум недбало пропускав цифри та розрахунки і зосереджувався на формах літер, відчайдушно шукаючи руку, яку він міг би впізнати.

Але злодійка не видала себе в нудних каракулях касової книги, а новобранці на тренувальному полі не мали на собі нічого незвичайного.

Коли рано-вранці він прийшов до зали Матері, кожна клітина його тіла гуділа від наполегливої, нестримної рішучості. Незабаром його обов'язки на день залишаться позаду. Незабаром він повернеться до своєї кімнати і знайде ще одного листа з, сподіваюся, ще одним шматочком пазла, і він проведе ніч, борючись зі своїми словами, шукаючи свій шлях на цьому чудово незнайомому полі бою...

Його увагу привернув проблеск червоного в куточку ока.

Це був не більше ніж спалах у натовпі кістяної зали, одразу за тронем, де в цей час доби розляглася на своїх чорних шовкових та оксамитових подушках Ахліс. У будь-який інший день він би не помітив її, не змигнув би й оком. Але сьогодні його розум вчепився в цей спалах, наче змія, що впирається зубами у свою здобич, з відчуттям, дивним чином схожим на удар молотком по потилиці, – бо той колір, що промайнув краєм зору, той насичений червоний колір найсолодшого, найп'янкішого вина, був саме тим кольором сорочки, що зникла з його гардеробу під час другого візиту злодюжки.

Той самий колір, заради якого він провів останні години, обшукуючи кожну шпаринку і кожен куточок, що траплявся йому на очі.

Він завмер на місці, моргнув, повернувся. Крізь рій кінцівок і крил він замить знову знайшов його – глибокий, вишнево-червоний шовк, такий же знайомий йому, як мозолі на його власних пальцях.

Одягнений на чоловіче тіло, яке він знав надто добре.

Агенор паралізовано стояв на холодній мармуровій підлозі, в той час як Дейрас прогулювався вздовж вкритих кістками стін на іншому кінці зали, заглиблений у розмову з хихотливою дівчинкою-фейрі. Перший Посланець Матері, здавалося, не усвідомлював, що за ним спостерігають. Не виявив навіть найменшого натяку на стриманість чи обережність щодо вкраденої сорочки, в яку він був одягнений, так проклято впізнаваної завдяки срібній вишивці, вишитій вручну на манжетах і комірі.

Дейрас?

Дейрас?

До горла Агенора підступила сильна нудота, задушивши світле, живе очікування, яке штовхало його з самого ранку. Зникли невиразні образи безіменної, безликої жінки-фейрі, яка прокралася до його кімнати і залишила ті спокусливі листи. Натомість він бачив лише Дейраса, який копався між його одягом своїми тонкими руками, читав знайдені листи з глузливою посмішкою на вкритому шрамами обличчі і залишав свої власні глузливі відповіді.

І це все?

Просто надто самовпевнений, надто амбітний виродок, який йому ніколи не подобався, принижував його заради легкого сміху та відчуття влади?

Агенор відступив назад, подалі від проклятих доказів власної дурості, ледь помітивши, як фейрі розбігаються від нього, коли він увірвався в їхні розмови. Порожнеча затопила його – холод, від якого його плечі обвисли, а кінчики пальців наповнилися онімілою, важкою люттю. *Сором*. З ним гралися, і він дозволив гратися з собою. Він був настільки зачарований мрією про звабливу злодійку, яка скине з його серця тягар вікової нудьги, що забув про підозрілість і розсудливість.

Він відчув поколювання кольору в лівій руці, подивився вниз і побачив, що його пальці вчепилися в чорну тканину штанів, готові витягнути будь-який з кольорів, змішаних разом.

Червоний для знищення.

Що ж написав Дейрас у тому глузливому, зловтішному листі? *Я не відчуваю особливого занепокоєння через твої укуси*. Хитрий, підлий виродок. Він завжди був таким, чи не так? Знущався над молодими новобранцями на тренувальному полі, віддавав перевагу жорстокій відплаті перед справедливістю, коли інший людський острів бунтував... Справді, казав собі Агенор, він мав би цього очікувати. Якби він не дозволив собі так легко засліпити себе несподіваним захопленням від несподіванки – *будь-якої* несподіванки – він, напевно, так би і зробив.

Невже Дейрас уже завершив свій сьогоднішній рейд?

Нудота знову взяла гору. Чи прочитав цей покидьок ранкового листа?

Вся жага насильства просочилася з його кісток при цій думці – при вигляді тонких губ Дейраса, що кривляться у знайомій посмішці на безглуздо-спонукальні речення і ледь завуальовану жагу до відповідей. Агенор висмикнув пальці зі штанів, придушуючи прокляття. Як він міг рушити на вбивство з цим образом, закарбованим у його свідомості? Йому довелося б знову зустрітися з поглядом іншого. Побачити приниження в цих глузливих сірих очах, визнати цю поразку особисто, хоча б на частку миті – з жахом і огидою, що все ще вирували в його шлунку, він не міг витримати цієї думки.

Боги прокляті. Час відмити руки від цього бруду і піти втопитися в чані з вином сьогодні ввечері.

Він різко відвернувся, скануючи залу в пошуках засмаглого обличчя і знайомої пари чорнильно-чорних крил. Як завжди, він побачив закутану в чорне постать Креона біля трону своєї матері, розкинувшись у низькому оксамитовому фотелі, а навколо нього витала звична атмосфера нудьгуючої, неприступної зарозумілості.

Агенор уже йшов, розштовхуючи ліктями групи фейрі, що зустрічалися йому на шляху, не звертаючи уваги на їхні шоковані крики та прокльони. Лише

в останню мить Креон підняв голову, зустрівши його погляд з тією безтурботністю, яка вбила б будь-якого мага меншої сили багато століть тому. Цього разу Агенору було байдуже, наскільки байдужим вирішив бути син його Верховної Леді. Хлопець міг би закотити на нього очі, і це не мало б ніякого значення. Зараз важлива була швидка, ефективна помста, а Креон навіть у найапатичніших своїх настроях був не менш ефективним, ніж будь-хто інший.

На той час, коли він дійшов до цього занепадницького фатуму, навколо них утворився широкий порожній простір. Навіть найдопитливіші придворні пліткарі знали, що не варто підслуховувати членів найближчого оточення Матері.

Креон лише підняв пошрамовану брову. До війни, до втрати голосу, він міг би докласти зусиль, щоб поставити одне-два запитання. Але Агенор знав, що син Матері і так добре відчуває його хвилювання, і він був не в тому настрої, щоб чекати письмових повідомлень.

Насправді його вже нудило від письмових повідомлень на кілька років вперед.

— Мені треба позбутися Дейраса, — сказав він тихим голосом. Йому довелося докласти зусиль, щоб не виплюнути це ім'я. — Ти не міг би з ним розібратися?

Креон навіть не моргнув на цю відверту пропозицію насильства. Насильство було тим, заради чого він жив — тим, заради чого його виховували, ростили і тренували з самого народження. Один рух, як у kota, і він стояв, а темні очі дивилися на нічого не підозрюючу фігуру Дейраса в іншому кінці зали. Знову ця брова піднялася, ще одне невисловлене запитання.

— Він краде у мене, — сказав Агенор якомога рівним голосом. Він знав, що не варто сподіватися, що його лють і сором уникнуть цих хижих очей, але це було справою марної гордості — тримати себе в руках, принаймні для будь-якого глядача без магічно посиленних почуттів. — У мене не вистачить терпіння, щоб розібратися з цим сьогодні.

Креон знизав плечима і пройшов повз нього, його вкриті шрами руки вже потягнулися до ножів на поясі. Навколо них розмови стихли до обережного шепоту. Слуги Матері надто добре знали, що це означає, коли її син і найлютіший убивця починає рухатися.

Агенор підняв голову. Ахліс випросталася на троні, вивчаючи його своїми холодними блакитними очима. В її погляді виблискувала забава — більш кровожерлива забава, змішана з натяком на схвалення.

Театр. Немає простішого способу заспокоїти її.

Агенор кивнув і відвернувся, прямуючи до входу в зал. Позаду нього шепіт розрісся до бурі чуток, а потім прорвався знайомий голос Дейраса — шоковані вигуки, за ними благання про пощаду ...

І тиша. Смертельна, оглушлива тиша.

Справжня Тиха Смерть.

Агенор не озирнувся навіть тоді, коли позаду нього зарідав голос молодій дівчини. Він проігнорував крик якогось фейрі-чоловіка, що вимагав відповідей, і подальший звук ножа, що занурювався в плоть і кістки, гнівні крики, що переходили в крики болю. На полі бою було не так багато фейрі, яким він міг би сліпо довіряти, але син Матері був першим з них.

Тож він просто пішов, подалі від власної дурості, подалі від пояснень, яких рано чи пізно зажадали б Ахліс або Меліноа за смерть її Першого Посланця. Передпокій зали був майже порожній. Кілька фейрі, що затрималися, поспішили піти, щойно побачивши його обличчя; ніхто не потурбував його, поки він, спершись ліктями на мармурову балюстраду, чекав, дивлячись на двір, що розкинувся на схилі гори.

Таке нудотно знайоме видовище. Він знав кожне арочне вікно, кожен гострий дах. Невже він справді думав, що такі знайомі стіни можуть приховувати для нього таємниці та сюрпризи?

Якщо щось і мало стати сюрпризом, то це була зухвалість Дейраса. Але навіть це... Все та ж стара зарозумілість, все ті ж старі інтриги, все ті ж жорстокі ігри знову і знову. Він мав би знати, що не варто дозволяти цьому так тяжіти на його старих кістках. Він мав би радіти, що принаймні поклав край цій безглуздій шараді до того, як чутки про його приниження поповзли до двору, мав би бути вдячним за те, що випадкова зустріч розкрила правду про ті підбадьорливі листи в його спальні.

Але ця безглузда тінь – вона все одно затримувалася, затьмарюючи навіть яскраве світло острівного сонця, що било йому в очі.

Він очікував, що Креон врешті-решт вийде за ним, і все ж темна постать на краю поля зору здивувала його. Кроки вбивці – нечутні, наче котячі. Агенор не обернувся. Він знав, що інший не очікував цього.

Навіть крізь збентежений гомін у коридорі позаду них він почув шкрябання олівця Креона по пергаменту. Записка, яку йому штовхнули через широку мармурову балюстраду, була настільки короткою, що її можна було б назвати запитанням.

Він був здивований.

Агенор втупився в ці слова на мить, маленькі іскорки занепокоєння пробилися крізь покрив його задушливого розчарування.

Здивований.

Звичайно, Дейрас *прикинувся* здивованим, промайнула його перша думка. Було б нерозумно зізнаватися в чомусь, коли Креон Гітеріон приставляє ніж до твого горла. Але це був не просто слідчий, який має підозри щодо намірів своєї жертви. Це був *Креон*, чия магія читала емоції так, як інші читають книги. Якби він відчув здивування в серці Дейраса, навіть в ті самі останні миті, якби знайшов, що варто згадати про це зараз, хоча його жертву вже давно не врятувати...

Щось дійсно було не так.

Дейрас був зарозумілим виродком усі вісім століть свого життя. Був галасливим і часом надто нерозважливим. Але навіть найзарозуміліший і найбезрозсудніший з дурнів мав би знати, що красти у Лорда Захисника Матері – небезпечна справа. Перед обличчям власної неминучої смерті Дейрас мав би зрозуміти, що його зарозумілість нарешті наздогнала його.

І все ж ці слова стояли на пергаменті, виблискуючи темрявою. *Він був здивований.*

— Ти впевнений, – повільно промовив Агенор.

Це навряд чи було питанням; Креон не потрудився відповісти. Агенор на мить замислився, а потім додав: — І все ж таки ти його вбив.

Креон знизав плечима, відсуваючи назад свій блокнот. *Він мені ніколи не подобався.*

Тож це теж було взаємно. Агенор розсміявся, що прозвучало надто розгублено, але, з іншого боку, співрозмовник все одно відчув його розгубленість. Якби Дейрас був здивований – якби його совість була чиста або, принаймні, достатньо чиста в цьому питанні – тоді що, в біса, відбувається?

Він не міг змусити себе перейматися марним кровопролиттям. Він втратив тисячі фейрі за століття свого життя, і більшість з них були йому дорожчі, ніж необачний, часом мелодраматичний придурок Креон, якого він залишив мертвим у залі Матері. Але якби Дейрас не вкрав той одяг, не писав тих листів...

Значить, це зробив хтось інший.

Хтось, чий плани і мотиви були, по суті, все ще абсолютно непрозорими для нього.

З придушеною лайкою він відступив назад, ігноруючи шквал обережного шипіння і тріпотіння крил, коли кожен фейрі в радіусі дев'яти метрів здригнувся і відсахнувся від нього. Креон стежив за ним холодними темними очима, без сумніву, прораховуючи його наступний крок, поки Агенор відчайдушно намагався врятуватися.

Хтось інший написав ті листи. Хтось інший викрадав його одяг. І якщо їхній мотив був пов'язаний з Дейрасом, то вони цілком могли кинути все, як тільки почули, що Перший Посланець знайшов свій передчасний кінець на мармуровій підлозі Матері.

А це означало, що він мав діяти швидко і сподіватися, що новина ще не поширилася надто далеко.

Він прийняв рішення в одну мить, коли ним заволоділи старі бойові рефлекси. Маючи лише один шанс, він не міг за нього не вхопитися. Наслідки – він обміркує пізніше. Ймовірно, він міг би так чи інакше виправдати свою затримку перед Ахліс.

— Скажи їй, що я пояснюся, як тільки все владнаю, – сказав він і відвернувся, не дочекавшись кивка Креона. Він знав, що повідомлення буде передано. Безсердечний убивця чи ні, син матері був нічим іншим, як вірним Верховній Леді, якій вони обидва служили.

Як і він, звісно. І вона, звісно, отримає своє пояснення.

Але не раніше, ніж з'ясує, хто саме грає з ним усі ці дні.

Двері шафи були ще зачинені, коли він увійшов у вологе тепло своєї кімнати. Записка, яку він залишив на купі сорочок, нікуди не поділася. Значить, за ті кілька годин, що його не було, злодій так і не з'явився.

І Дейрас не читав того клятого листа. Мабуть, не читав жодного з них.

То хто ж його читав?

Кілька хвилин він обмірковував свої подальші кроки. Просто сидіти за столом і чекати, поки відчиняться двері, і він дізнається, хто вломився в його

кімнату – але ці безіменні фейрі могли легко заявити, що були тут з будь-якої іншої причини, і якщо вони такі вправні брехуни, як випливає з їхніх листів, Агенору буде нелегко довести їхню провину. Тож йому довелося б спіймати їх на гарячому. А це означало залишатися невидимим до останньої миті.

Зітхнувши, він повернувся до вікна, обхопив стегно пальцями лівої руки і бездумно пустив у скло магічний вибух. *Жовтий на зміну*. Безбарвний кришталь замерхтів, а потім, здавалося, повернувся до свого попереднього стану. Але коли він підійшов до дверей і вхопився рукою за одвірок, у краєвиді з вікна нічого не змінилося. Він все ще бачив лише мармурову балюстраду та острів внизу, який він закарбував у склі, а не руку, якою він розмахував позаду.

Він вийшов на балкон і перевірів вигляд навпаки. Ззовні досередини скло залишалося прозорим, як він і планував, що дозволяло йому непомітно спостерігати за кімнатою.

Добре. Так буде краще.

Слідом за ним вислизнула Олеандра, на відкрите повітря і сонячне світло. Агенор зачинив за нею двері і підхопив її з підлоги балкона, а потім ніжно обійняв за плечі, коли сідав. Вона просунула голову йому під комір, явно роздратована шовком, що відділяв її від тепла його шкіри.

Агенор розстебнув сорочку з напівсміхом, дозволивши їй покласти голову на його голі груди. Потім він підібгав крила, притулився спиною до балюстради і став чекати.

Здавалося, століття чи два нічого не відбувалося.

З тренувального поля внизу почулися крики. Зграйка юних фейрі пролетіла з іншого боку його вежі, так хихотіла, що на мить він очікував, що вони з'являться на його порозі.

Нарешті, саме тоді, коли він почав втрачати надію – спалах руху всередині.

Він вистрілив прямо, чим заслужив роздратоване шипіння Олеандри. Але маленька постать, що прослизнула до його кімнати, не була злодієм, на якого він чекав. Лише людська прислуга з оберемком дров на грудях.

Пробурмотівши прокляття, він відкинувся на мармурову спинку крісла, спостерігаючи, як вона навшпиньки увійшла до кімнати і опустила поліна перед каміном. Розпалювання вогню не могло зайняти багато часу. За хвилину вона піде; мало шансів, що вона якось відлякає злодюжку своєю присутністю. Йому доведеться потерпіти ще кілька миттєвостей, і ...

Жінка-людина поклала останнє поліно. Потім відвернулася від вогнища.

Агенор моргнув. Вона збиралася принести ще? Навіть при тій спеці, якій віддавали перевагу змії, запасу дров, який вона принесла всередину, повинно було легко вистачити до пізнього вечора. І вона зовсім не збиралася повертатися до дверей, через які увійшла. Натомість вона йшла швидко, впевнено...

До шафи.

Навіть Олеандр притиснулася до його грудей.

Агенор дивився, напружуючи плечі і крила, мимоволі нахилиючись вперед, намагаючись осмислити кожне наступне спостереження, що доходило до його свідомості. Слуга. Маленька і легка, і така дуже... *людська*, долає шість кроків до шафи, де на неї чекає його лист. Щоб прибрати, звичайно? Винести його білизну – зробити *що завгодно*, але тільки не відкрити шафу і ...

Вона відчинила шафу.

І з маленькою, лисячою посмішкою на блідому обличчі, витягла листа, який він залишив між сорочками того ранку.

Наче напівсонний самець, він дивився, як вона його відкриває – дивився, як вона опускається на підлогу перед його шафою, наче вона провела роки свого життя на цьому місці, відпочиваючи в його кімнаті, читаючи його листи до ...

Його записки до *неї*.

Він ледве відчув, як підвівся на ноги. Ледве відчув, як Олеандр напружено обняла його за плечі, готова до бою, чи чогось іншого, що він від неї вимагав. Все, що було в його свідомості, – це вигляд злодійки, яка сиділа, схрестивши ноги, на підлозі його спальні, у простій сукні служниці, що сягала колін, так не схожій на той одяг, який вона вкрала, з темно-каштановими пасмами, що вислизали з її коси. Її світлі очі стріляють по його письму. Куточки її рота тремтіли в задоволеній посмішці, коли вона читала його слова.

Людина?

Людина?

РОЗДІЛ 4

Еллі не змогла стримати посмішку, яка розпливлася на її обличчі, коли вона дійшла до кінця записки.

Заточую зуби, говорилося в ній. Добре. Їй потрібно було, щоб вони були гострими – достатньо гострими, щоб він без зайвого клопоту пішов за її підштовхуваннями в потрібному напрямку. Потрібна кількість розчарування, потрібна кількість сорому і приниження, і якщо їй пощастить, ці гострі зуби впиваються саме туди, куди вона хоче...

Вона повернулася, щоб дістати з кишені олівець. Тепер це було питання правильної відповіді. Правильної відсутності відповідей. Правильної здобичі, навіть якщо вона створила непоганий запас з трьох сорочок, які взяла вчора. А потім...

З іншого боку кімнати клацнув замок.

Еллі завмерла.

Замок, повторили її думки з дивним, відстороненим спокоєм. Клацнув. Це означало рух. Це означало, що *хтось* рухався. Що означало...

Лише тоді паніка вирвалася на волю, раптовий потік вогню пронизав кожну жилку її тіла. З криком вона смикнулася, смикнула лист під спиною, ніби *це* могло її врятувати, і підскочила, шукаючи що-небудь, що могло б бути невинною роботою служниці. Одяг. Складений одяг. Ніхто не міг би звинуватити її в тому, що вона складала одяг, чи не так? Вона схопила першу жменю шовку, яку змогли знайти її пальці, її серцебиття барабанило у вухах...

— Я не перервав вас посеред чогось важливого, чи не так? – пролунав м'який, напрочуд приємний голос, надто близько позаду неї.

О, боги змилювалися.

Еллі заціпеніла, зануривши руки в купу сорочок. Це було все, що вона могла зробити, щоб не впасти на коліна і не благати про пощаду – найвірніший спосіб довести свою провину. Цей голос, цей смертельно веселий, до болю знайомий голос...

Вона знала його занадто добре.

Лорд Агенор повернувся до своїх покоїв.

Точно знаючи, що вона зробила. Що вона збиралася зробити. Невже це була пастка? Як вона була настільки нерозважливою, що не помітила її?

Вона ковтнула, її горло пересохло, як пергамент. Вона була б дурепою, якби думала, що він купиться на будь-яке виправдання, яке вона зараз може придумати. *Він може вбити тебе*, голос Расса відлунював у її вухах – слова, які вона так легко відкинула сьогодні вранці. Її дихання прискорилося. *Він може вбити тебе, і ніхто й оком не змигне – ти цього хочеш?*

Я буду розумнішою, Расс...

І ось вона стояла, з пересохлим ротом і тремтячими руками, і ледве знала значення цього слова.

— Обернись, – сказав Агенор, його слова все ще були такими небезпечно тихими.

Так близько, що в глибокому басі його голосу відчувалася бентежна вага, мерехтіння давньої сили, від якої мурашки пробігли по спині і перетворили її нутрощі на тремтливую кашу. Вона висмикнула руки з його одягу, роблячи відчайдушні спроби зупинити тремтіння. Чому він хотів, щоб вона обернулася? Щоб він побачив страх в її очах у ці останні миті? Щоб вона побачила, як червона пляма зникає під кінчиками його пальців в останньому ударі серця перед смертю?

Нічого доброго не могло статися від виконання його наказів. Але непокора могла бути тільки гіршою.

Взявши себе в руки, вона обернулася.

Лорд Захисник двору стояв усього за три фути від неї, височенна стіна струнких м'язів і широких крил притискала її спину до важкої дубової шафи. На точеному обличчі – маска нелюдської байдужості. Зелено-золоті очі звузилися в тому, що могло бути люттю або цікавістю. Чорнильно-чорна змія обвила його плечі, ковзаючи по оголеній бронзовій шкірі там, де він розстебнув сорочку.

Еллі відчула, як її погляд опустився на гребені його м'язистих грудей, і знову ковтнула. *За кілька тижнів у мене не буде іншого вибору, окрім як ходити голим*, – йшлося в його листі. На якусь мить така перспектива здалася їй розумним мотивом для того, щоб викинути вміст його шафи через найближче вікно.

Потім він посміхнувся. Ця посмішка, здавалося, була покликана нагадати їй про зуби, які він, можливо, планує, а можливо, і не планує встромити їй у горло.

Вона перевела погляд на нього. У його котячих зелених очах зблиснув натяк на дивну ввічливу забаву.

Забава.

Це було принаймні краще, ніж вбивчі наміри, чи не так?

Еллі розтулила губи, знову зімкнула їх і прочистила горло. Все ще не було ніяких спалахів червоної магії, ніяких змій, що кидалися на її обличчя. Загартувавшись, вона знову відкрила рот і спромоглася на обережне: — Добрий день?

Він трохи нахилив голову, але вираз його обличчя не змінився. — Справді?

Чи *жартував* він зараз? Якщо так, то його глибокий голос залишався вражаюче рівним. Еллі якось знайшла в собі сили кинути на нього бадьорий

погляд і сказала: — Гадаю, є гірші способи провести час, ніж мирно збирати білизну.

— Збирати... білизну, – повторив Агенор.

— Так? – Якщо старі боги все ще існують, то зараз саме той момент, коли вони повинні прийти їй на допомогу. — Що ще я повинна робити?

Він на мить замислився. — Шукати чудовиськ у пальтах?

О, Боги. Він же не міг бути цілком серйозним, чи не так? Вона проковтнула, не знаючи, що робити з незламною ввічливістю на його обличчі. Чи це була його звичайна прелюдія до жорстокого вбивства – жарти і дотепи? Чи, можливо, він взагалі не збирався її вбивати?

Або, принаймні, ще не збирався?

Вона прийняла рішення за частку секунди. Будь прокляті її тремтячі коліна і липкі руки. Якщо її листи розважали його – навіть якщо це була небезпечна, безжальна забава зарозумілого лорда фейрі, якого на мить розважила нова домашня тваринка, – то це був найкращий шанс, який вона мала. Краще, ніж розсердити його. Краще, ніж скластися в купу благань і плачучого нещастя біля його ніг.

— Я завжди шукаю чудовиськ, – сказала вона, трохи випнувши підборіддя, коли зустрілася з ним поглядом. — На мою особисту думку, їхню небезпеку дуже недооцінюють. На відміну від стародавніх лордів фейрі, які, здається, досі були *переоціненою* небезпекою.

Агенор лише підняв брови. — Дейрас міг би не погодитися з тобою в цьому питанні.

Вона замовкла. *Дейрас?* Такий приємний розмовний тон в його голосі, і все ж ...

У її грудях зажевірла крихта боязкої надії. *Міг би.* Ніби Дейрас зараз не міг ні з чим погодитися чи не погодитися – ніби та давня злість вже забрала сьогодні першу свою жертву.

Чи встигла вона тоді?

Чи була Інга в безпеці?

Агенор, мабуть, побачив спалах полегшення, що промайнув на її обличчі. Його посмішка в ту ж мить стала ще більш ввічливою, такою приємною, такою *красивою*, і в той же час дивним чином нагадувала хижий блиск змії, що поклала голову йому на плече.

— Отже. – Він майже не рухався, але їй здавалося, що він наближається до неї – притискає її спиною до шафи, затуляючи сонячне світло своїми широкими, імپозантними крилами. — Я був би дуже вдячний почути, як саме Дейрас зустрів свій передчасний кінець. Я вірю, що ви захочете просвітити мене в цьому питанні.

Передчасний кінець.

Її коліна мало не підкосилися. Отже, він *убив* виродка. Дейраса більше не було – він не постукає в їхні двері цієї ночі, не вимагатиме своєї ціни за ще одну добу спокою.

— Бачу, – сказав Агенор, тепер його голос став ще тихішим, — що ця справа не залишає тебе байдужою.

— Очевидно, – пробурмотіла вона, — ти не маєш ані найменшого уявлення про його репутацію. Як і про свою власну, якщо вже на те пішло.

Він не клонув на наживку. — Моя репутація – це не те, що мене зараз цікавить. Що вас пов'язує з Дейрасом?

Еллі затамувала подих, думки намагалися втекти, *будь-яким* способом. Цікаво. Йому було *цікаво*. Він досі тримав її в живих, бо хотів отримати відповіді на свої запитання, бо вона була відволікаючою загадкою, а він не з тих чоловіків, які насолоджуються власним невіглаством.

Це означало, що вона була цінною для нього доти, доки знала більше, ніж він. І ні хвилиною довше.

— Я не розумію, – сказала вона, старанно підбираючи слова, — чому мій зв'язок з Дейрасом має вас хвилювати, Лорде Агеноре.

Він знову нахилив голову. — Ти відмовляєшся відповісти мені?

— Зовсім ні. Просто задаю питання у відповідь.

— Злодії, яких я ловлю в своїй спальні, не ставлять мені запитань у відповідь, – сказав він, все такий же приємний співрозмовник, за винятком того, що його очі трохи звузилися. — А злодії-люди точно не ставлять.

Виродок. Еллі насупилася і сказала: — Більшість людей не чистять твій гардероб, не пишуть тобі листів і не крадуть твоїх сорочок. Я не розумію, чому ти очікуєш, що я буду дотримуватися твоїх правил у цьому конкретному пункті.

Він підняв брови. — А тобі не спадало на думку, що я можу тебе вбити?

Її голос чомусь залишався рівним, як море в безвітряний день. — А тобі не спадало на думку, що труп не відповідь на твої запитання так само, як я зараз?

— Як ти ставишся до катувань? – приємно відповів він.

— Наскільки я чула, ти рідко брудниш свої руки в такій роботі, – прохолодно сказала Еллі. — Чи можу я повірити, що ти віддаси мене своєму Тихому Смерті або комусь із його колег, щоб я розповіла їм про ті чудові листи, які ти мені писав?

Якусь мить він стояв нерухомо – не застиг, не закам'янів, а просто нерухомо, дивлячись на неї з виразом, схожим на... *зацікавленість*?

Потім він відступив назад, так різко, що Еллі уявила, як холодне повітря поривається заповнити простір між ними. Його крила були підібгані, складені над м'язистою спиною, як заспокоєння, коли він розвернувся і попрямував до балконних дверей, через які він увійшов.

Еллі стояла, притулившись спиною до важкої шафи, не наважуючись поворухнутися, не наважуючись заговорити. Він відпустив її? Здавався? Чи просто готувався до першого раунду нестерпних мук?

Біля вікна Агенор обережно зняв чорну змію з плечей і опустив її на підлогу. Тварина згорнулася калачиком на вигорілому на сонці червоному дереві, виглядаючи задоволеною так, як Еллі ніколи не могла собі уявити змію.

Тільки тоді він сказав: — Як тебе звати?

Питання застало її зненацька, настільки, що їй навіть не спало на думку збрехати. — Еллі.

— Ім'я батька?

— Не має значення, – з гіркотою сказала вона. — Мене привезли сюди як данину. Він все ще на острові, де я народилася.

Агенор повернувся до неї, його обличчя залишалося таким же незворушним. Виродок. — Де ти живеш?

— У Раствейлі.

— Мабуть, у Раствеїлі не так багато книжок з філософії.

Вона стиснула кулаки. — Мій батько був учителем. Я багато читала до того, як мене забрали ваші люди.

— А, — сказав він, кивнувши так, ніби це його дуже потішило. — Значить, він таки має якесь значення.

Її стриманість похитнулася. Листи, сорочки і навіть Дейрас — з цим вона могла впоратися. Але дім, з іншого боку... Ні, якщо *він* був тим, хто слухає, приємним, ввічливим і незбагненно могутнім. Ні, якщо він цілком міг би взяти кожен крихту знань, які вона йому пропонувала, і обернути їх, все такий же приємний і ввічливий, проти неї самої.

— А яка мета цього допиту, якщо можна спитати? — різко запитала вона.

— Я намагаюся поговорити з тобою. — Він відкинувся назад на стіл, схрестивши руки на напівголих грудях. — Але скажи мені, якщо тобі більше до вподоби тортури.

— Невже я маю повірити, що сам Лорд Захисник витрачає свій час на розмову з якимось людським слугою? — сказала Еллі, безрадісно хихикнувши. — Ти просто сподіваєшся, що я заговорю, чи не так?

— О, ти заговориш врешті-решт, — сказав він, знову виглядаючи задоволеним. — Я зараз вирішую, за яких обставин.

Тортири або...або що? Еллі зробила невпевнений крок вперед, подалі від шафи. Як тільки вона скаже йому правду, він може просто викинути її з балкона і покінчити з нею. Якщо вона *не* скаже йому правду, він рано чи пізно перестане бути приємним у цьому питанні. Тікати було марно, тепер, коли він знав її ім'я та село. А це означало...

Вона мусила бути до біса розумною.

— Ти не думав про те, щоб попросити мене? — запитала вона.

— Про що?

— За яких обставин я заговорю.

Він узяв зі столу ніж для листів, бездумно крутячи його між пальцями, розглядаючи її. — Прошу, продовжуй. Я уважно слухаю.

Вона не була впевнена, що в його голосі мерехтіли нотки сміху чи холоднокровної люті, але зволікати не допомогло б. Вона промовила — Прошу, продовжуй.... — Тому вона прочистила горло і сказала: — Я не обов'язково проти розмови. Просто у мене є деякі власні бажання, які я хотіла б, щоб ти спершу виконав.

Ніж для листів перестав обертатися. Агенор витріщився на неї, вираз його нелюдськи досконалого обличчя розривався між презирством і вибухом веселощів. — У тебе є *бажання*.

Еллі знизала плечима. — Це для тебе несподіванка?

Він підняв брови. Здавалося, він був розважений, а не розлючений. — Ти гість на цьому острові і злодійка у моїх кімнатах, і ти думаєш, що маєш право висувати вимоги?

— Що?

— Але неодмінно, — продовжував він, відмахнувшись від цієї перерви, — здивуй мене ще раз. Що...

— *Гість?* — перебила Еллі, досить голосно, щоб змусити його замовкнути. Вона спіткнулася на півкроку вперед, а потім розгублено завмерла посеред

кімнати, задихаючись, підшукуючи слова, *будь-які* слова, які могли б навіть почати кидати цю криваву образу назад в його обличчя. — Ти називаєш мене *гостем* цього двору?

Те, як він відкинувся назад, було викликом. — Я відчуваю якусь незгоду?

— Ох, щоб тебе. — Вона не знала, чи то вона, чи то її гнів вивергав слова; можливо, зрештою, це була одна й та сама людина. — Ти що, збожеволів? Подумати тільки, я прийшла сюди чотирнадцятирічною, і ти був настільки милосердним, що впустив мене? Думаєш, я *хотіла* піти...піти...

Її речення вилетіло з голови — слова, про які вона ледве могла *думати* протягом десятиліття. Дім. Родина. Друзі. Її маленьке село на Фур'ї, оточене пшеничними полями та овечими луками.

Вони навіть не дізнаються. Якби вона померла тут, знищена магією фейрі або розбилася на смерть з якогось гарненького мармурового балкона — ніхто б їм ніколи не сказав.

Агенор стояв і дивився на неї, як лев на невинне ягня, гадаючи, куди воно стрибне наступного разу.

— Ти думаєш, я хочу провести тут решту свого життя? — прошепотіла вона. — В оточенні виродків, які тиранять мій народ?

Куточки його рота злегка затремтіли. — Це занадто сильні слова для наших спроб захистити тебе, чи не так?

— *Захистити*? — Її голос знову злетів угору. Можливо, їй навіть було байдуже, якщо вона помре. Дейрас був мертвий. Інга була в безпеці. Можливо, це того варте, віддати життя за можливість кинути свою правду в це байдуже обличчя на кілька славних ударів серця. — Ти думаєш, що *захищаєш* нас? І це ти називаєш *допомогою*?

— Я бачив, до якого божевілля доходять люди, коли за ними ніхто не наглядає, — сказав він все тим же дратівливо легким голосом, від якого їй захотілося проломити йому череп кулаком, незважаючи на наслідки. — Є причина, чому вони жили під захистом богів до війни. Після того, як більшість богів зникли...

— Тому що *ти* їх убив.

— Я точно не вбивав, — сказав він з легкою посмішкою. — Хоча мені лестить, що ти вважаєш мене здатним на...

— Я не лещу тобі! — Слова вирвалися з її вуст, як випущені стріли. — Ти справді думаєш, що ти нам *потрібен*? Ти думаєш, що нам *допомагають* примусові виплати данини і безжальні вбивства і...

— Ти перебільшуєш, — сказав він, встаючи з-за столу і повертаючись до неї спиною з такою безтурботністю, що їй захотілося мати зброю, щоб змусити його пошкодувати про це. Ховаючи ніж для листів назад у шухляду, він додав: — Кожна система правління в історії людства використовувала ту чи іншу податкову політику. І ти не можеш звинувачувати нас у тому, що ми втручаємося, коли загальному спокою на архіпелазі загрожує небезпека, чи то з боку людей, чи то з боку...

Еллі гірко розсміялася. — А хто, по-твоєму, живе в мирі?

Він обернувся. — Ти, наприклад.

— Ти не маєш жодного уявлення! Ти не маєш ані найменшого уявлення про... — Вона затамувала подих, роблячи ще півкроку вперед. — Хочеш знати, чому вони мене забрали? Чому вони...

— Недостатня сплата данини, я так розумію?

— У нас була данина! Ми майже голодували місяцями, але у нас *було* зерно і золото, як вимагалось за звичайними нормами! — Сльози затьмарили їй очі, скоріше від розчарування, ніж від горя. Вона вже давно перестала сумувати. — Але виродки, які прийшли за грошима, вирішили, що їм потрібна ще й половина нашої отари овець, і коли мій батько сказав їм, що відправив скарги до самого суду, вони забрали і овець, і мене. Це те, що ти називаєш доброзичливим захистом?

Агенор пробіг очима по ній, і між його бровами з'явилася легка зморшка. — Це було б порушенням протоколу, якщо це правда. Якщо у тебе є імена для мене, я...

— О, до біса ваші протоколи... ти думаєш, що *комусь* там є до них діло? — Вона випустила щось, що було наполовину насмішкою, наполовину риданням, її голос знову підвищився. — Вони всі однакові. Ти маєш це знати. Не може бути, щоб ти був настільки забудькуватим, щоб думати...

— Здається, трохи поспішно називати кожного фейрі вбивчим шахраєм, ґрунтуючись лише на твоєму досвіді спілкування з кількома з них, — м'яко промовив він.

— О, боги, допоможіть мені...ти *не* пам'ятаєш.

Він хихикнув. — Нагадай, скільки тобі років?

Еллі хотіла встромити нігті йому в очі. Хотіла схопити з підлоги одну з колод і бити його нею по голові, доки магічним чином не втовкмачила б йому глузд. Але за мить вона була б мертва, а він так і залишився б ідіотом.

Вона стиснула щелепу і пробурмотіла: — Двадцять чотири літа.

— Поважний вік, — сухо сказав він.

— Досить зріла, щоб розпізнати несправедливість, коли я її бачу.

— І все ж ти вважаєш мене достатньо молодим, щоб пропустити її? — Він знову відкинувся на спинку столу, провівши рукою по короткому темному волоссю. — Я був там, коли людське місто вирішило вбити божого сина через якусь дрібну образу. Залишені напризволяще, ваші люди здатні будь-якої миті перетворити якусь сварку на божественну війну. І ти ще дивиєшся, чому мені краще приглядати за ними?

— Це було ледь не ціле місто, — промовила Еллі крізь зуби. — Може, мене там і не було, але я читала книжки. Жменька ідіотів вирішила його вбити. Хіба ти не казав щось про те, що висновки треба робити на основі кількох прикладів?

Знову з'явилася ця маленька посмішка. — Я можу навести ще кілька.

— І навряд чи їхні образи були настільки незначними, — огризнулася Еллі, — враховуючи, що інші боги теж стали на їхній бік. Чи ти настільки зарозумілий, що вважаєш себе єдиним, хто бачить правду, хоча жменька богів не бачить?

— Чи ти настільки зарозуміла, що вважаєш, ніби розумієш ті події краще, ніж ті, хто був їхнім свідком?

Це могло бути глузуванням, але прозвучало радше як виклик — запитання, на яке він очікував, що вона матиме відповідь. Він *насолоджувався* цим, чи не так? Тикати і підштовхувати її, щоб домогтися реакції, кумедна маленька

людина, що кидає йому в обличчя образи і звинувачення – приємна маленька розвага, і він не втратив би через це ні хвилини сну.

Будь він проклятий. Будь проклятий кожен з них.

Еллі склала руки і спокійно сказала: — Судячи з тієї нісенітниці, яку ти верзеш, я цілком упевнена, що за свої двадцять чотири роки я провела більше часу, спостерігаючи за людьми, ніж ти за всі свої, скільки б їх не було, сторіччя. Тож так, я думаю, що я настільки ж кваліфікована, як і ти, щоб мати уявлення про те, що, в біса, робили ці люди.

— Здається, ти багато думаєш.

— Можливо, тобі варто сприйняти це як причину перестати так самовдоволено посміхатися до мене.

Якщо на те пішло, його посмішка стала трохи більш задоволеною. — Не сприймай це особисто. Але ти ж не можеш повірити, що знання, які будь-яка людина здобуває за своє життя, якимось чином зрівнюються з багатовіковим досвідом більшості фейрі в цьому світі.

— Або, – різко припустила Еллі, – можливо, люди просто вчаться швидше і їм не потрібні століття, щоб пропустити нову інформацію через свої товсті черепи.

— Освіжаюча гіпотеза. – Його тремтячі губи сказали їй саме те, що він думав про це.

— Можеш сміятися з мене скільки завгодно, – сказала Еллі, звузивши очі, — але ти *не* очікував, що я людина, чи не так?

Це вперше зачепило його за живе.

Він завагався лише на мить. Не більше, ніж на мить, спалах жорсткості в куточках його губ. Але це було вагання, і вона знала, що вгадала правильно.

— Більшість людей не посилаються на Дефінея в своїх листах, – сказав він.

Еллі насміхнулася. — Можливо, не в листах до *тебе*.

— Навряд чи це має відношення до справи, – сказав він, вперше звучачи роздратовано. Як це в стилі фейрі. Всі жарти та ігри, аж до його власних невдач, були предметом обговорення. — Ти писала не так, як писала б більшість людей. Звісно, я не очікував, що ти будеш...

— О, але це звучить дуже доречно для мене, – жваво сказала Еллі, поклавши руки на стегна. — Якщо я можу імітувати фейрі досить добре, щоб обдурити навіть твій багатовіковий досвід, то що заважає тобі припустити, що я можу використовувати свій мозок так само добре, як і будь-який фейрі?

Він розсміявся, *але* недостатньо переконливо недбало. — Імітація – це не зовсім те саме, що ідентичність, чи не так?

— Хіба не Дефіней стверджує, що досконала імітація є ознакою...

— Скільки саме ти прочитала до чотирнадцяти років? – перебив він, і його темні крила тріпотіли за плечима.

— Достатньо. – Вона послала йому крижану посмішку. — Бачиш, що я маю на увазі, коли кажу, що людям не потрібні ці століття?

— Я навряд чи вважаю тебе звичайною людиною.

— А ти б назвав себе середньостатистичним фейрі?

До нього повернулася забава. — Ти вдаєшся до лестоців? Я очікував від тебе кращого.

— Мені не потрібні лестощі, щоб висловити свою думку, – сказала Еллі, закотивши очі. — Ти зарозумілий, упереджений виродок, і знаєш про людей так само мало, як і про те, як складати сорочки. Якби ти хоч раз спробував виглядати трохи краще, то давно б зрозумів, що люди можуть робити все, що й феїрі, а може, й більше. Твоя черга.

— *Більше?* – Його посмішка розчинилася у відкритому сміху. Небезпечний вид сміху. Там, де його посмішки були м'яким самовладанням, древньою стриманістю, ця посмішка була зовсім іншою істотою – спалах *життя* на його гострощелепному обличчі, майже хлоп'ячого захоплення. — Саме тоді, коли я думав, що ми досягли піку божевілля.

— Доведи, що я помиляюся, – сказала Еллі.

Вимога...наказ...і він, здавалося, навіть не усвідомлював цього. Його веселощі не вщухали.

— Із задоволенням, якщо ти готова укласти зі мною угоду.

Угода. О, боги. Вона повинна була знати, що до цього дійде. Небезпечна фейська хитрість – і знову...

Якщо історії були правдою, магія угод була однією з небагатьох речей, більш потужних, ніж магія кольору, якою вони володіли самі. Угода, укладена одного разу, не могла бути розірвана жодною зі сторін. Тож якщо вона зможе переконати його пообіцяти, що він збереже їй життя і здоров'я, то принаймні він не зможе викинути її з балкона, щойно дізнається правду про те, як вона його обдурила.

Невже це так погано, зв'язати себе з ним, якщо це може врятувати їй життя?

Її погляд ковзнув до його рук, що вільно лежали на краю столу. — Це момент, коли я веду переговори, чи не так?

— Для більшості людей це момент, коли треба промовчати і прийняти те, що вони отримують.

— Я б хотіла, щоб ти перестав вважати, що я маю щось спільне з тими, ким є більшість людей, – сказала Еллі, кинувши на нього ще один погляд. — Але добре. Скажи мені, що ти пропонуєш. Я подивлюся, що я про це думаю.

Він не переставав посміхатися, нахилившись вперед, стиснувши кінчики пальців перед оголеними грудьми. — Ти даєш мені завдання. Я даю тобі завдання. Побачимо, хто з нас впорається краще. А ще ти скажеш мені, яке в біса відношення до всього цього має Дейрас.

Чорт забирай. Він ще не забув Дейраса. Еллі глибоко вдихнула і обережно сказала: — Я можу розповісти тобі про Дейраса.

— Протягом години, – сухо додав він.

Цей покидьок, можливо, уклав тисячу угод за своє життя. Немає сенсу намагатися обдурити його – він уже мав знати кожную двозначність, кожную лазівку. Еллі проковтнула прокляття.

— Гаразд, – сказала вона, вдаючи впевненість. — Моя вимога – ти не заподієш мені ніякої шкоди. Все, що я тобі скажу. Незалежно від того, виграю я цей тест чи ні.

Він відмахнувся. — Звичайно. Я граю чесно.

— Добре. І... – Вона завагалася на долю миті, не знаючи, як далеко вона може зайти. Все це здавалося занадто простим. Вона вже виборола свою безпеку; завдяки угоді вона виживе, навіть якщо він буде незадоволений її злодійською

хитрістю, навіть якщо вона програє будь-який виклик, який він вигадас. Це більше, ніж вона наважувалася очікувати.

Але вона не *хотіла* програвати.

Вона не хотіла, щоб цей покидьок повернувся до свого м'якого ліжка та шовкових сорочок, нестерпно задоволений власною безсмертною перевагою, і тим більше після того, як довів свою правоту настирливому маленькому злодію, що кинув йому виклик. Вона не хотіла, щоб він вважав її чимось меншовартісним, ледь більшим, ніж шматок худоби. Він не був дурнем, чи не так? Він міг бачити, що відбувається?

І якщо вона повинна була *змусити* його це побачити...

— Нам би не завадила допомога, – випалила вона. — Моя сім'я і я. Так що поки ти не закінчив своє завдання – я хочу, щоб ти допоміг нам, коли я попрошу про це.

Агенор здивовано підняв брову. — Ти просиш забагато.

— Ти також можеш просто викинути мене з балкона, – сказала Еллі, звучачи хоробріше, ніж вона відчувала. — Тоді тобі не доведеться нікому допомагати. Але будь певен, я помру з твердим переконанням, що здолала б тебе.

Знову ця небезпечна посмішка. У ній була жорстокість, майже пустотлива привабливість – видовище, від якого кров прилила до її обличчя. Це не був Лорд Захисник, яким вона знала його з тіні, древній, величний і незворушний у найзловісніший спосіб. Це був самець, який *відчував* речі. Чоловік, який, можливо...

Він простягнув бронзову руку, перш ніж вона встигла закінчити цю думку, пальці манили її ближче в мовчазній, але безпомилковій команді.

Еллі не рухалася.

— Ще побажання? – сухо запитав він.

— Ти...ти хочеш сказати, що погоджуєшся?

— З деякими уточненнями. – Він все ще не опустив руку. — Ніякої допомоги, яка шкодить моєму власному добробуту, і ніякої допомоги, яка безпосередньо призводить до шкоди комусь іншому. Крім того... – В його очах блиснув небезпечний виклик. — Завдання, яке ти даси мені, має бути здійсненням для людей, так само як моє завдання для тебе має бути здійсненням для фейрі, і жодне з них не повинно ставити під загрозу чиєсь життя. Якщо тобі вдасться обдурити мене за таких умов, я можу запропонувати тобі допомогу.

Він божевільний, вирішила Еллі, абсолютно божевільний, і якимось чином це не вбило його за дванадцять століть або близько того. Якого біса він потурає її безглуздим проханням? Хіба у нього не було важливіших справ – імперії, якою треба правити, зустрічей, які треба відвідувати, воїнів, яких треба тренувати?

— Ну? – додав він, коли вона залишилася нерухомою. — Хочеш щось додати?

— Ти був досить ретельним, – спромоглася вона. — Наче тобі доводилося укладати угоди раніше.

— Кілька. – Підтекст у його голосі не робив вигляд тих пальців, що запрошували, більш заспокійливим. Він знав кожну хитрість, говорило їй це, кожну хитру пастку. Якщо він захоче її обдурити, вона може навіть не помітити, поки не стане надто пізно.

Але як би часто вона не прокручувала в голові його умови, вона не могла знайти в них дірку. І вона не повинна змушувати його чекати – якщо нетерпіння може змусити його переосмислити весь цей незвичайний прояв милосердя.

Вона зробила крок уперед. І поклала свою руку в його руку.

Його пальці виявилися твердішими, ніж вона очікувала, і стиснули її руку так, ніби вона була якорем, що прикріплює його до світу живих. І все ж у його дотику була ніжність, у тому, як він обережно підтягнув її ближче і розглянув її меншу, блідішу руку у своїй.

— То ми згодні?

Еллі зовсім не очікувала, що її голос пролунає, але слова прозвучали голосно і ясно, як день. — Ми згодні.

Маленька іскра світла спалахнула там, де їхні долоні були притиснуті одна до одної.

Вона не знала, що світло може бути темним. Не знала, що вогонь може горіти чорним і водночас яскравим. Але сяйво, що поширювалося від їхніх сплетених долонь, було яскравим відтінком сажі, полум'ям ночі і тіні – достатньо темним, щоб огорнути їхню шкіру сутінками, і водночас достатньо лютим, щоб просвічувати крізь плоть і кістки.

Сила – холодна, дивовижна сила – потріскувала на кінчиках її пальців.

Вона не могла відвести погляд. Не тоді, коли крижаний жар розливався в кожному місці, де її руки зустрічалися з цими засмаглими, тонкими пальцями, спускаючись від долоні до зап'ястя. Не тоді, коли клапті диму вислизали з цієї блискучої темряви, огортаючи їхні пальці, наче клапті ранкового туману. Скульптурна краса Агенора перетворилася на статую давньої могутності в сяйві його магії, а його кімната – на храм ночі. Маленька, безпорадна і до болю смертна, Еллі могла тільки дивитися, дивуватися і гадати, як вона буде жива завтра...

Удар болю пронизав її зап'ястя, і в ту ж мить темрява розвіялася.

Ледве стримуючи прокляття, вона відсмикнула руку і повернула її, очікуючи побачити цівку крові на внутрішній стороні руки. Але все, що вона знайшла ...

У неї перехопило подих.

Маленький темний дорогоцінний камінь пробився крізь шкіру і застряг у зап'ясті, наче шрам, що перетворився на скло. Він був таким же чорним, як і чари, чорнильний онікс, що поглинав навіть сонячне світло, яке падало на нього, і залишав на поверхні лише тьмяні відблиски.

— А, – промовив Агенор, і коли вона підняла очі, на його вродливих рисах знову з'явилася збентежена посмішка. — Бачу, мені нарешті вдалося здивувати і тебе.

РОЗДІЛ 5

Йому навіть почало подобатися, як вона морщиться, дивлячись на нього, — ця нахмуреність без винятку сповіщала про появу чергової обурливої заяви, чергової несподіванки, здатної стерти тягар століть з його серця.

Більш слухняна його частина добре усвідомлювала, що він не повинен так сильно насолоджуватися цією безглуздою грою. Він повинен був покласти їй край, як тільки вона почала висувати вимоги, повинен був послати кількох своїх людей простежити пересування Дейраса за останні дні і задовольнитися відповідями, які вони, безсумнівно, знайдуть. Але ця людська дівчина ...

Він не міг зрозуміти її, не міг передбачити її, і несподіванка була наркотиком, що викликає звикання, п'яним наркотиком, якого він не міг перестати жадати. Він відчував, як його серце вискакує з грудей щоразу, коли вона відкривала рот, щоразу, коли вона посилювала йому цей нечестивий погляд, кидаючи виклик усій його владі та авторитету.

До біса обов'язок, цього разу. Натомість він міг би витратити кілька годин, потураючи цьому божевіллю.

— Ти знав, що це станеться, — сказала Еллі зі звинуваченням у голосі, коли вона знову подивилася на знак угоди на своєму зап'ясті.

— Ти не знала? — Він мусив визнати, що це його здивувало. Якщо вона читала Фірона і Дефінея, які були шанси, що вона ніколи не натрапить на детальний опис магії угоди?

— Більшість фейрі не пропонують мені угод, — холодно сказала вона. — Вони просто викрикують мені команди. Воно зникне, коли угода буде виконана?

— Зникне, коли ти розповіси мені свою історію, виконаєш завдання або визнаєш свою поразку. — Він не міг не посміхнутися, коли вона знову подивилася на нього. Визнання поразки зайняло б у неї чимало часу. Він не міг сказати, що заперечує. — Мій зникне, коли ти помреш, імовірно. Я не вказав термін дії своєї обіцянки не завдавати тобі шкоди.

Еллі моргнула, її блакитні очі опустилися на його зап'ястя. Він побачив, як вона рахує мітки на його шкірі – дев'ять, більшість із них – дрібні угоди, які він мав би виконати протягом року чи двох.

— Що ж. – Вона звучала трохи ошелешено, і найгірша частина її гніву розсіювалася. Здавалося, вона тільки зараз усвідомила, який надзвичайний захист він їй запропонував. — Могло бути й гірше.

— Можливо, тобі доведеться переглянути свою оцінку моєї безсердечності, – сухо промовив Агенор. — Я жорстоке чудовисько тільки тоді, коли сам вирішую ним бути.

— А злодійка, що втекла з твоїм одягом, не є достатньою причиною для цього?

— Ні, коли ця злодійка пише мені такі приємні розважальні листи. – Він жестом показав на ліжко, потім зрозумів, що це, мабуть, не найкращий варіант, незважаючи на ті тонко завуальовані погляди, які вона продовжувала крадькома кидати на його розстебнуту сорочку, і натомість виштовхнув стілець з-під письмового столу. Ліжко він міг зайняти сам. — Сідай. Ти маєш мені щось розповісти.

Вона не рухалася, поки він не опустився на матрац; тоді вона навшпиньки підійшла вперед і влаштувалася на самому краєчку його стільця. Її погляд блукав від мітки на зап'ясті до нього, потім до змії, що грілася в сонячних променях за два метри від неї. Оцінюючи, обчислюючи. Дуже розумна для людини її віку, і дуже обережна.

Що робило ще більш дивовижним те, що вона ризикнула вкрати у нього.

— Я б не радив тобі чекати цілу годину, – сказав Агенор, поклавши лікті на стегна. — Якщо розповідь займе у тебе більше часу, ніж очікувалося, ця мітка може зробити враження від неї дуже неприємним.

Ще одне саяво. — Мені не потрібна мітка, щоб зробити цей досвід неприємним, Лорде Агенор.

Він знову мало не розсміявся. Він не повинен був пропонувати їй цей захист, знову прошепотів обов'язок. Він дійсно не повинен був. Але вона була такою маленькою і водночас такою лютою, її язик був таким гострим у всіх кумедних проявах... Він просто хотів більше цього. Більше її. Якщо він не збирався робити їй боляче, він міг би переконатися, що вона про це знає.

Принаймні, це значно полегшило б подальшу розмову.

— Тоді краще покінчимо з цим, – сказав він. — Розкажи мені про Дейраса.

Її обличчя потемніло. — Ти вважав себе його другом?

— Зазвичай я не вбиваю своїх друзів, не задавши спочатку питань, – сказав Агенор, піднявши брову. — Він був колегою. Не найулюбленішим.

— О. Добре. – Вона знову подивилася на Олеандра, сховавши руки на колінах, і випалила: — Він хотів мою сестру.

- Твою...сестру?

Здається, вона почула здивування в його голосі; наступний погляд, який вона кинула на нього, був справді обпалюючим. - Дівчину, яку я вважаю своєю сестрою, якщо хочеш знати. Вона... – неприродно рівне дихання. — Коли я приїхала сюди сама, мене прихистила жінка з прийомною донькою, молодшою за мене. Вона померла кілька років тому. Відтоді я піклуюся про Інгу.

Звісно, так і було. Люта і горда, достатньо горда, щоб сперечатися з магами фейрі – він мав би знати, що вона буде вірна і до смерті.

— Скільки їй років? – запитав він.

— П'ятнадцять.

Агенор мало не вилаявся. От чорт забирай. Дейрас міг би принаймні проявити милість і не переслідувати дівчину, яка ще майже немовля.

— Розумію, – сказав він натомість. — І ти вирішила його зупинити?

Цього разу вона зустрілася з ним поглядом, який цього разу не викликав у неї жодних сумнівів – суворий погляд, що прибрав усі сліди людської вразливості з її тендітного личка. — Якщо ти справді хочеш знати, я вирішила встромити кухонного ножа йому між плечі. Але оскільки я безсила маленька людина, – її посмішка була схожа на хльосткий удар батогом, — це вимагало деяких обхідних шляхів.

І в ту ж мить він зрозумів.

План настільки безрозсудний, що наближався до самогубства – але план, який міг досягти її неможливої мети. План, який досяг її неможливої мети. Ці глузливі листи, що мали підлити масла у вогонь його невдоволення, її здобич, що складалася лише з одягу, не помітного для решти придворних, безтямне здивування Дейраса. Боги і демони. Вона дійсно грала з ним. Вона обдурила їх обох.

Але як їй вдалося втягнути Дейраса у свою гру?

— Я благала, - холодно сказала вона, прочитавши питання на його обличчі, — Сказала йому, що ці сорочки – все, що я взяла з собою з дому, мої заощадження, щоб одного дня купити собі свободу. Йому подобалося зривати їх з моїх рук, поки я ридала біля його ніг, якщо хочеш знати. За кожну сорочку, яку він забрав, він давав нам день перепочинку.

Сволота. Агенор потер обличчя і сказав: — Ти не виглядаєш як жебрачка.

Крізь холод в її очах прорвався спалах люті. — Ти думаєш, що *хтось* жебракує, якщо може цього уникнути? У цьому місці ти швидко навчишся грати цю роль.

— Не всі ми такі, як Дейрас, – сказав він, трохи ображений, незважаючи на джерело образи. — Я не маю наміру змушувати тебе щось випрошувати.

— І хіба це не робить тебе взірцем добросердя? – Вона безрадісно засміялася. — Ти хоч уявляєш, як довго він цим займається? Полює на жінок з наших сіл? Я можу назвати тобі п'ять імен лише за останнє десятиліття. І тобі ніколи не спадало на думку зупинити його?

— Якби я знав, звичайно, я...

— Бачиш? Забув. – Вона знову опустилася на стілець, зморщивши ніс. — Тоді я рада, що ми це довели.

Агенор відкрив рота, незвично не знаючи, що сказати на мить. Забув? Заради Бога, в ньому не було нічого забутого. Не можна було очікувати, що він щохвилини стежитиме за кожним фейрі-самцем на острові; він і так був зайнятий тим, що мав справу з фейрі, які намагалися покалічити і вбити один одного. Нагляд за їх взаємодією з людьми – це ніколи не входило в його обов'язки, і ...

Тут його думки обірвалися. Не його відповідальність, ні – але якщо він думав про це ще мить, то не був упевнений, хто ще повинен нести провину замість нього.

Ніхто насправді не стежив за безпекою людей, окрім їхніх безпосередніх керівників. Леандер – за Руствейл. Інші – за іншими селами. Якщо вони не виконували свою роботу...

Що тоді? Це ж не було безглуздо очікувати, що люди будуть виконувати свою роботу, чи не так?

— Тож, – жваво перервала його думки Еллі, і він подумки штовхнув себе по гомілках. Що він робив, переймаючись звинуваченнями якоїсь служниці? — Що ми ще мали довести? Гадаю, ти мав би мати для мене завдання.

Завдання. Так. Він відкинув ці безглузді сумніви назад у тінь свого розуму і змусив себе зосередитися на суті справи – на тому, як довести свою точку зору. Не надто неприємно, звичайно. У неї було достатньо проблем, він не міг цього заперечувати; він не збирався наражати її на небезпеку лише для того, щоб довести свою правоту. Але він також не збирався бути слабкодушним. Він не збирався давати їй шансу *виграти* це парі.

Звісно, люди багато чого не могли робити. Літати. Використовувати магію. Але це було б по-дитячому, і вони обоє це знали; вона говорила не про засоби, а про цілі, яких вони могли б досягти. Навіть якщо вона нерозумно опустила цей пункт в їхній угоді, він не збирався зловживати цим недоглядом. Будь-яка перемога, на яку варто претендувати, повинна бути здобута на чесному полі.

Що ж він мав?

Терпіння.

Це була головна відмінність – *суттєва* відмінність – за поверхневими питаннями магії та крил. Фейрі жили довше. Їм не потрібно було бути імпульсивними та необдуманими, як більшості людей, яких він знав. Вони будували плани, що розгорталися протягом трьох людських життів; вони розпізнавали закономірності та зв'язки протягом століть, а не десятиліть. Саме ця якість більше, ніж будь-яка інша, дозволяла їм керувати імперією набагато ефективніше, ніж будь-якій людині – незважаючи на прикрі винятки на кшталт Дейраса.

Йому слід було перевірити її стратегічне чуття, її планування і терпіння. Саме в цьому і полягали важливі відмінності. Вона обдурила його одного разу; більше їй це не вдасться.

Хоча він мусив визнати – він був би не проти поспостерігати за її спробами.

Коли він підняв очі, то побачив, що вона вивчає його, а на її лобі закарбувалася невеличка нахмуреність. Знову на мить його вразив блиск її очей, так мало схожих на *людські*.

— Ну? – сказала вона.

— Ну. – Він прийняв рішення в одну мить. — Здається, тобі подобається красти речі. Подивимося, як ти впораєшся з ключем на моїй шії.

Її погляд впав на його груди, а потім на кілька дюймів нижче. Потім знову повернувся до його обличчя, на її блідих щоках з'явився натяк на рум'янець. — Ти хочеш, щоб я вкрала цей ключ?

— Так, щоб я не помітив, – додав Агенор, трохи більше розвеселившись, ніж мав би. — Я так розумію, це зовсім не буде проблемою?

Вона стиснула губи, спрямувавши свій погляд йому в обличчя з такою рішучістю, що він запідозрив, що їй довелося докласти зусиль, аби знову не опустити очі.

— Гаразд. Приготуйся незабаром прокинутися без нього.

— Я з нетерпінням чекаю на це, – сухо промовила Агенор, і на її обличчі знову з'явився швидкоплинний відтінок червоного. Людська мораль – як це цікаво. — Отже. У тебе є завдання і для мене, чи мені...

— Є. – Вона заговорила швидше, її голос вперше за час їхньої розмови запинався на словах. Вона чудово володіла його мовою – неймовірно чудово, якщо врахувати, що перші чотирнадцять років свого життя вона, швидше за все, розмовляла людською мовою. — Я прошу тебе зробити щось добре без корисливих мотивів.

Агенор витріщився на неї.

Вона стулила рота й оскалилася у відповідь, і він відчув, як десь за ребрами в неї горить зухвалий, викличний хмурий погляд.

— Щось *добре*, – повторив він.

— Так.

— Це... – Він розсміявся, не в змозі придушити розчарування. Знову несподіванка, але вже не позитивного характеру. Він прагнув виклику. Він хотів *працювати* заради цієї перемоги, неминучої, як вона була. І все ж, після того, як вона обдурила Дейраса, після того, як обдурила його – це було найкраще, що вона могла придумати? — Це не важко.

Вона похитала головою. — Хіба ні?

— Це... Ні. – Він знову розсміявся і зробив шість довгих кроків до картотеки, що стояла поруч із його столом. Еллі стежила за ним очима, але не поворухнулася, коли він висунув невелику шухляду і витягнув звідти гаманець із золотими монетами. Він зважив його на долоні, а потім штовхнув його до неї по гладенькій стільниці, відвернувшись при цьому.

— Віддай це своїй сестрі.

Він почув, як вона взяла гаманець, коли він повернувся до ліжка; її подих на мить перехопило. — Ти впевнений?

— Ти повинна знати, що я не пропущу це, – сказав він криво, знову занурюючись у ковдру. Її очі були трохи занадто широко розплющені. Він зрозумів, що йому це подобається – дивувати її. Шкода, що цього разу вона зробила це так легко для нього. — Вважай це вибаченням за мою необережність з Дейрасом. І я думаю, що це повинно вирішити першу половину нашої угоди.

Вона пробіглася по ньому поглядом, коли швидкими, спритними руками ховала золото в кишеню свого фартуха. Щось схоже на посмішку з'явилося в куточках її губ – перша справжня посмішка, яку він бачив у неї.

— Схоже на те, – зізналася вона, схоплюючись на ноги. — Шкода. Мені б точно знадобилася допомога за вечерею сьогодні.

Агенор моргнув. Вона підозріло швидко поступилася. Невже це був її план з самого початку – вона просто хотіла, щоб він запропонував їй гроші, і чи передбачала вона, що це буде перший варіант, який йому спаде на думку? Але як він міг узгодити це з її пристрасними аргументами кілька хвилин тому?

Як він міг узгодити *що-небудь* про цю жінку з рештою її особистості?

— Добре, – сказав він, відганяючи цю думку. У нього буде час поставити запитання пізніше. Вони ще не були закінчені. Її завдання ще треба було виконати... або, що більш імовірно, спробувати виконати. — У такому разі, результат нашої суперечки залежить від твоїх злодійських навичок, я вважаю.

— Так. Тоді до зустрічі. — І знову ця посмішка — бентежно яскрава для жінки, яка зазнала такої швидкої поразки. — Можливо, дуже скоро.

І перш ніж він встиг збагнути, чи *погрожувала* йому ця маленька людина, якій ледь виповнилося два десятки років, вона зникла.

Він не згадав про неї Ахліс, коли повернувся до великої зали, щоб пояснитися.

А мав би, знову ж таки. Верховна Леді мала право на повний звіт про все, що відбувалося при її дворі; вона також мала знати, що саме сталося з чоловіком, якому вона довіряла людську данину після закінчення Війни. Але він знав, що вона зробить зі служницею, яка грається життями її найближчого оточення, і що...

Загалом, він нагадав, як йому стало не по собі, і погодився. Звичайно, погодився. Вони не могли дозволити будь-кому планувати непрямі вбивства при цьому дворі, фейрі чи людині; це дуже швидко зруйнувало б їхній важко завойований мир. Але це була не просто людина, і Еллі будувала свої плани не заради задоволення. П'ятнадцятирічна дівчинка — він не збирався карати її за спробу врятувати дитину з рук Дейраса.

Так вперше за багато століть він збрехав Матері всіх фейрі. Вигадав історію про злодійство Дейраса та його людських спільників, і зробив її достатньо драматичною, щоб вона прийняла її без зайвого клопоту.

І не пошкодувала. Ні на хвилину.

Боги і демони. Що зробила йому ця лисиця?

Він намагався повернутися до звичної рутини — тренувальне поле, кабінети, зали засідань. Але невгамовна цікавість останніх днів змінилася не менш невгамовним дискомфортом, нетерпінням чогось, чого він сам не міг назвати. Він спостерігав за безневинними спарингами своїх воїнів, за картами, планами і стратегіями, за імператорською адміністрацією і придворною метушнею, і якимось чином знову почув той бадьорий, легкий голос у глибині своєї свідомості.

Як ти думаєш, хто саме живе в мирі?

Вона. Агенор знав, що це так, навіть якщо вона сама цього не усвідомлювала. Вона не бачила цілковитої руйнації, яку принесла війна, не бачила білих полів битв, позбавлених будь-якої барви. Вона також не знала хаосу до Завоювання, до того, як їх об'єднали Ахліс і Меліноа, коли фейрі все ще воювали між собою. Тепер світ був кращим. Він *знав*, що зараз краще, і не збирався сумніватися в цьому тільки тому, що вона кричала на нього зі сльозами на очах ...

Ти забув.

Ні, не забув. Ким вона себе вважала?

Він не повинен був думати про неї. Заради богів, він же людський слуга. Але він думав про неї вже кілька днів, і навіть знання її обличчя не допомогло

йому позбутися цієї звички; воно лише надало голосу листам, які він читав, і пронизливому погляду блакитних очей, що супроводжував їх.

Доведи, що я помиляюся.

Жодна людина ніколи не розмовляла з ним так, тільки наказувала. І замість люті він відчував лише... розгубленість?

Роками...десятиліттями...він жадав змін, *будь-яких* змін. І ось вони настали, а він не мав ані найменшого уявлення, як з ними впоратися.

Його звичний розпорядок дня зруйнувався, він блукав двором, доки сонце не сховалося за обрій, а зали та коридори не затихли. Незабаром він теж відійде до своїх покоїв, щоб повечеряти в тиші, і...

Пекучий біль пронизав його руку, наче опікова рана глибше, ніж кістки.

Агенор ледь не перечепився через власні ноги, коли схопився за зап'ястя з шипінням болю. Відчуття печіння востаннє спалахнуло під пальцями, а потім повільно згасло – надто повільно, щоб він відчув полегшення.

Що за чортівня? Він знав цей біль, відчував його досить часто, коли був молодшим, безрозсудним і взагалі дурним.

Але ж зараз він не порушував жодних угод, чи не так?

Він стояв нерухомо в тихому коридорі, кліпаючи очима на дев'ять маленьких камінчиків, захованих під шкірою на зап'ясті. Вісім з них не були проблемою. Вони не могли бути проблемою. Він був болісно обережним у переговорах про них; не було жодного шансу, що вони раптом наздоженуть його через місяці або роки.

Але дев'ятий...

Заради богів. Невже він десь помилився?

Він домовився не завдавати їй шкоди, але не завдавав. Крім того, він обіцяв допомогти їй, якщо вона попросить, але тільки доти, доки він не виконає завдання, яке вона йому дасть. І він виконав це завдання кілька годин тому...чи не так?

Мені б не завадила допомога за вечерею.

О, боги.

Невже?

Агенор кинув швидкий погляд навколо. У цьому безлюдному коридорі не було видно ні душі. Обережно, все ще міцно стискаючи зап'ястя, він повернувся в напрямку своєї спальні і зробив один крок вперед. У ту ж мить він відчув ще один укол, вже не такий болючий, оскільки був до нього готовий, але достатньо болючий, щоб зрозуміти, що пошкодує про те, що пішов далі.

Що сталося?

Ми скоро побачимося. Її голос знову вразив його підозрілими нотками самовдоволеного тріумфу. *Можливо, дуже скоро.* Ніби вона очікувала, що його мітка спричинить неприємності. Ніби вона і магія знали щось таке, що повністю вислизнуло від нього. Що він упустив? Даючи цій сестрі купу золота, він не збирався купувати її лояльність чи відкуповуватися від докорів сумління; він просто хотів допомогти, і щоб...

Щоб довести свою правоту.

Виграти це парі.

Він чув, як Еллі хихикнула на нього, морщачи ніс, коли послала йому ще один погляд. *Перемога, Лорде Агеноре, не є безкорисливим мотивом.*

Трясця.

Можливо... Можливо, він знову трохи недооцінив її.

Він вилаявся, розвернувся, попрямував до найближчого відчиненого вікна і розгорнув крила. Слабкий пульсуючий біль у зап'ясті одразу вщух, залишивши по собі лише спогад про образу. Він знав, що це оманливе блаженство. Як тільки він знову зупиниться, або, ще гірше, повернеться назад, кожна мить буде мукою, поки він знову не підкориться її проханню про допомогу.

Він справді недооцінив її. Небезпечно недооцінив. Настав час перестати розважатися і почати трохи нервувати.

Він викинувся з вікна, занадто схвилюваний, щоб вибрати більш гідний варіант. Відтоді, як він востаннє залишав двір у напрямку Раствеїла, минули десятиліття, але порізані гірські схили, що пропливали під ним, коли він летів на захід, не змінилися ні на йоту. Саме село виглядало так само, як і завжди, – маленьке і пристойне, близько трьох десятків будинків зібралися вздовж дороги, що вела через невелику долину. Мирне, підказав йому розум.

А хто, по-твоєму, живе в мирі?

Боги, хай їм грець. Він мусив перестати думати про неї так, ніби вона справді мала сенс – ніби її хитрість якимось чином надала б її словам більшої ваги.

Коли він підійшов, діти гралися між будинками внизу. Однак вони зникли, щойно він почав спускатися; коли він приземлився на жовтий пісок головної вулиці, село могло бути безлюдним ще десять років тому.

За ним грюкнули двері.

І дуже знайомий голос промовив: — Бачу, ти передумав?

Агенор обернувся. Вона стояла в дверях низького будинку, побудованого з чорної цегли та обвітреного дерева, схрестивши руки на грудях, з високо піднятим підборіддям. Її волосся було заплетене в недбалу косу, вільні каштанові пасма обрамляли веснянкувате обличчя. Проста туніка з короткими рукавами замінила служниці сукню, а ноги і ступні були босі і трохи запилені. Погляд такий ретельний, безсумнівно людський...

І все ж подих зупинився в його легенях на мить.

Про що він думав?

Він змусив себе рухатися, двадцять нескінченних кроків до тієї хисткої хатини, де вона стояла і чекала на нього, її обличчя було променем холодного, різкого тріумфу. Вираз, який мав би привести його в лютю. Було досить ясно, що вона ненавидить його. Вона принизила його і тепер зловтішалася з цього; він мав би дати їй відсіч з усіх сил, переконатися, що вона шкодує про те, що обдурила його, так само, як він шкодує про те, що вона обдурила його.

Але він не *хотів* давати відсіч. Він ніби знову опинився за письмовим столом, борючись з листом, який вона йому залишила, – відчайдушно намагаючись змінити її думку і абсолютно не розуміючи, як йому це вдасться.

— Ви виглядаєте трохи спантеличеним, Лорде Агеноре, – сказала вона йому, відступаючи назад, але залишаючи двері відчиненими для нього. — Заходьте, якщо наша маленька людська оселя не надто скромна для вас.

Позаду себе Агенор почув чоловічий голос: — Ел?

— Він прийшов на допомогу, – відповіла вона, переходячи на людську мову. Агенор знав цю говірку...або знав її сто років тому, і все ще впізнавав

достатньо слів, навіть незважаючи на очевидні зміни, яких вони зазнали. — Нам потрібно, щоб хтось оглянув щиколотку Гіла.

— Що ти *робиш*? – вигукнув чоловік.

Агенор увійшов, трохи пригнувшись у низькому дверному отворі. Кімната була маленька і темна, але бездоганно чиста, скупо обставлена столом і кількома залатаними стільцями. За маленькою кухонною стійкою стояв високий чоловік, світловолосий, широкоплечий і трохи блідий, він поглядав туди-сюди між Агенором і жінкою, що сиділа між ними.

— Виграла парі, – сказала Еллі, відмахнувшись від цього питання. — Він нешкідливий.

— *Нешкідливий*? – Ще один з тих болісних поглядів убік. Тільки тоді Агенор зрозумів, що вони зовсім не очікували, що він розуміє їхню мову. Тепер уже тихішим голосом чоловік додав: — Ти що, збожеволіла? Що далі – запросиш його на вечерю? У нас ледве вистачає їжі, щоб...

— Сумніваюся, що його світлість опуститься до цибулевого супу і старого хліба, – кисло сказала вона, потім крутнулася і знову без зусиль перейшла на іншу мову. — Сідай на стілець. Інга буде тут за мить, якщо хочеш познайомитися. А це Расс – мій чоловік.

Агенор мало не поперхнувся власним язиком.

Її *чоловік*? Він кинув на блондина ще один погляд, коли той опустився на стілець, і був зустрінутий таким же гострим поглядом, як і погляд Еллі. Її...йому знадобилася мить, щоб змусити себе прийняти неминучі факти...*чоловік*.

Чому від цього слова йому захотілося вдарити його в обличчя?

Расс виглядав пристойно. Врівноважений і надійний. Чоловік з кулаками і розумом, щоб захистити її, якщо виникне потреба. Це все досить позитивно, чи не так? Хіба він хотів, щоб вона зів'яла, як стара діва, з однією лише сестрою, яка складала б їй компанію?

— Так, – перервала його думки Еллі, підійшовши до кухонної стійки і ніжно штовхнувши чоловіка в бік рукою. Агенор знову відчув, що ковтає щось... гірке. Щось, чого там взагалі не повинно було бути. — Щось випити? Чаю? – Вона озирнулася через плече. — Я б запропонувала тобі поїсти, але нам доведеться голодувати за гостинність, а твоє обличчя мені не *дуже* подобається.

Він посміхнувся, дивлячись на очеретяні кошики біля примітивної раковини. — Як на мене, це не схоже на убогу вечерю.

— Шкода, що це наші запаси на весь тиждень, – пирхнула Еллі, і раптом скромна купка цибулі, перцю та половина капусти набула зовсім іншого вигляду.

— *Тиждень*?

— Ще п'ять днів. – Вона скривила обличчя, коли зняла з полиці кухоль, схопила глечик, що стояв поруч, і налила йому води. — Але принаймні тут спокійно, га?

Поруч з нею все ще стояв Расс, дивлячись на Агенора так, ніби був би радий обхопити його шию великими робочими руками. Еллі чи то не помітила, чи то їй було байдуже, коли вона пододала два метри до столу, пригубила повний кухоль і додала: — Леандер почав зважувати нас щороку. Якщо хтось стає важчим, він обмежує його в їжі.

— Він...*що*?

Вона знизала плечима і опустила на стілець навпроти Агенора. — Напевно, знову один з твоїх улюблених протоколів.

— Це... Ні? Ні, це не так. — *Зважувати їх?* Навіть з їхньою худобою так не поводитися. І вона думала, що він знав про це — думала, що він це *схвалює*?

Боги милосердні. Чи не варто було йому все ж таки наглядати за людськими наглядачами?

— Я поговорю з Леандером, — додав він у пориві якогось відчаю, але навіщо, він не був упевнений. — Якщо він знову спробує зробити цю дурницю, дай мені знати.

Еллі моргнула. Зустрілася з ним поглядом. І на одну застиглу мить стійка відразу зникла.

Він зрозумів, що це те, що йому було потрібно.

Її блакитні очі пробігли по його обличчю протягом двох беззвучних ударів серця — шукаючи насмішку чи нещирість, але не знайшовши нічого з цього.

— Ти... Справді?

Ця раптова тріщина в її голосі, що відкрила щось набагато м'якше, набагато вразливіше під крижаною люттю — це не повинно було вразити його так, як вразило. І, можливо, ще мить тому це могло бути безкорисливою пропозицією допомоги. Можливо, він міг би втрутитися з доброти свого старого, втомленого серця. Але зараз, він знав, що в цьому не було б ніякої безкорисливості...чорт забирай, він зробив би те ж саме і в п'ять разів більше, тільки щоб вона знову подивилася на нього так.

Так, ніби вона не ненавиділа його. Можливо, жінка, яка писала ті глузливі, дружні листи, могла бути справжньою, а не просто дією, спрямованою на те, щоб підштовхнути його до насильства.

Тож він запитав: — А для чого ще тобі потрібна моя допомога?

— Ох. — Вона моргнула і різко відвернулася. Притулившись до кухонної стійки, зігнувши широкі плечі від стриманості, Расс лише ледь помітно кивнув її головою.

— Сусід, — сказала Еллі, відкинувшись на стільці. — Його щиколотка — це справді щось дуже погане. Якась інфекція. Йому скоро треба повертатися на роботу, і це може його просто вбити. Тож я подумала...якщо б ти міг трохи поворожити, це б...

Двері відчинилися, перервавши її.

Висока дівчина прослизнула всередину, всі кінцівки і рухи, півмилі попелясто-русявих кучерів танцювали за її плечима. Вона зробила три кроки всередину, перш ніж помітила Агенора за столом, завмерла і вигукнула прокляття, яке зовсім не пасувало до цього широко розплющених, невинних очей.

— Доброго вечора, Інго, — сказала Еллі, вражаюче незворушно. — У нас гість. Ти не могла б принести води на вечерю?

Дівчина блискавично схопила з підлоги найближче відро і знову рвонула до виходу — але недостатньо швидко. Агенор востаннє побачив її, коли вона вилетіла і вибігла за ріг, у світлі заходу сонця, кучері розвіялися по її плечах, коли вона бігла.

З-поміж безладу її волосся стирчало тонке, загострене вухо.

Ох.

Бляха.

Наполовину фейрі? *То ось* чому Дейрас пішов за нею?

Він відкрив було рота, щоб прокоментувати це спостереження, але перехопив виснажений погляд Еллі і передумав. Він не мав жодного уявлення про історію, жодного уявлення про обставини зачаття дівчинки. Якби її батько був чоловіком з роду Дейраса – що ж, він би не звинувачував родину в тому, що вони уникають цієї теми.

А Еллі... Він не мав жодного бажання бачити, як ці блакитні очі холонуть ще більше.

— Тож, – сказав він натомість і спромігся на приємну посмішку, — на чому ми зупинилися? Ти казала про сусіда?

РОЗДІЛ 6

— Що ж, – сказала Еллі, сидючи босоніж на стільниці, – ти маєш визнати, що могло бути й гірше.

Расс пробурчав щось тихим голосом, що означало, що він чекає на заперечення.

— Після операції щиколотка Гіла виглядала набагато краще, – поспішно сказала Еллі, перш ніж її чоловік встиг зробити надто великий прогрес. — І якщо він говорив правду про розмову з Леандером, то це могло б...

— Ел, – перебив Расс, зупинившись між дверима та столом. — Будь ласка. Мені все одно, скільки щиколоток він вилікує. Я все одно довіряю цьому виродку настільки, наскільки зможу його кинути.

Вона знала, що це правильно, і все ж... — Він наш найкращий шанс щось тут виправити.

— І навіщо йому докладати зусиль?

— Тому що я уклала з ним угоду. У нього не буде вибору, якщо я...

— І чому, – сказав Расс, підвищуючи голос, коли він замахнувся кулаком у напрямку Багряного Двору, – він уклав цю клятву угоду з тобою?. – Йому це не було потрібно. Він міг би вбити тебе так само легко, хіба ти забула?

Вона не забула. Вона цілими днями мовчки запитувала себе про те ж саме. Її листи, її образи, її виклики – але чому чоловік з його владою і статусом повинен перейматися проблемами якоїсь маленької людини? Хіба він не повинен проводити свій час, байдикуючи в проклятій кістяній залі Матері та влаштовуючи розкішні обіди з напівоголеними фейрі, як половина того двору, здавалося, робила цілими днями?

— Не знаю, – сказала вона, потираючи обличчя. — Можливо, він просто прокинувся в гарному настрої.

— Можливо, він обмірковує якийсь дуже непряний план помсти.

— Угода йому не дозволила б. – Вона зістрибнула вниз, злегка приземлившись на грубу дерев'яну підлогу, і додала: — І в будь-якому випадку, я не думаю, що він хотів би цього.

Расс мовчав – глибоке, скептичне мовчання.

Вона не знала, що сказати, тож замість цього прослизнула до задньої кімнати, де вже спала Інга. У темряві вона навпомацки знайшла свій одяг: придворну сукню, пальто від нічного холоду, чоботи. Порпання в кошику з одягом принаймні на мить відволікло її від круговерті власних думок – від питання, яке, безсумнівно, поставив би Расс, щойно вона знову вийшла зі спальні.

З якого дива вона повірила в добрі наміри Агенора?

Щось було не так з його корисними пропозиціями. Якби це були справді корисні пропозиції, він би вже давно вийшов на волю, і вона бачила гримасу болю на його обличчі, коли попросила його прийти завтра, а він забарився лише на мить. Тож тут мали бути *якісь* егоїстичні мотиви, і хто вона така, щоб вірити, що якийсь зарозумілий лорд фейрі буде доброзичливим до неї після того, як вона вкрала у нього і змусила виконувати її волю?

Але він виглядав таким розгубленим за обіднім столом, коли вона розповіла йому про політику Леандра. Таким... охочим?

Ніби він справді хотів бути корисним. Ніби він так само відчайдушно, як і вона, хотів виграти це парі між ними.

Щось затверділо в її грудях. Звичайно, це могла бути просто чергова витівка фейрі. Що ж, якщо він думав, що зможе зіграти на її серці і послабити її рішучість, то він помилявся. Вона збиралася виграти цю гру, дивні емоції фейрі чи ні. Він міг би поплакати в її обіймах, коли визнав би, що вона має такий самий здібний мозок, як і його дорогі безсмертні друзі.

Тобто, звісно, не в її обіймах. Вона дуже швидко відкинула цю думку. Але, можливо, її можна було б переконати раз чи два поплескати його по м'язистих плечах.

Расс опустився у своє звичне крісло, коли вона повернулася до вітальні і тихо зачинила за собою двері. Його очі звузилися, коли він побачив її одяг.

— Ти виходиш?

— Йду вкрати ключ, – недбало відповіла Еллі, сподіваючись, що він забуде поцікавитися, якщо в її словах не буде нічого цікавого.

— Ти... Ел, вже північ!

— Так, – сказала вона, скидаючи свою домашню туніку і вдягаючи натомість сукню служниці. — У цьому й суть. Якщо мені пощастить, він спить.

— Ти збираєшся залізти до нього в *ліжку*?

— Не будь таким скандалістом, Расс. – Вона насупилася на нього, коли вийшла зі своєї жорсткої лляної сукні. — Те, що ти не хочеш бачити мене біля ліжка, не означає, що я повинна уникати всіх горизонтально орієнтованих меблів до кінця свого життя.

Він зблід. — Будь ласка, скажи, що ти не плануєш...

— Ні! За кого ти мене маєш? – Вона вихопила з кишені жменю шпильок і почала встромляти їх на місце. — Я просто прокрадуся до його кімнати, сподіваюся, що змії мене не з'їдять, візьму його ключ і знову вислизну звідти. Найгірше, що може статися, це якщо він прокинеться, і тоді я спробую ще раз...

— Найгірше, що може статися, – різко сказав Расс, — це якщо він прокинеться і побачить тебе в своєму ліжку і вирішить скористатися нагодою.

— Він не *такий* самець фейрі, Расс.

Він насміхався. — Виродок вистрілив у мене до біса неприємним поглядом, коли ти назвала мене своїм чоловіком.

— О, справді? — Звідки взялося це поколювання задоволення? Вона знизала плечима. — Ну, в будь-якому випадку, він уклав угоду про те, що не завдасть мені шкоди. Він зробить своє життя досить неприємним, якщо спробує підняти на мене руку.

Расс виглядав непереконливо.

— Зі мною все буде гаразд, Расс.

— Минулого разу ти сказала те ж саме, — буркнув він, — і не встиг я озирнутися, як ти потягла до нас на чай самого кривавого Лорда Агенора.

— А потім він вправив Їлу щиколотку, — сказала Еллі, накидаючи пальто на плечі. — Тож не думаю, що нам є на що скаржитися. Передавай від мене привіт Фаррану.

Вона знала, що він хотів ще поскаржитися, але вона вийшла, перш ніж він встиг відкрити рота, вислизнувши в темну гірську ніч.

Більшість Багряного Двору цієї ночі мовчала, його мешканці або міцно спали, або зібралися в залі кісток Матері. Нечисленні фейрі, яких вона зустріла між блискучими кулями, проігнорували її. Люди, зрештою, були майже невидимі.

У більшості випадків це було небезпечно: слуга міг зникнути безслідно, і ніхто б нічого не побачив і не почув. Однак сьогодні Еллі була вдячна за захист, який він їй пропонував. Принаймні, ніхто не помітить, що вона не належить до тих людей, які зазвичай здійснюють нічні обходи.

Вгору по безлічі, безлічі сходів, через галерею за галереєю. Його кімната ніколи не здавалася такою далекою від неї. Коли вона почала бажати, щоб він був ближче?

Ні...не він, звісно. Лише ключ на його шії, шлях до перемоги.

Вона вже стільки разів ходила цією дорогою, і все ж була майже здивована, коли нарешті прийшла — так, ніби їй знадобилося вдвічі більше часу і вдвічі менше зусиль, ніж зазвичай, щоб дістатися до поверху вежі, де він жив. Кинувши останній погляд на безлюдний коридор, вона затамувала подих і перевірила двері.

Не замкнені.

Приємна несподіванка. Еллі сподівалася, що це не перша ознака засідки, що чекає на неї, змія, яка ось-ось вчепиться іклами в її щиколотку, якщо вона зайде всередину.

Вона прочинила двері ще на кілька дюймів і прослизнула всередину, не даючи собі ні хвилини на роздуми. Він, мабуть, сподівався, що вона ухилиться від завдання, яке він їй дав. Очікував, що вона виявиться маленькою людською боягузкою, слабачкою без хребта, здатною керувати навіть окремим містом, не кажучи вже про імперію.

Він міг би наступити на цвях і танцювати з ним. Вона не збиралася відступати від виклику.

У кімнаті було темно і прохолодніше, ніж удень. Поки очі звикали, Еллі могла розрізнити не більше, ніж обриси стін і меблів. Поступово вона звикла до сріблястого місячного світла, що падало між важкими оксамитовими шторами, і все більше деталей відкривалося їй – блискуча, шкіряста форма змії на підлозі ліворуч від неї. Шовкова сорочка, недбало накинута на письмовий стілець. М'язиста постать Агенора на ліжку в іншому кінці кімнати, його розкішні крила розкинулися навколо нього, груди здіймаються і опускаються в ритмі його повільного дихання.

Спить.

Другий сюрприз, ще приємніший за перший.

Вона стала навшпиньки, обережно скануючи дошки червоного дерева, щоб не спіткнутися об чергову змію. Шелест її сукні був єдиним звуком, що порушував моторошну тишу ночі – це і дихання Агенора, яке звучало так дивно мирно для фейрі-воїна, що бачив, як гинуть боги і руйнуються імперії.

Гіркий присмак заповнив її горло. А він справді вірив у це, в те, що вони справді живуть у мирі.

Не треба думати про це зараз. Вони зможуть обговорити його наївність після того, як вона заявить про свою перемогу.

Крок за кроком вона підкрадалася до нього, кожна жилка в її тілі була напружена, як натягнута струна. Залишився лише метр. У слабкому місячному світлі вона могла лише розрізнити лінії та площини його верхньої частини тіла – напружені м'язи, які насправді не показували своїх років, а точніше, своїх століть. Його оксамитові крила вільно лежали на ковдрах по обидва боки тулуба, м'яко виблискуючи в сріблястому світлі.

Еллі ковтнула, в горлі раптово пересохло. Вона вже давно не дивилася на роздягненого чоловіка. І ті невинні інтрижки багаторічної давнини, безумовно, не виглядали *так*, як *зараз*.

Чому він не міг бути зморшкуватим старим, який бурчав на неї беззубим ротом? Тоді було б набагато легше відчувати огиду, яку вона мала б відчувати, коли нарешті зупинилася біля його ліжка і нахилилася трохи ближче, вдивляючись у темряві в ланцюжок від ключів. Так було б набагато легше зосередитися на завданні, а не на струнких м'язах, що виблискували в темряві, на сюрреалістичній красі його гострощелепного обличчя в нічних тінях.

Зосередься. Чи не було це просто пасткою, яку він підготував для неї?

Його тонкий срібний ланцюжок від ключів тягнувся навколо шиї, як шрам, а сам ключ був невидимий у заглибині між шиєю та плечем. Не було іншого вибору, окрім як спробувати витягнути його. Не варто чекати, поки він повернеться уві сні – цей момент може не настати ще кілька годин.

Затамувавши подих, Еллі нахилилася ще далі і простягнула руку. Занадто далеко. Він спав посеред свого широкого ліжка, його дальній бік був на відстані витягнутої руки від того місця, де вона стояла. Якби вона нахилилася достатньо далеко, щоб дістати кінчиками пальців ключ, то цілком могла б втратити рівновагу і впасти на нього, як дитина, що пусує.

Думка про те, що вона лежатиме, розпластавшись на цих твердих, виліплених грудях...краще про це не думати.

Тоді спокійні, поступові рухи. Обережно, як мати, що намагається не розбудити немовля, вона поклала коліно на м'який матрац і повільно перенесла все більше і більше своєї ваги на цю ногу. Матрац прогинався так само повільно. Дихання Агенора не зупинялося.

Час для другої спроби.

Вона потягнулася до його незахищеного горла, на мить пошкодувавши, що не взяла з собою ножа – не для того, щоб завдати йому болю, а скоріше, щоб довести свою правоту. На жаль, на сьогодні вистачило б крадіжки його ключів. Нахилившись ще трохи вперед, вона опустила руку. Кінчики її пальців торкнулися м'якої, вразливої шкіри, коли вона провела по срібному ланцюжку – через його ключицю, вниз по м'язистому плечу...

Щось обгорнуло її талію.

Щось тепле, міцне і туге, як залізний ланцюг.

Еллі закричала, коли це щось – та *рука* на її талії, потягнуло її вниз, і вона втратила рівновагу, впавши на його голі груди з розмашистими руками. Темрява зімкнулася навколо неї. *Крило* закрилося навколо неї. Світ звівся до м'яких ковдр, теплої, голої шкіри і запаху чоловічої близькості, що омивав її...

І тіло під нею. Високе, тверде і...о, боги...не спляче.

— Схоже, я завжди недооцінюю, як скоро ми знову побачимось, – пробурмотів Агенор, притискаючи її до своїх грудей так, ніби вона належала йому. Еллі спробувала вирватися з його обіймів, але його рука була нерухома, як сталевий ланцюг. — Чудова спроба, я буду першим, хто це визнає.

— Ти *покидьок*, – промовила вона, задихаючись у напівпаніці. Так, паніка. Саме паніка змусила її серце так калатати в горлі, а зовсім не відчуття його потужного тіла, притиснутого до неї, шкіра від шкіри відокремлена лише тонкою ковдрою та її простою сукнею. — Забери від мене свої руки, або я... я...

Тихий гуркіт струсонув його груди. Сміх. Він *сміявся*. — Або що ти зробиш? У мене вже мало що залишилося, щоб вкрасти, маленька злодійко.

Вона завмерла, її спроби втекти забулися, коли пролунали ці слова. — Ти *голий*?

— А ти думала, що я переодягнуся в нічну сорочку тільки заради того, щоб до мене в ліжку залізла злодійка?

О, боги, змилуйся над її душею. Голій. М'язисті стегна притискаються до її. Їй здалося, чи справді внизу живота з'явилася невелика випуклість, що тиснула на неї?

— Ти ж *не* думав, що я не прокрадуся до твого ліжка, – встигла сказати вона між іскрами паніки, що спалахували в її голові. Паніка і...ні, звісно ж, нічого іншого не було? Невже не може бути нічого принизливішого, ніж лежати тут, скуйовджена, розпластана, в його трюмі, підкоряючись кожній його забаганці?

Агенор хихикнув. — Я очікував, що твій чоловік буде проти.

— Він майже не мій чоловік, – випалила вона, і тепер він був єдиним, хто все ще лежав під нею.

— Ти представила його як свого чоловіка.

— Так і є, так і є. Офіційно, я маю на увазі. Він... ми... – Чорт. Чому вона взагалі зрадила цю таємницю? Ідеальна відмова від будь-яких його залищань, і все ж її рот не припиняв рухатися. — Послухай, ми були друзями багато років. А коли Реса померла, мені потрібен був хтось, хто міг би тримати чоловіків

подаді від мене, а сім'я Расса пиляла його, щоб він одружився, і йому потрібна була дружина, яка б не заперечувала, що він проводить ночі в ліжку свого найкращого друга, так що ...

Агенор розсміявся.

Глибокий звук прокотився по його тілу, притиснувши її до грудей. Еллі знову спробувала вивернутися, але безрезультатно. Рука, що обіймала її талію, тримала її міцніше. Розлючена, вона вчепилася нігтями в його голі груди, тільки для того, щоб його сміх перетворився на щось підозріло схоже на стогін.

О, боги. Від цього звуку між її ногами здійнялося тепло, небажане, як лихоманка. Ні. Ні, вона повинна була тримати голову ясною, незалежно від того, знаходиться під нею статурне тіло чи ні. З останніх сил намагаючись зберегти гідність, вона промовила: — І це не означає, що ти маєш продовжувати мене тримати. Ти нарешті відпустиш мене?

— А ти цього хочеш? – Його голос перетворився на муркотіння.

— Хіба я справляю враження, що мені тут комфортно, Лорд Агенор?

— Ти дуже стараєшся, щоб цього не було, – визнав він, і його пальці намальовали повільне, маленьке коло на тканині її сукні. Мурашки з'являлися всюди, де вони проходили, незалежно від того, як сильно вона намагалася змусити своє тіло поводитися. — Знаєш, що найцікавіше?

— Твоя зухвалість? – припустила вона крізь зуби.

— Моя пропозиція не горить. – Його рука перемістилася вгору по її спині, наближаючись до хребта – шалено вимогливий дотик, м'який і спокусливий, залишаючи її нездатною поворухнутися або заперечити. — І все ж я не повинен бути нездатним заподіяти тобі шкоду. Ти впевнена, що твоє теперішнє становище таке неприємне?

Вона зробила холодний вдих, не в змозі вгамувати полум'я, що розгорілося під її шкірою. Чи впевнена вона? Притиснута до твердих контурів його тіла, оточена запахом п'яного збудження і темним крилом, яке, здавалося, обіцяло тиху, конспіративну таємницю – як вона могла бути в чомусь впевнена? Вона ненавиділа його. Невже вона забула, що ненавиділа його? Але його пальці на її шкірі обіцяли легку насолоду, таку жадану втечу, а магію угоди не так легко обдурити...

Про що вона думала?

— Всі приємні труднощі в світі не мають сенсу, якщо я не можу збагнути причину твого раптового інтересу, – змусила вона себе сказати. — У яку б гру ти не грав, я не...

— Така недовірлива. – Його подих торкнувся її щок, і вона здригнулася. — Невже це така незбагненна думка, що я можу просто вважати тебе привабливою?

Тепло під її пупком розквітло гарячіше. *Щільніше*. Було б так легко повірити йому. Так легко піддатися мовчазній спокусі цих пальців, що гралися на її спині та плечах, нагадуючи їй за кожним поворотом і посмикуванням про жорстке тепло, що тисне в живіт.

Але ні...о, ні. Вона була вище цього, піддаючись на легкі лестощі.

— Приваблива? – глузувала вона, знижуючи голос, щоб відповідати його хрипкому, притишеному звуку. — Дурна маленька людина? Ти опутився до того, щоб схвалити мене, лорд фейрі?

Він застиг під нею. Пестощі його пальців завагалися, а потім зникли, коли він різко відпустив її і піднявся на ліктях, його дихання було нерівним. Еллі поспішно скотилася з нього, борючись з безглуздим почуттям розчарування, кутаючись у його ковдру і намагаючись ігнорувати примарні кінчики пальців, які все ще ковзали по її плечах.

— Ти не дурна. — Його голос знову був його власним, але ця згладжена грань ввічливості поступалася місцем чомусь грубому, чомусь уїдливому. — Я ніколи не говорив нічого подібного.

— Ти сказав мені, що я не здатна впоратися з собою без купки фейрі, які наглядають за...

— Я говорив не про тебе. — Вона ніколи не чула його таким схвильованим. Таким *захисником*. — Просто люди в цілому, але це не означає...

Все затяжне збудження враз зникло. — А як щодо Расса? Як щодо Гіла? Хтось із них здався тобі тупим бидлом?

— Ні, звичайно, ні, але...

— А такі фейрі, як Дейрас, що хизуються краденою сорочкою, навіть не цікавлячись, звідки вона взялася? Тобі не здається, що це найгеніальніший...

— Еллі, — огризнувся він, і звук її імені на його вустах змусив її замовкнути. Це було з відтінком розчарування. *Розчарування*. — Ти говориш про кількох людей, а сама...

— Ти тисячоліття був переконаний в одній і тій же нісенітниці через кількох людей! — Її голос став гучнішим. — Чим це відрізняється?

— А ти хочеш знати? Хочеш знати, що сталося?

У темряві вона змогла розгледіти лише його силует, коли він сів, його плечі були напружені, а крила тремтіли в сріблястому місячному світлі. Еллі зробила глибокий вдих, придушила бажання відштовхнути його, подалі від цієї давньої люті в його голосі. Нагадала собі, що вона в безпеці.

— Розкажи мені, — сказала вона.

Його плечі трохи розслабилися. — З чого мені почати?

— З того, що було на початку.

— Спочатку, — різко сказав він, — була маленька ворожнеча, така звичайна і така непримітна, що жоден історик ніколи не потрудився дати їй назву. Однак це вбило обох моїх батьків.

Еллі перехопило подих. — Ох.

— Це було до Завоювання Матері. Три народи фейрі ще не були об'єднані. — Його голос був тихим, глибоким гуркотом. — Всі билися з усіма. Це відбувалося постійно.

— Скільки тобі було років?

— Приблизно стільки, скільки тобі зараз.

Двадцять чотири...але двадцять чотири у фейрі — це щось зовсім інше. Він все ще був дитиною. Не краще підготовлений до життя сироти, ніж вона, коли фейрі забрали її до Багряного Двору.

— Вони знайшли мене та інших вцілілих, — тихо продовжив він. — Ахліс і Меліноа. Ще до того, як вони стали Верховними Леді. Вони просто намагалися зупинити кровопролиття. І я допоміг їм.

До того, як вони стали Верховними Леді, сестрами, які сиділи на троні Багряного Двору в ці дні — до того, як вони стали Матір'ю, за допомогою якоїсь

нечестивої магії, що дозволила їм жити як дві душі в одному тілі. Еллі хотілося запитати, чи були вони вже тоді такими нелюдськи блідими, цього порожнього кольору вичерпаної магії. Чи вже тоді вони віддавали перевагу кістяним тронам і безглуздому насильству. Але, мабуть, це був не той момент.

— У якийсь момент, — сказав Агенор, і його голос пролунав за багато миль звідси, — вони вирішили звернутися по допомогу до богів на континенті. Корок жив найближче, тож вони звернулися до нього першим. Це обернулося... — Він застогнав. — У дещо брудний роман. Але він допоміг.

— Між ним і ними двома.

— Так.

— А потім вони вирішили, що можуть стати однією людиною?

— Все було трохи складніше, — криво відказав він. — З богом на боці вони стали загрозою для правлячих сил. У нас щоночі з'являлися вбивці. Ділячись тілом, одна могла не спати, коли інша спала, що значно зменшувало фізичні ризики. Крім того, сестра, що не спить, могла черпати сили сплячої, що, навпаки, посилювало їхню магію.

Еллі ковтнула. Магія, так. За силою з нею могла зрівнятися лише сила її сина, і Тиха Смерть був би останнім, хто зашкодив би його матері.

— Корок також ... — Агенор завагався. — Він навчив їх деяким своїм силам. Як зв'язувати чужу магію, головним чином — унеможливлюючи використання людьми своєї магії проти неї. Це дуже допомогло під час Завоювання.

— Що? Зв'язати магію — так само, як людські слуги були прив'язані до острова, щоб після прибуття на нього вони не могли покинути його береги? Ти маєш на увазі — вона робила це з усіма, кого підкорила? Обмежувала їхню магію таким чином?

— Мене вона теж зв'язала. Це найбезпечніший спосіб...

— Ти дозволив їй *зв'язати* себе? Ти з *глузду* з'їхав?

— Не треба так драматизувати, — різко сказав він. — Я не відмовився від своїх здібностей. Я просто пообіцяв, що не буду використовувати їх для того, щоб завдати їм шкоди, чого б я все одно не зробив — до біса маленька жертва заради миру, який вони нам дарували. Після Завоювання все було чудово, розумієш? Корок побудував двори, ворожнеча і бійки припинилися, всі жили в мирі і процвітали, а *потім* ... — Його голос став схожим на вістря ножа. — Тоді люди Корока позаздрили тому часу, який він проводив у дворах, і вбили їхнього сина. І все знову було зруйновано.

— І тому, — сказала Еллі, притискаючи коліна до грудей, — ти вирішив, що всі люди мають бути дурними?

— Хто в світі вбиває божого сина через якісь ревності? Ми боролися століттями. Ми нарешті були в безпеці. А потім вони...

Вона перебила його голос, що підвищувався. — Чи дійсно це було через ревності?

— Що?

— Ти казав мені, що люди не повинні залишатися самі по собі. Вони ревнували, чи їхня спільнота активно страждала за відсутності Корока?

Він насміхнувся. — Тоді вони повинні були дати йому знати, а не...

— А ще, – додала Еллі, говорячи швидше, – ти впевнений, що проблема була не в самому синові, а в тому, що ті люди просто намагалися захистити себе? Хіба він не переслідував їх так само, як ви, фейрі, схоже, любите робити тут?

— Що? – Ще один безрадісний сміх. — Звичайно, ні. У мене ніколи не було причин припускати...

— Так само, як у тебе не було причин припускати, що Дейрас гвалтує жінок направо і наліво?

— Не будь смішною. – Він нахилився ближче, його голос був уїдливым і холодним. — Хтось би мені сказав, якби це було так. Я ніколи не чув...

— А ти чув, щоб хтось ручався за його видатний характер?

— Його досить любили при дворі, якщо це...

— Так, – пирхнувши, сказала Еллі, — і це ж не *фейрі* вбили їх, чи не так?

— Ти зараз просто розкидаєшся теоріями, – огризнувся він. — А ти питала тодішніх людей, що, в біса, на них найшло?

— А ти? – відповіла вона.

Мовчання сказало їй усе, що їй потрібно було знати – важке, задихаюче мовчання. Повітря між ними пульсувало від розчарування. Еллі зрозуміла, що вона нахилилася вперед, вчепившись руками в його ковдру. Його обличчя – воно було набагато ближче, ніж було мить тому. Достатньо близько, щоб розрізнити риси його люті, стиснуті губи, здіймання грудей.

— Ти це зробив? – повторила вона, вже м'якше.

— Я... – Він двічі, тричі розтулив губи, перш ніж вимовив решту речення. — Я не робив цього.

— Тоді хто робить припущення?

Його важке дихання було її єдиною відповіддю. Вона бачила, як він відводить погляд у темряву, як плечі напружуються і розслабляються в нерегулярному, смикаючому ритмі. Ключ на його шиї виблискував у місячному світлі, і на мить у неї з'явилася спокуса спробувати ще раз, подивитися, чи помітить він це крізь сум'яття своїх думок. Але це б відволікло. Послабило б її аргумент. А цей аргумент – він може бути важливішим, ніж виграш будь-якого парі у світі.

— Агенор, – тихо промовила вона.

Без титулу. Він, здавалося, не помітив. Блиск в його очах був благанням про пощаду, коли він підняв голову, щоб зустрітися з її поглядом, його зіниці були неприродно великими в темряві.

— Що ти робиш зі мною, маленька злодійко?

Його голос був хрипким, виснаженим шепотом. По ній пробігло тремтіння.

— Я не роблю...

Він рухався так швидко, що вона навіть не помітила, як він наблизився. Мить – і його рука обхопила її зап'ястя, смикаючи її ближче, в обійми кінцівок, крил і ковдр. Еллі скрикнула, хапаючись за свободу, і знайшла лише його голе тіло під кінчиками пальців. Тверді м'язи і гаряча шкіра, і ці потужні руки, що тягнули її до себе на коліна, тремтячи від люті чи бажання, чи чогось іншого.

— *Відпусти мене!*

— Якби я міг. – Хрипке гарчання, так близько до її обличчя, зовсім не схоже на витонченого лорда фейрі кілька хвилин тому. — Якби ти не заманювала

мене в пастку, як ти це робиш, якби ти не була такою до біса розумною і такою до біса *складною*...

— Агеноре...

— Навіщо ти написала ті листи? – прошипів він. Його руки блукали по її спині, стегнах, відчайдушними, наполегливими дотиками. Його м'язисті стегна напружилися під її низом, обіцяючи покинути її. Збудження повернулося, пекуче і пульсуюче, так, ніби він ніколи не відпускав її. Їй знадобилося все, що вона мала, щоб не застогнати, не зів'янути в його обіймах – не задатися питанням, що він відчуває всередині неї. — Ти просто намагалася мені насолити? Поглузувати з мене?

— Інакше навіщо б я...

— Тому що вони тобі сподобалися. Правда, Еллі?

— Я... – Вона не могла думати, огорнута його запахом. Відчувала лише його сильні руки на своїх стегнах, впираючись кігтями в маленьку м'якість, яку залишила на ній дієта Раствейла. Вогняні поштовхи бажання спалювали її, *потреби*. — Я... я не...

— Ти мене ненавидиш? – Його кінчики пальців пройшлися по внутрішній стороні її стегна, іншою рукою він все ще тримав її на колінах. Все ще не було ніякої палаючої позначки угоди. Тому що вона хотіла цього. Тому що вона не могла не насолоджуватися кожною забороненою ласкою, кожним спокусливим шепотом. — Будь чесною зі мною, маленька злодійко. Ти справді ненавидиш мене так сильно, як кажеш, що ненавидиш?

Ні. Так. Можливо. Чи була ця ненависть, це п'янке почуття, що палало досить яскраво, щоб стерти сенс з її розуму? Якимось чином її лють лише розпалювала полум'я, змушуючи її відчувати бажання вдарити його і поцілувати його одночасно. Вона не хотіла думати про ті листи, не хотіла визнавати, як сильно вона ними насолоджувалася. Вона хотіла кинути його назад у ковдру. Хотіла зірвати з себе цю клятву сукню. Хотіла скакати на ньому, поки він не збожеволіє від насолоди і не буде благати звільнити його, хай буде проклята влада і вік...хіба це була ненависть?

— Яка тобі різниця? – спромоглася вона між важкими вдихами. — Хочеш, щоб кожна людина при дворі тепер з тобою панькалася?

Він обхопив пальцями її підборіддя і притягнув ближче, так близько, що його подих зігрівав її губи. — Чи хочу я, щоб кожна людина при дворі була моєю?

Його.

Що?

Вона заклала в його обіймах. Ні. Вона не була нічиєю власністю. Вона не була нічийим призом. *Його*...так ось у чому було все це? Спроба утримати її в своїх руках? Спокусити кожен натяк на бунт і повернути її в потрібне русло?

Вона не збиралася змінювати свою думку про нього, якщо їй судилося стати *тріумфатором*.

— Еллі... – він дихав.

— Відчепися від мене. – Вона вигукнула ці слова, як п'яна, що спотикається, і загорнулася в ковдру, подалі від нього, подалі від його претензійних пальців. — І ніколи більше не *думай* про ці слова. Ніколи...

Занадто пізно він подався вперед, щоб зупинити її, викусивши прокляття, коли угода розгорілася, щоб утримати його на місці. — *Еллі*.

Її ноги вдарилися об підлогу. Вона кинулася назад, наосліп хитаючись крізь темряву, до дверей. Він змахнув крилами, а потім знову схопився за зап'ястя з ще одним ледь придушеним прокляттям.

— Будь ласка, – пробурмотів він. — Еллі, що я сказав? Що я...

Ще гірше було чути його блага́ння. Вона не повинна бути єдиною, хто відчуває провину. Не вона стверджувала, що кожна гарненька маленька диверсія є її власною, як цей двір стверджував, що його люди є його власністю...

— І чесно кажучи, – почула вона себе, її голос був схожий на уламок скла, — тебе дуже легко ненавидіти, Лорде Агеноре.

І вона втекла.

РОЗДІЛ 7

Він був ідіотом.

Дурень, що спотикається, тупий дурень, і він навіть не був до кінця впевнений, чому.

Агенор лежав у задущливій темряві своєї кімнати, прислухаючись до власного уривчастого дихання, і намагався осмислити останні п'ять хвилин, вихор спогадів і вражень, які залишила по собі Еллі, коли грюкнула дверима за своєю стрункою спиною. Вони сплуталися в болісний вузол у його грудях, розчарування і захоплення, сліпуче збудження, яке зробило його твердим, як сталь, навіть коли її останні слова все ще відлунювали в його голові.

Дуже легко ненавидіти.

Він повинен був тримати свої руки подалі від неї. Не слід було піддаватися несподіваній спокусі прокинутися з її маленьким тілом так близько, з її руками, що блукають по його шкірі...слід було бути мудрішим, незважаючи на те, що її тіло прилягало до його, незважаючи на мовчазну мовчанку. Що на нього найшло? Вона була досить гарненька, так, але з яких це пір він втрачає розум через гарненьке личко?

А ще все, що вона говорила, питання, які йому ніхто ніколи не ставив... обурливі, безглузді питання...так чому ж вони лише змушували його хотіти її ще більше?

Він дозволив розгубленості та розчаруванню взяти гору. Дозволив собі піти, як якийсь захоплений юнак, благаючи відповідей і ласки – визнаючи, як сильно, як *відчайдушно* він хотів, щоб вона була поруч. І що...

Дуже легко ненавидіти.

Він пробурмотів прокляття в темряву. Ідіот.

Пора було покласти край цьому божевіллю. Вона не хотіла мати з ним нічого спільного – це було ясно. Вона використовувала його як інструмент, щоб захистити свою сестру, і писати їй листи з цією метою – холодний, прорахований вчинок...і він мав би знати краще, ніж шукати щось інше за її словами. У нього не було причин затримуватися на думках про неї. Виконання завдання, яке вона

йому доручила, не могло зайняти *стільки* часу, і якщо йому пощастить, вона просто уникатиме його відтепер; незабаром все це залишиться в минулому, і життя повернеться до свого старого стану блаженної, бездумної буденності...

Страх стиснув його живіт, так сильно, що він мало не вдавився ковтком.

Назад до днів, що тягнуться, нескінченна година за нескінченною годиною. Назад до вирішення дрібних сварок і виконання своєї ролі в театральних постановках Матері. Назад до прісного, нудного скреготу нестерпного спокою...

А хто, на твою думку, живе у мирі?

Мабуть, і він не жив.

Він заплющив очі, враження витіснили його з тіней свідомості. Триумфальний тон її голосу, коли вона оголосила його забудькуватим, зарозумілим виродком. Те, як вона дивилася на нього в тій убогій халупі, як її погляд пом'якшав на одну-єдину коротку мить. Її швидкі пальці та яскраві блакитні очі, вага її легкого тіла над його тілом, і те, як вона мимоволі розм'якла в його обіймах.

Вона була рухом у світі спокою. Вона була піснею, що порушувала глибоку, смертельну тишу його існування. Навіть спантеличений і розчарований, він вперше за багато десятиліть відчув *себе живим*...так, ніби його час ще не закінчився.

І він хотів її так сильно, що міг відчути її смак.

Він зробив глибокий, тремтячий вдих і спробував подумати. Намагався знайти сенс у тому, що він сказав і зробив. *Мої* слова. Занадто швидко, занадто прямолінійно, занадто нерозважливо – чи було ще щось, чого він не врахував? Він нічого не знав про людську романтику. Він ніколи не цікавився тим, як вони працюють, живуть чи кохають.

Ще один стогін вирвався у нього з грудей. Ідіот.

Вона мала б бути зараз тут, у його ліжку, в його обіймах. Образ прийшов до нього надто легко. Його руки зривають з неї сукню, просту сукню служниці, яку ніхто не повинен був змушувати її носити. Її оголене тіло, що виринає в місячному світлі, бліда шкіра і маленькі груди з камінчиками сосків, що благають його уваги...її голос, що стогне його ім'я, коли він пестить її стегна, її ноги. Аж поки вона не попросить його взяти її, мокру і готову під ним. Аж поки він не розсуне їй ноги і не візьме її, свою маленьку злодійку, своє живе диво...

Він мало не застогнав, коли обхопив пальцями свою пульсуючу ерекцію і почав гладити, уявляючи, що це її теплі обійми оточують його, що це її задихане дихання він чує. Нехай він збожеволіє. Нехай збожеволіє. Нехай бігає за людською жінкою, як зачарований коханець, бо жодне безглузде, захоплене божевілья не може бути гіршим за ту нудну нормальність, яку він залишив позаду.

Він кінчив у ревінні агонії, доячи себе до останньої краплі божевілья, поки не вилилося все до останньої краплі. Але навіть тоді його голод за нею не вгамувався. Він лежав без сну годинами, ворочаючись і жадаючи дотику цих ніжних пальців, поки нарешті не заснув і не побачив уві сні докірливі блакитні очі та голос, схожий на солодкий іній.

Уперше з часів війни він прокинувся задовго до сходу сонця, почувуючись розбитим і розгубленим, але водночас напрочуд рішуче налаштованим.

Минуло багато часу відтоді, як він востаннє планував битву чи військову кампанію; його дні як головного стратега імперії закінчилися після поразки людської армії та їхніх магічних союзників. Але він відчув, як до нього повернулася іскра колишнього азарту, коли він розпалив вогонь для змій і опустився за свій стіл з Василіском, що затишно обвився навколо його зап'ястя, – того повільного, методичного процесу. Він мав свої цілі. Він мав свої сили та засоби. У нього був супротивник – маленька, приваблива і абсолютно непередбачувана супротивниця.

І з яким він так чи інакше мусив працювати.

Він сидів за столом до самого світанку, його спроби скрупульозного мислення переривалися нападами розчарування і непереборним бажанням кинути всю обережність на поталу гончим і просто полетіти до Раствеїла, щоб зажадати від неї пояснень. Він стримався. Підтвердження всіх її найгірших думок про нього нічого не дало б йому.

Натомість, коли він нарешті змусив себе рухатися, він попрямував до сусіднього крила палацу і знайшов Леандера в його кімнатах. Наглядач Раствеїла, схоже, провів ніч у компанії двох ледь одягнених фейрі, які без заперечень зникли, коли Агенор люб'язно припустив, що вони, можливо, воліють не бути свідками цієї розмови.

Йому знадобилося не більше півгодини, щоб довести свою точку зору, можливо, трохи переконливіше, ніж потрібно. Все, що йому було потрібно, – це вигадана історія про непритомного слугу, згадка про продовольчу політику Леандера і кілька приємних нагадувань про різні долі, які спіткали інших, хто марнував гроші і ресурси Матері через своє нездале управління. На той час, коли Агенор знову залишив іншого самця наодинці, Леандер набув тривожного зеленого відтінку і не дочекався від нього нічого, окрім бурмотіння незв'язних вибачень.

Задовільний результат – але недостатній. Це був лише Раствеїл. На острові було сімнадцять людських сіл, і він чомусь підозрював, що Еллі не буде вражена, якщо він повністю проігнорує інші шістнадцять. Тож протягом ранку він відвідав різних наглядачів, витягнув з полиць їхні адміністративні документи і зробив кілька гострих зауважень щодо їхньої невідповідності, надійності та елементарної порядності.

Дійсно, йому слід було приглядати за дурнями. Чому ніхто інший не потрудився розповісти йому про хаос, який вони сіяли серед людського населення двору?

І якщо ніхто ніколи не говорив йому про цю проблему, то скільки інших він пропустив?

Її голос постійно звучав у глибині його свідомості, коментуючи кожен його крок, кожне слово, яке він вимовляв. *Непомітно*. Ще кілька днів тому вона

думала, що він знає. Тепер вона вірила, що йому було байдуже, щоб знати, і це було ще гірше...

Тому що це могло бути правдою.

Але він *хотів* знати. Він *хотів* знати. Він не для того пережив усю цю кляту війну, щоб стати наступним жорстоким злом у світі, тим самим, з яким він починав боротися. І якщо його робота і виконання обов'язку зробили його таким, йому потрібен був хтось, хто сказав би йому, як це виправити.

Йому потрібна була *вона*.

Він вирішив почекати – дати їй час, поки його мітка не нагадає йому про вчорашню обіцянку прийти знову. Але він попрямував до Раствеїлу через кілька хвилин після закінчення робочого дня, не в силах залишатися осторонь, не в силах витримати нудний і завжди знайомий рух двору ні на мить довше. Навіть холодні блакитні очі, що вітали його, були б кращими за цей безлад незнання, усвідомлення того, що щось відбувається поза його увагою, і нерозуміння того, як зловити бодай найменший проблиск цього.

Коли він прийшов, двері Еллі все ще були замкнені; його стукіт залишився без відповіді. Зрозуміло. Звісно, їй довелося повертатися додому пішки.

Він повинен був подумати про це ускладнення. Ніщо про людей не приходило до нього інстинктивно; він жив з богами, відвідував альвів, німф і феніксів, але з людьми архіпелагу зустрічався здебільшого на полі бою. Вони ніколи не здавалися йому достатньо цікавими, щоб виправдати подальшу увагу.

Робимо висновки лише на кількох прикладах.

Але ж він це зробив, чи не так? Скількох союзників він втратив за століття?

У селі мали б бути інші, діти, сусід зі зціленою щиколоткою, але Агенор не бачив жодної живої душі, коли притулювся до чорної цегляної стіни і чекав, його рішучість слабшала з кожною хвилиною, що минала. Расс прибув на інший бік головної вулиці, послав йому щирий погляд, але зник в іншому будинку, перш ніж Агенор зміг пояснити, що сталося. Можливо, так було краще. Він все ще не знав, як виправдати свою присутність навіть перед жінкою, яка просила його прийти, не кажучи вже про когось іншого.

Півгодини він чекав на неї, і все ж не був готовий, коли вона нарешті з'явилася між будинками, її обличчя було холодним, а погляд – не інакше, як убивчим.

Можливо, саме цей смертоносний погляд змусив його на мить перехопити подих. Швидше за все, це була її *реальність*, його гарячкові мрії постали перед ним у плоті – це струнке тіло, яке він тримав у своїх обіймах, цей розумний рот, про який він продовжував думати з усіх неправильних причин. Навіть погляд її очей заспокоював. Все ще розлючена, так, але це була зовсім інша лють, ніж та, якою вона дивилася на нього вчора. Тоді вона ненавиділа його за те, що він був феїрі і сильний. Сьогодні вона ненавиділа його за те, що він був *ним*.

Принаймні, ніч не залишила її байдужою.

Вона підкралася до нього з високо піднятим підборіддям і жорсткою, як броня, спиною. Докладаючи неймовірних зусиль, щоб не бути схожою на чуттєве створіння, що тануло в його обіймах минулої ночі...але він ловив її погляди на своїх руках, на своєму торсі, і не міг втриматись від ще одного маленького укусу похмурого задоволення. Про цю байдужість вони розберуться пізніше.

Спершу він хотів поставити їй кілька запитань.

— Що ж, – бадьоро сказала вона, наблизившись до нього на відстань чутності. Такий холодний, рівний голос. Ніби вона ніколи не бачила його голим. Ніби вона ніколи не затримувалася біля нього надто довго, не м'якшала під його пестощами. — Це знову ти. Боїтеся, що угода вб'є вас, якщо ви з'явитесь на хвилину пізніше, Лорде Захиснику?

Він заплющив очі на долю миті. — Просто Агенор.

Вона назвала його на ім'я в місячній темряві, тихим, ніжним тоном. Можливо, спогад повернувся до неї так само легко; її голос став ще холоднішим, коли вона сказала: — Я думала, ви наголошували на тому, щоб я виявляла належну повагу до моїх *господарів* на цьому острові.

Чорт забирай. Що б він не сказав минулої ночі – це було дуже, дуже неправильно.

— Еллі...

Вона перебила його, витягнувши іржавий ключ з кишені свого фартуха, відвернувшись від нього, щоб відчинити двері. — Сьогодні вранці нам несподівано доставили багато їжі.

У її словах не було вдячності. Все, що Агенор зміг розгледіти, була густа, важка підозра.

— Я говорив з Леандером, – сказав він.

— Я зробила такий висновок, так. – Вона зайшла всередину, не озираючись, і навіть не притримала перед ним двері; якби не його бойові рефлексії, вона могла б вдарити його по обличчю на очах у всього Раствейлу. — Чому?

Агенор кліпав очима, вагаючись у дверях, поки вона тупотіла через вітальню. Було просто дивно, скільки шуму могло створювати це тендітне тіло.

— Я обіцяв, що зроблю це, – сказав він. — Це здавалося пристойним вчинком.

Вона нетерпляче прицмокала язиком, але повернулася до нього, висмикуючи шпильки зі своїх густих каштанових пасом. — Скажи мені, що ти не допоможеш мені.

— Що я...що?

— Що ти не допоможеш мені. – Нетерплячий жест. — Якщо вам буде зручніше, звичайно, Лорде Агеноре.

Це було явне презирство в її голосі, яке він не міг витримати. Гнів...напевно, він заслужив його. Підозра – це він теж розумів. Але ця кусюча насмішка, що пронизувала склади його імені і титулу... Вона жалила. Глибоко.

— Мабуть... – Він прочистив горло. — Я не допоможу тобі, якщо ти...

Спалах болю перервав його. Він проковтнув слова, ледве стримуючи прокляття, коли вогонь прорвався крізь зап'ястя і затримався там, палаючи нижче ціни, наче вугілля, що жевріє просто під його шкірою.

За обіднім столом Еллі вперше посміхнулася – похмурою, вовчою посмішкою.

— Я так і думала.

— І навіщо це було потрібно? – спромігся Агенор, потираючи зап'ястя. — Ти ж знала, що буде боляче...

— ...боляче. Так. – Вона знову відвернулася, розплутуючи стрічки свого фартуха, поки говорила. — Якби ти просто намагався бути порядною людиною

від щирого серця, я впевнена, що це можна було б вважати безкорисливою добротою. У такому разі ти був би звільнений від обов'язку допомагати мені зараз. Але оскільки це не так, ми змушені зробити висновок, що у тебе є приховані мотиви для твого незвичного прояву доброти. Отже. — Вона кинула фартух на ліжко в задній кімнаті, а потім подивилася на нього вузькими очима. — Що це?

Заради кривавих богів. Ось вам і всі його спроби хоч наполовину підготуватися до цього протистояння. Його розмова з Леандером мала б стати аргументом на користь його добрих намірів, доказом його слів... та якимось чином цей непередбачуваний розум перетворив його на ще одну таємницю, ще одну брехню, яку треба було розповісти.

Він знав, що нею керувало. Він хотів, щоб вона знову назвала його на ім'я. Хотів, щоб вона знову говорила з ним. Хотів, щоб вона знову опинилася з ним у його ліжку. Чомусь він не думав, що все це допоможе йому у його справі.

— Намагаєшся справити на мене враження? — різко сказала вона, перш ніж він зміг придумати щось краще. Судячи з того, як вона зморщила носа, заперечувати було б марно.

— Ну... — почав Агенор, відчуваючи себе незграбним школярем.

Вона насміхнулася. — О, звільни мене від своїх виправдань. Це новий спосіб повернути мене в стрій? Якщо ти не можеш мене переконати чи залякати, ти просто зачаруєш мене?

— Назад у стрій? Чому ти думаєш, що я...

— Ти думаєш, я не чула тебе вчора ввечері? — огризнулася вона, підкрадаючись до кухонного кутка і вихоплюючи чайник з полиці з такою силою, що він подумав, ніби вона кине його в нього. — Якщо хочеш бути потайним, наступного разу не дозволяй своєму члену говорити за тебе, Лорде Агеноре.

Частина тіла, про яку йшлося, відреагувала на її згадку про нього надто захоплено. Якби вона дивилася в його бік, вона могла б побачити, як він здригнувся.

— Еллі. — Зараз він балансував на дуже тонкій грані. Він припустився однієї помилки — можливо, він зможе виправитися. Вдруге, і вона цілком може кинути кухонний ніж йому в обличчя. Що було б досить страшно, якби він знав, що саме сказав не так вчора, і зовсім жакливо, якщо він не мав уявлення, яких слів йому слід уникати зараз. — У чому саме проблема? У тому, що я вважаю тебе привабливою?

— Проблема в тому, що я вважаю тебе ідіотом, — кинула вона у відповідь, грюкнувши чайником об плиту. — Мені начхати, що ти про мене думаєш, мені байдуже, що ти намагаєшся мене трахнути...але з чого ти взяв, що я буду щаслива грати в твою власність?

Агенор витріщився на неї. Вона насупилася, губи тремтіли від люті, яку вона ледве стримувала.

Його власність.

Моя.

О, боги і демони.

— Я... — Він відкрив рот, знову закрив його, видав розгублений сміх. — Ні. Ні, почекай. Це не те, що я...

— А ще й боягуз, – перебила вона, впираючись кулаками в стегна. — Звичайно, це ніколи не те, що ти мав на увазі. Тоді розкажи мені історію, Лорд Агенор. Як інакше я повинна розцінювати твої претензії – як пропозицію руки і серця?

Не найкращий момент, щоб вказувати на те, що фейрі навіть не практикували шлюб. Він проковтнув і слабо сказав: — Ти думаєш, що я намагаюся обмежити тебе.

— Хіба фейрі коли-небудь хотіли від мене чогось іншого?

О, боги і демони. Вони забрали її з дому. Прив'язали її до цього острова. Морили голодом і змусили мовчати. Агенор заплющив очі, коли розуміння просочилося в його свідомість, з важким почуттям сорому. Справжній ідіот. Він міг би знати, повинен був знати.

Як і про *все інше*.

— Зрозуміло, – прошепотів він, відводячи очі, опускаючись на найближчий стілець за обіднім столом. — Мені дуже шкода.

Йому відповіла оглушлива тиша.

Коли він підняв очі, вона все ще стояла на тому ж місці біля плити, її блакитні очі виблискували розгубленістю. У сутінковому світлі цього маленького будинку вона виглядала ледь реальною – блідою, прекрасною мрією жінки, яка ось-ось зникне в нікуди, якщо він скаже ще одне невдало підібране слово.

— Що? – запитала вона.

— Це не те, що я хотів сказати. Не те, що я збираюся зробити. – Він стиснув губи. — Але формулювання дійсно було непродуманим.

На її обличчі застигла маска обережної підозри, але вона не назвала його знову дурнем і все ще не потягнулася до кухонних ножів. Агенор відвів погляд, спрямувавши його на яскраво-синє небо за єдиним маленьким вікном. Він раптом втомився – втомився дивуватися і хвилюватися, гнатися за фактами і приходити в нікуди. Від надмірних зусиль і брехні.

Вона перемогла його, і, можливо, навіть не знає про це. Йому вже не було діла до того, щоб виграти якесь кляте парі. Як він міг працювати, щоб довести те, в чому сам не був упевнений? Все, чого він хотів зараз, – це зрозуміти.

Зрозуміти...і бути зрозумілим.

— Я не маю жодного бажання обмежувати тебе, – пробурмотів він. — Зовсім ні. Чесно кажучи, навпаки.

Він почув шелест її сукні, побачив, як вона склала руки краєчком ока. — Ти хочеш, щоб я схопила факел і підпалила все це прокляте місце? Бо, правду кажучи, це перше, що я б зробила, якби мене ніхто не стримував.

Агенор не міг стримати посмикування кутиків рота. — Будь ласка, пощади мою вежу. Мені б не хотілося, щоб згоріла ця ідеально організована шафа.

— Ти думаєш, я *жартую*?

— Я зовсім не думаю, що ти жартуєш. Я просто...я не очікував, що ти це скажеш.

— Це робить це смішним? – різко сказала вона.

— Ні. Просто... – Він завагався. — Просто це полегшення.

— *Полегшення*, – повторила вона, звучачи так, ніби все ще очікувала, що він жартує. — Від чого саме?

— Від віку. Нудьги. Повільного розпаду.

Вона замовкла, і йому знадобилася хвилина, щоб набратися сміливості.

— Я прожив... багато часу, – тихо промовив він, — дуже багато часу, і, якщо чесно, роки для мене розпливаються. *Десятиліття* розпливаються для мене. Знову і знову одне й те саме, ті ж самі дурні бійки, ті ж самі дурні помилки, ті ж самі дурні розмови, і я перестав про все це дбати. Я ледве розумію, чому я все ще намагаюся вилізти з ліжка вранці протягом століття. Якби я не відчував себе зобов'язаним, не думаю, що я б це робив.

Він не чув, як вона ворушиться біля плити, навіть не чув, як вона дихає.

— Я зачерствілий, заіржавілий і вже майже мертвий, – спромігся вимовити він. Слова, які він ніколи не наважувався сказати жодній живій душі. Слова, які він ледве наважувався навіть *думати*. — А потім ти запхала того клятого листа в мою шафу, і це було... новим. Дуже новим і дуже несподіваним. Ніби ти витягла мій мозок прямо з могили.

— Агенор...

— І ти не зупиняєшся, – сказав він, піднявши погляд вгору грубим, неконтрольованим рухом. Вона все ще стояла біля плити, невидючим поглядом дивлячись на нього. — Все, що ти кажеш, *кожна* твоя фраза перевертає мою свідомість навиворіт, ти це розумієш? Я думав, що все це бачив, а тепер ти розповідаєш мені про світ, який, як я думав, ніколи не існував. Ти...ти...

Вона лише моргнула.

— Ти все змінила, – прошепотів він. — І я не можу перестати насолоджуватися цим...не можу перестати жадати цього. Я не можу змиритися з думкою про повернення назад. Тож так, я хочу тебе. Відчайдушно. Але не обмежено...ніколи не обмежено. Здивуй мене. Скандаль зі мною. Але заради богів, будь ласка, ніколи не здавайся мені.

Благання.

Воно висіло в повітрі між ними, як павутиння, крихке і вразливе. Лорд Захисник Багряного Двору, зведений до благання. Але блакитні очі Еллі розширилися, зморшки навколо рота пом'якшилися, наче він був незнайомцем за її столом, чоловіком, який перероджувався на її очах.

Її губи розтулилися. Її пальці побіліли, стискаючи плечі, наче вона фізично стримувала себе від того, щоб не простягнути до нього руку.

— Ох, – прошепотіла вона.

— Отже. – Його голос став хрипким. Він не наважувався говорити голосніше в тихому, тісному приміщенні цієї кімнати...так, ніби налякав би її, як переляканого оленя. — Не соромся вигнати мене звідси. Але не роби цього, бо думаєш, що я...

— Я не вижену тебе.

Слова пролунали так різко, так грубо, що він здригнувся від їхнього удару. Біля плити Еллі на мить завмерла разом з ним, а потім різко відвернулася, руки раптом опинилися де завгодно, тільки не біля неї. Збирала трави для чаю. Знімала горнятка з полиці. Все, що *завгодно*, аби тільки не дивитися йому в очі.

— Еллі... – почав він.

— Я не можу сказати, чого ти чекаєш від мене зараз, – перебила вона, перебираючи пальцями прихватку. — Я повинна відчувати честь? Злякатися? Співчувати?

— Я перестав припускати що-небудь, що стосується тебе.

— Що ж. — Вона стиснула губи, наливаючи дві чашки чаю, її очі зосередилися на парі, що клубочилася. — У такому разі, сподіваюся, ти не дуже розчаруєшся, коли я скажу, що ти несеш цілковиту нісенітницю, Лорде Агеноре.

Не те, чого він очікував. Він повинен був віддати їй належне.

— Що ти...

— Ти робиш з мене щось унікальне, чи не так? — сказала вона, розвертаючись швидкими, німфатичними рухами. Навіть коли вона подала йому чай і опустила на стілець навпроти нього, вона не дивилася йому в очі. — Ніби я якийсь міфічний перетворювач світів, якийсь героїчний виклик очікуванням. Це все дурниці. На кожную дюжину таких, як я, знайдеться ще п'ять таких, як ти.

Агенор спромігся на щось схоже на хихикання. — Я ніколи їх не помічав.

Вона пирхнула. — Дозволь мені задати звичайне питання.

— Чи шукав я їх?

— Угу.

Він застогнав. — Не дуже ретельно, я припускаю.

— Я так і думала. — У цих словах чомусь не було самовдоволення. — Це єдина відмінність. Я тикала тобі це прямо під ніс, а вони — ні. Ти не зміг би забути про мене, навіть якби спробував. — Хихикання. — У цьому твоя проблема, чи не так? Ти завжди бачиш лише те, що очікуєш побачити. Не дивно, що ти ніколи не дивуєшся.

Агенор витріщився на неї. Вона все ще не відривала очей від своєї кружки, навіть коли розтулила губи в нерішучості, зімкнула їх, а потім знову розтулила.

— Залишайся на вечерю, — сказала вона.

— Залишитися... Що?

— На вечерю. — Вона знизала плечима, на її губах грала крива посмішка. — У нас достатньо їжі, щоб нагодувати ще один рот, завдяки щасливому збігу обставин.

— Так, але...

— Це не *запрошення*, Агеноре, — сказала вона і нарешті зустрілася з ним поглядом, щоб насупитися. Зовсім іншим поглядом. Майже ... співчутливим? — Це виклик. До нас сьогодні ввечері прийдуть сусіди. Тож залишайся і повечеряй. І хоч раз у житті спробуй *побачити*.

РОЗДІЛ 8

Цей вечір був, безумовно, найдивнішим у житті Еллі.

Була їжа – така велика кількість їжі. Расс посміхався. Інга співала. Її серце калатало, тріпотіло в грудях, а Лорд Захисник Багряного Двору сидів за її обіднім столом, ввічливо розмовляв з односельцями, їв цибулевий суп і якимось чином примудрявся виглядати так, ніби йому це подобалося.

Неможливо. Але щоразу, коли вона щипала себе, сцена все ще стояла перед очима.

Вона сказала Гілу і Маретт, що він тут, щоб розслідувати зловживання Леандера в управлінні громадою Раствеїла, бо це звучало краще, ніж будь-яка інша правдива інформація. Пристойна брехня – за винятком того, що вона недооцінила привабливість можливості поскаржитися. Незабаром у двері постукали ще кілька сусідів під виглядом несподіваних візитів, які не мали нічого спільного з чоловіком-фейрі, що сидів у її вітальні. Їхнє здивування було непереконливим, а вибачення – надто кволими, але Еллі не мала духу скаржитися. Зрештою, більше відвідувачів означало, що Агенору буде на що подивитися.

І ось вона опинилася в переповненій кімнаті з шістнадцятьма іншими селянами та своїм фейрі-гостем і слухала історії, жарти, спогади. Трагічні смерті та безглузді правила. Тужливі нарікання на залишені домівки і тихі звинувачення в тому, що їх забрали фейрі. Агенор ніколи не здригався, рідко навіть моргав – але вона щохвилини ловила його погляд, що блукав у її бік, і наважувалася сподіватися, що незворушна маска не є справою байдужості.

Я думав, що бачив усе, а тепер ти розповідаєш мені про світ, який, як я думав, ніколи не існував.

Вона не могла перестати бачити цей погляд в його очах. Цю загублену, тендітну тінь, яка хапається за будь-яке полегшення, будь-яке заспокоєння. Вона не могла перестати чути хрипкий відчай у його голосі, навіть крізь його складені розмови про протоколи двору і порушені закони. Невже вона помилилася в

ньому? Чи повинна вона *довіряти* йому зараз, чоловікові, який бився за неї в битвах Матері та сформував імперію, що зруйнувала стільки життів?

Не повинна. Раціонально, вона знала це. Але було ще її серце, яке вперто викручувалося з-під контролю розуму...

І, мабуть, це було найдивніше – поколювання *симпатії*, що тремтіло в грудях щоразу, коли їхні погляди зустрічалися на найкоротші миті.

Або, принаймні, вона сподівалася, що це була лише симпатія.

Я хочу тебе. Відчайдушно.

Поколювання повернулося в зовсім інших місцях, коли його хрипкий, грубий голос відлунював у її вухах. Вона ковтнула, борючись із жаром, що розливався по щоках. Це теж не мало сенсу. Вона була надто розсудливою для відчайдушної туги, надто практичною для зоряної романтики. Але навіть розсудливий розум не застрахований від хижих поглядів нелюдськи розкішних фейрі, як виявилось, і пам'ять про його слова легко змішалася з пам'яттю про вчорашнє божевілля, про його пальці, що впивалися в її плоть, про його тверде тіло під нею...

Заради кривавих богів. Вона сиділа в одній кімнаті з половиною села і своїм чоловіком. Не той момент, щоб втрачати контроль над собою.

Тож вона залишилася на кухні, роздавала суп і хліб і слухала, як розмови поволі відходять від злочинів фейрі і переходять до поточних справ Раствейла. Дедалі більше невеликих кіл відвідувачів забували розмовляти фейською і натомість переходили на сільський діалект, цю дивну мішанину з семи різних людських мов, змушених уживатися разом. Агенор все ще не робив жодного руху, щоб піти. Він спокійно сидів у своєму кутку, його зелено-золотисті очі переходили від пристрасної суперечки Рінальда про біологію вампірів до опису Мареттою своєї останньої композиції.

Слухав.

До Еллі запізно дійшло, що він *знає* цю мову.

Ох, чорт забирай. Що вона вчора наговорила Рассу? Нічого надто приємного, вона була впевнена в цьому, але все одно його очі не відпускали її довше, ніж на хвилину, повертаючись до її тихого куточка знову і знову, ніби він зів'яне і помре, якщо випустить її з поля зору хоча б на серцебиття надовго.

Вона намагалася не озиратися. Намагалася не червоніти. Намагалася зрозуміти, як ставитися до несподіваного захоплення лорда фейрі, який на століття старший за неї, і безнадійно провалила всі свої спроби.

Нарешті відвідувачі почали розходитися, нагадуючи про час і завтрашній ранній вихід на роботу. Расс пішов останнім, і лише після того, як вона п'ять разів його заспокоїла, щоб, як завжди, прослизнути до спальні Феррана. Інга зникла в підсобці, боязко побажавши на добраніч і востаннє обережно глянувши на крилату постать Агенора за столом.

Він не розмовляв щонайменше годину, але побажав Інзі на добраніч. Еллі встигла побачити палаючі щоки та вирячені очі, коли сестра зачинила за собою двері.

Потім вони залишилися вдвох у кімнаті, яка вже давно не була такою порожньою і не здавалася такою маленькою.

Вона дивилася на його ноги, на поділ своєї робочої сукні, на брудний посуд у раковині – куди завгодно, але тільки не на його обличчя чи руки, які так

несамовито торкалися її минулої ночі. Брудні тарілки не змусили б її почервоніти. Брудні тарілки не змусили б її уявити рухи його губ... *Я хочу тебе. Відчайдушно.*

Рум'янець все одно з'явився на її обличчі. Чорт забирай.

Вона очікувала самовдоволеного зауваження або, принаймні, одного з тих приємних, абсолютно ввічливих спостережень. Але коли він нарешті прочистив горло, все, що він сказав, було: — Не хочеш прогулятися?

Еллі смикнула головою, зустрівшись з його поглядом, незважаючи на всі свої рішучі наміри не робити нічого подібного. У глибині його очей горів вогник – нервово терплячий вогник.

Було б набагато легше, якби він просто кинувся на неї і зірвав сукню. Принаймні вона б не забула, що ненавидить його за це. А тепер, наодинці з ним у темряві...

— У горах небезпечно вночі, – сказала вона бездумним рефлексом, і він підняв брову, на його втомленому обличчі з'явився проблиск гумору.

— А, так. Уяви, що ми натрапили на якогось волоцюгу з підлими намірами.

Її щоки ще більше запалали. Ох. Він все ще був Лордом Захисником, чоловіком, досить могутнім, щоб вижити з часів богів. Якщо тільки вони самі не натраплять на Матір або її сина, вона буде в більшій безпеці, ніж у власному ліжку.

Вона ковтнула. Так, у безпеці – за винятком, можливо, безглузвих позивів власного тіла.

— Я не витягаю тебе звідси, – додав він, спостерігаючи за нею надто пильно. Вона відчувала на собі його погляд, навіть коли вперто дивилася на стіну позаду нього – відчувала, як його погляд мандрує туди, де були його руки. — Але я був би вдячний, якби ти відповіла на кілька запитань, і я не хочу заважати Інзі спати.

Чорт забирай. Хіба він мав бути таким *делікатним*? Навряд чи вона зможе сказати йому, щоб він сам з'ясовував свої відповіді, і відправити його назад до двору – не тоді, коли один день його доброї волі врятував їх усіх від голодної смерті, і було ще стільки проблем, які треба було вирішити.

— Гаразд, – сказала вона, бажаючи, щоб її голос звучав трохи впевненіше. — Ходімо прогуляємося. Але якщо якийсь підлий волоцюга підніме на мене руку, у тебе будуть неприємності.

Його посмішка була не що інше, як підла. — Я не для того прожив так довго, щоб шукати неприємностей. З тобою все буде гаразд.

Це звучало як погана ідея – насправді *жахливо* погана ідея. Але він не зробив жодного руху, щоб доторкнутися до неї, навіть не подав їй руку, коли вони ступили в тиху темряву ночі і пішли найближчою стежкою між нерівними гірськими схилами. У світлі зростаючого місяця Еллі бачила достатньо, щоб не наступити в яму чи на гостре каміння. Поруч з нею, Агенор походжав так, наче вони прогулювалися при яскравому світлі дня.

Минуло п'ять хвилин, перш ніж він нарешті заговорив, його голос був тихим у шурхотінні темряви. — Отже, це була та дюжина людей, серед яких я мав знайти ще п'ятьох таких, як ти?

Дякувати милосердним богам, що було досить темно, щоб приховати подальший рум'янець. Так. Так, це були вони, і було б краще, якби він просто

погодився, що в ній не було нічого виняткового. І все ж, навіть припущення, що він вважає її чимось більшим, ніж просто звичайною людиною, викликало в її шлунку якісь нервові, тремтливі відчуття.

Еллі прочистила горло і спромоглася на досить стримане: — Ти їх шукав? — Так. — Тепер його голос був тихішим. — Звичайно, шукав.

Вони знову на мить замовкли. По обидва боки вузької стежки над ними височіли гори, грубий вапняк, вкритий мохом і сукулентами. Повітря вночі було свіжішим, без спекотного сонця, що обтяжувало його; з кожним вдихом Еллі відчувала себе легшою і вільнішою, і все далі від дому.

Подалі від тихих, стурбованих запитань Інги. Подалі від буркотіння Расса та допитливих пліток сусідів.

Вона йшла на вечірню прогулянку з Маминим Лордом Захисником. І він хотів її.

Відчайдушно.

Її шлунок знову зробив кілька абсолютно непотрібних стрибків.

— Той рудий хлопець...Рінальд? — Він говорив повільно, задумливо. — Здається, він надзвичайно зачарований вампірами.

— О, — сказала Еллі, і зуміла розсміятися. — Так. Він придворний, і твої люди схопили якогось вампіра-повстанця, коли йому було п'ять років або близько того. З тих пір він був одержимий. Має досить революційні погляди на всю дискусію про живих мерців проти мертвopodobних живих, наскільки я знаю про це.

— Де він знаходить літературу?

— У бібліотеці. — Вона кинула на нього косий погляд. — Він працює переписувачем.

Агенор пробурмотів прокляття. — Я знав, що бачив його обличчя раніше. Я й гадки не мав.

— Звичайно, не мав, — сказала вона сухо.

Він подивився на неї з болем. — Звідки мені було знати, що простий переписувач...

— ...що його життя не обмежується роботою, їжею та сном?

Він різко зупинився, втягнув повітря, потім явно передумав, перш ніж слова змогли вирватися з його вуст. Еллі повернулася, щоб бачити, як він бореться, як на його обличчі з'являються думки, роздратування і розгубленість і, нарешті, важке, покірне прийняття.

Він відвернувся. — Ти вб'єш мене, якщо я скажу, що ніколи не думав, що люди роблять щось інше, окрім як працюють і...ну, їдять і сплять, напевно?

Вона пирхнула. — Як худоба, що в кінці дня повертається до стайні.

— Якщо ти так хочеш сказати, — сказав він з болісною гримасою, — то я віддаю перевагу вбивству.

— О, ні. Я не можу тебе вбити. Мені доведеться знайти іншого лорда фейрі, який вислухає мою маячню і побачить сенс. — Вона кинула йому криву посмішку. — Ти занадто цінний для мене, щоб померти зараз, Лорде Агенор. Мені потрібно, щоб ти виправив для мене світ, перш ніж я тихо заколю тебе кухонним ножом.

Він безрадісно хихикнув. — І це все?

— Що?

— Це єдина причина не вбивати мене?

— А чого ти ще очікував? — сказала Еллі, відштовхуючи ще одне жало недоречного співчуття. Вона не мала жодної користі від цього почуття. Їй не потрібні були *жодні* почуття, коли йшлося про цього чоловіка. Він допомагав їй не по доброті душевній — вона повинна була це пам'ятати — він допомагав їй налагодити своє власне похмуре життя, здійснити свої власні бажання. Чорт забирай, він досі не зміг порушити угоду і зробити жодного вчинку без егоїстичних намірів. То чому ж вона відчувала себе зобов'язаною йому якоюсь прихильністю...так, ніби вона йому *щось* винна?

— Ти мене не вигнала, — тихо промовив він. — Ти запросила мене на вечерю. Ти зараз тут, хоча могла б міцно спати у своєму ліжку. І все тому, що тобі не терпиться побачити, як я помру насильницькою смертю?

— Це лише політика. — Чому її слова прозвучали таким смішним шепотом, ніби навіть голосові зв'язки опиралися правді? — Все, що я роблю — політика. Не шукай більшого.

— Все? — повторив він, трохи нахиливши голову, але не зводячи з неї очей. — Не тільки втечу з речами лордів фейрі?

Дихання стало важким під його поглядом. Так само, як і стояти на місці і зустрічатися з ним поглядом. Кожна клітинка її тіла горіла бажанням рухатися, втекти від цього пильного погляду...або, можливо, зробити навпаки.

Не просто красти його сорочки. Не просто запросити його на вечерю. *Все*.

Він не рухався, і все ж, під її поглядом, прикутим до цих мигдалеподібних очей, здавалося, що він насувається на неї. Підходить надто близько. Копає занадто глибоко. Прослизаючи за надійний щит холодного гніву і далекої байдужості, який вона тримала між собою і світом фейрі, щит, який не давав їй розбитися з того дня, як ці виродки затягли її на свої кораблі з даниною і прив'язали до острова, який одного дня мав стати її смертю.

— Розумію, — додав він повільно, м'яко. — Це як керувати безліччю сусідів. Як вийти заміж за чоловіка, який...

— Ані *слова* про Расса. — Вона відступила на крок назад, стримуючи сміх. — Ти навіть не уявляєш, що він для нас зробив, не уявляєш, що... Слухай, коли Реза знайшла Інгу і взяла її до себе, ніхто не хотів мати з нею нічого спільного за те, що вона прихистила у себе маленьку немічну. А коли вона померла... — Еллі ковтнула. — Я готувалася роками. Люди були нам достатньо зобов'язані, щоб тримати руки подалі від Інги...на той момент. Але якби Расс не заступився за нас, я не знаю, скільки б це тривало. Тож візьми свої ревності і засунь їх кудись в інше місце, бо...

— Я не *ревную*. — Він розгублено засміявся. — Боги і демони, ти налаштована думати про мене найгірше, чи не так?

— Расс каже, що ти кидаєш на нього незадоволені погляди.

— Не навмисно, — хрипко промовив він. — І навіть якби ти спала в його ліжку... Дозволь мені просто порадити, *що хтось* за тобою наглядає, добре?

Її нутрощі знову заворушилися. Гострий скептицизм — це все, що вона мала, щоб утримати цей відчайдушний трепет на відстані, її єдиний спосіб тримати щит там, де він повинен бути. — Як великодушно, Лорде Захиснику.

Навіть у місячній темряві вона побачила, як на його обличчя лягла тінь, наче двері, що грюкнули...двері, які вона сама грюкнула. — Я намагаюся бути *порядним*. Хіба тепер цього треба соромитися?

— Навряд чи це на твою користь, якщо ти поводишся пристойно лише для того, щоб справити на мене враження, — сказала Еллі і примусила себе насміхнутися. — Чи нам потрібно ще раз перевірити, як просувається угода?

— О, в цьому немає потреби, — різко відповів він. — Я з радістю підтверджу, що намагаюся справити на тебе враження. Що ще ти хочеш, щоб я зробив? Повернутися до тебе спиною і продовжити свої минулі дурниці? Кивати головою, коли ти називаєш мене власницьким виродком і дурнем, і навіть не намагатися змінити свою думку?

Її серце билося в кінчиках пальців. — І що ти хочеш, щоб я тоді робила? Ігнорувала те, що ти міг би позбавити мій народ багатьох років страждань, якби відкрив очі трохи раніше?

— Я хочу, щоб ти перестала вдавати, що я тебе відштовхую, — огризнувся він. Він рухався, тепер...насувався на неї дуже повільно, скорочуючи відстань у шість футів між ними. Вона мала б відступити, але не відступила — не змогла. — Гнівайся скільки хочеш — я не буду вдавати, що не заслуговую на це, але невже ти думаєш, що я не помітив, наскільки ти була далека від того, щоб відштовхнути мене, коли кілька годин тому застрягла в моєму ліжку?

— Це питання біології, — спромоглася відповісти Еллі, її обличчя було таким гарячим, що він подумав, чи не відчуває вона його печіння. Її ноги все ще не рухалися. Не відривали її від його височенної постаті, загрозливого розмаху крил. *Далеко не відштовхували. Дотик його рук...* Вона все ще відчувала його, і огида була останнім, що викликав у ній цей спогад. — Давненько я не опинялася в чиємусь ліжку. Не сприймай це особисто.

— А якщо не прийму? — Його голос був низьким, звабливим голосом сирени. Занадто близько. Надто близько. — Якщо це справді лише питання біології...що тоді?

— Тоді...

Її слова вилетіли з голови. Вилетіли з її рук, як клапті ранкового туману. Між ними залишився лише метр порожнього повітря. Він був досить близько, щоб затягнути її в свої обійми. Достатньо близько, щоб вона могла простягнути руки і знову відчути під кінчиками пальців тверді гребені його живота, сліди волосся нижче пупка, тепло його шкіри.

Нічний холод перетворився на пітну лихоманку, мовчазні гори — на небезпечну обіцянку таємниці.

— Тоді, Еллі? — пробурмотів він.

Еллі затремтіла. Вона розсміялася — жалюгідно, непереконаливо. — Тоді нічого.

Якби тільки він не був так близько. Якби він не був таким нестерпно розкішним — ця нелюдська краса, що випромінювалася з кожного сантиметра золотистої шкіри, з кожної лінії ідеально виліплених м'язів. Вона похитала головою, ніби це могло б переконати її тіло відпустити пекучий жар, що піднімався між стегнами.

— І в будь-якому випадку, — прошепотіла вона, остання відчайдушна спроба переконати себе, — ти, можливо, навіть не вартий неприємностей. Фейрі егоїстичні коханці, з того, що я чула.

— Я думав, що намагаюся справити на тебе враження. — Його усмішка розбіглася по її щоках, коли він нахилився, наблизивши свої губи до її вуха за

кілька сантиметрів. — Ти справді віриш, що я так легко припиню свої зусилля, маленька злодійко?

— Я думаю, що ти припиниш свої зусилля, як тільки отримаєш те, що хочеш, — зітхнула вона.

— Хіба я справляю враження, що все, чого я хочу, — це один швидкий стрибок?

У його голосі була хрипота, мерехтіння ледь стримуваної туги, як у дикого звіра, що рветься з ланцюга. Її коліна підкосилися. Занадто близько...він був занадто близько, тепло його тіла огортало її, запах деревини та шкіри, шепіт його дихання на її щоці. Вона мусила заплющити очі. Їй довелося відступити і сказати йому, щоб він пішов турбувати когось іншого своїми лестощами і бажаннями. Але її погляд не відривався від струнких випуклих м'язів під його сорочкою, від обіцянки гладенької шкіри на комірі, і ...

Ключ.

Безпечно бовтався на його м'язистих грудях, де він помітив би будь-яку спробу вкрати його.

У неї перехопило подих. Жодного шансу виграти це завдання — якщо вона гратиме чесно. Але якби він трохи відволікся...

Це було б зовсім інше, чи не так?

Тоді в цьому не було б нічого особистого. Нічого навіть віддалено симпатичного. Лише політика, як завжди. Як і все.

А якби це була приємна політика — хто вона така, щоб скаржитися?

Вона рушила, не встигнувши передумати. Підняла руки і стиснула його плечі так, ніби без підтримки вона б зів'яла, коліна ледь не підкосилися, коли її пальці прилипли до твердих контурів його тіла. Його дихання прискорилося, його губи все ще були біля її вуха. Проте він залишався там, його обличчя, руки, тіло в дюймах від неї, і не рухався.

Вона стиснула пальці. Його пронизало тремтіння, кожен м'яз і сухожилля напружилися під її дотиком. Дванадцять сотень років стародавньої сили, що б'ється об віжки його самоконтролю...і все одно він стояв застиглий.

У роті у неї пересохло. Ключ. Вона мусила пам'ятати, що йдеться лише про ключ. Про те, що вона хоче звести його з розуму настільки, щоб він забув про те, куди саме прямують її руки і що саме вона тримає в кишені.

— То чого ти хочеш? — прошепотіла вона.

— Я хочу, щоб ти продовжувала це робити, — сказав він, його голос був грубим. — Дивувала мене. Зводила мене з розуму. Я хочу, щоб ти перестала мене ненавидіти. Я хочу, щоб ти була в безпеці. А зараз... — Він втягнув тремтячий подих. — Зараз я просто хочу спробувати тебе на смак, маленька злодійко.

Тепло розлилося в її животі і ще нижче, опускаючись між ніг гарячим, пульсуючим потоком збудження. Ключ, повторювала вона собі. Усе зводилося до ключа. Жодної іншої причини, щоб нахилитися трохи ближче до його високого тіла і вдихнути його запах. Жодної іншої причини, щоб закинути руки йому на плечі, ковзаючи по шовку, а потім по гарячій шкірі, поки її пальці не лягли на його шию, вбираючи в себе стукіт його серця.

Все з егоїстичних причин. Він хотів її для своїх власних бажань. Вона просто грала в гру..але, боги, це була гра, в яку варто було грати.

— Це нічого не означає, — зуміла вимовити вона. — Нічого не змінює.

Його сміх перетворився на гарчання. Вона відчувала, як він вібрує надто глибоко всередині неї, торкаючись якоїсь гарячої, болючої частини...і все одно його руки не рухалися.

— Я не питав про сенс.

— Добре, – прошепотіла вона, підгинаючи коліна. Вона знала, про *що* він просив. — Тоді поясни, Лорде Захиснику.

— Агенор, – хрипко промовив він, опустивши обличчя на останній сантиметр. Його губи торкнулися ніжної шкіри між шиєю і плечем, нестерпно м'якої, незбагненно ніжної – дотик розійшовся по ній, як водяні брижі. — Називай мене Агенор.

Куди подівся вчорашній голод? Це безжальне, жадібне бажання? Його руки були зовсім не схожі на ті, що вчепилися в її тіло в освітленому місяцем ліжку, а тепер ковзали навколо талії з ніжністю пір'їнки. І пестощі його губ, що спускаються по її шиї, по щелепі, по вразливому місцю відразу за вухами... Не претензія. Запрошення. Теплий подих і оксамитові губи, що ваблять до себе ледь знайому їй істоту, жінку, яка не зважає ні на здоровий глузд, ні на наслідки.

Ключ. Вона стиснула руки на його плечах, борючись із власним прискореним диханням. Вона мусила зосередитися на ключі. Як тільки вона отримає свою здобич, вона більше не матиме потреби в цьому – в його руках, що малюють повільні, ліниві кола на її спині, в цих дратівливо м'яких губах, що досліджують її тіло, немов збираючись нанести на карту кожен сантиметр її тіла.

Все для його власного задоволення... чи не так?

Вони - ключ. Чому вона дозволяла йому зводити себе з розуму, коли це він мав би божеволіти від жаги?

Вона випустила тремтячий подих і тільки тоді зрозуміла, що стрималася. Хихикання Агенора донеслося до неї шепотом теплого подиху над вушною раковиною. Зарозумілий виродок, – але коли вона розтулила губи, щоб сказати йому це, він нахилився, щоб поцілувати її в шию, а потім ніжно стиснув зубами мочку вуха. Гострий спалах жару пронизав її аж до самого низу живота. З її вуст вирвався лише мимовільний стогін. Він знову засміявся, покусуючи її мочку вуха, поки вона не змогла відрізнити задоволення від болю, опір від покори...поки не відчула кожен шкряб його зубів по всьому тілу, стискаючи соски, нагріваючи ниючу плоть між стегнами.

Зосередься. *Зосередься*. Думка про його ключ була останнім якорем, що не давав їй потонути. Він повинен бути тим, хто втратить свої почуття сьогодні ввечері ...

Вона змусила свої пальці відпустити спокусливу твердість його плечей. Вона провела ними вздовж його тулуба, по твердих грудях і ребрах живота, насолоджуючись відчуттям його тіла, навіть якщо знала, що це не так. Його поцілунки та пестощі ставали міцнішими, відчайдушнішими – зраджуючи зусилля його стриманості, коли її блукаючі дотики наблизилися до пояса його штанів і сповільнилися.

Похмуре задоволення розквітло внизу її живота. Добре. Стриманість означала втрату самоконтролю. Втрата самоконтролю означала, що у неї є шанс.

Вона просунула пальці під його сорочку, під міцну тканину штанів.

Напружені м'язи чекали на неї, гаряча шкіра і...боги їй допоможуть...туга опуклість його ерекції, що тиснула на тканину. Дихання Агенора перехопило на

її плечі, і тріумф змішався з відчайдушною потребою, що нила в грудях, стегнах, коли вона розстібала його перший гудзик з навмисною повільністю. Нехай він збожеволіє. Нехай він не думає ні про що, окрім цього твердого члена, що благає її уваги і...

Руки Агенора стиснули її зап'ястя.

Її крик пролунав на серцебиття запізно. Він потягнув її руки за тулуб ще до того, як їй спало на думку чинити опір, притиснув її до себе, притиснув її руки до спини. Його пальці були лещатами, які витончено і безжально тримали її зап'ястя на місці, і у неї не було іншого вибору, окрім як наштотхнутися на його обійми, на мармурову стіну його потужного торсу.

— Ти *покидьок*, – вигукнула вона, вириваючи руки, щоб вирватися, але безрезультатно. Так міцно притиснута до нього, безпорадна і безсила, потопаючи в кедровому ароматі його шкіри... Вона відчувала, як контроль витікає з її рук, коли її спроби вирватися слабшають. Відчувала, як занурюється назад у божевілья минулої ночі, м'які ковдри і голодна плоть, і лише найслабша іскра розуму зберігає її здоровий глузд.

— Я краще пригляну за твоїми руками, маленька злодійко, – пробурмотів він, обхопивши її зап'ястя лівою рукою, наче ледве помітивши, що вона бореться. Пальці його правої руки припали до її стегна. Потім ковзнули вниз, вниз, вниз, по стегну, до подолу сукні, надто близько до тієї туги, пульсуючої серцевини її душі. Занадто близько, щоб здатися.

Еллі так сильно закусила губу, що відчула смак крові – це все, що вона могла зробити, щоб не задихнутися. — Я б не...

Він смикнув її спідницю; кінчики його пальців досягли її голого стегна. Вона все одно задихалася.

— Звичайно, ти б не стала. – Він притиснувся губами до її скроні, коли знову провів пальцями вгору, підводячи неминучу межу до голоду, що зароджувався між її ногами. Вологі, безглузді таємниці, і вона не могла змусити себе зупинити його. Не тоді, коли він досягнув вразливої шкіри на внутрішній стороні її стегна і вичекав останню мить, а потім провів одним кінчиком пальця по найчутливішому місцю між її губами.

Вогонь прорвався крізь неї. Вона знову спробувала вирватися, але вже не заради ключа, а тому, що їй *потрібно* було доторкнутися до нього, потрібно було доторкнутися до цього розкішного, високого тіла, навіть якщо це означало б її смерть.

— Еллі. – Низьке, гортанне благання. — Дозволь мені.

Вона забула боротися.

Забула мовчати. Забула думати про завдання, про крадіжку та самоствердження. Кожен нерв, кожна фібра її істоти була зосереджена лише на цих відчайдушних пальцях, що ковзали між її ніг, скручували і дражнили, досліджуючи кожну її лінію і складку. Вона зів'яла біля нього, руки розслабилися в його руці, і здалася. Не чула нічого, окрім його уривчастого дихання біля скроні, не бачила нічого, окрім його освітленого місячним світлом плеча, що підтримувало її. Не відчувала нічого, окрім свого калатання серця та хтивого збудження, і цих спритних пальців, що гладили її, кружляючи над її мокрою плоттю, аж поки вона не закричала від потреби відчути його ближче, *глибше*...

Ще один стогін втік від неї. Далеко від усього і всіх, кого вона знала, вона більше не могла тримати його в собі.

— Ось так, — пробурмотів він, його голос був таким хрипким, таким ніжним, що їй здавалося, що вона трісне і розтане в його обіймах. — Ось так, маленька злодійко...

Вона знову смикнула його за руку, і цього разу він відпустив її, звільнивши зап'ястя, щоб обхопити рукою її потилицю. Вона нахилила голову назад від його першого поштовху. Заплющивши очі, підкосивши коліна, вона інстинктивно підкорилася його губам, що досліджували її, і знову застогнала, коли його рот накрив її губи і стер останні ясні думки з її свідомості. Його пальці продовжували своє блаженне дослідження між її стегнами, коли вона схопила його за плечі, щоб втриматись. Дразливий і заспокійливий. Вмовляючи і вимагаючи. Розпалюючи в ній якусь спустошливу потребу, яку не могли задовольнити навіть його дотики, яка волила про більше, про *краще* з кожним погладжуванням по її просоченій, спраглий плоті.

Коли він цілував її, з її вуст злітали ошелешені стогони. Її вухам вони здавалися стогами іншої жінки, божевіллям іншої жінки.

— Скажи мені, що ти хочеш цього. — Його шепіт був ще однією ласкою на її губах, ніжною, але достатньо цілеспрямованою, щоб вивернути її серце навиворіт. — Скажи, що хочеш більше.

— Я хочу більше, — зітхнула вона. — Я... Я...

Його пальці зникли між її стегон.

— *Будь ласка.* — Вона схлипнула. Її незв'язні думки не могли зосередитися ні на чому, окрім раптової порожнечі там, де були його дотики, її нерви кричали в дикому розчаруванні. — Я хочу... я...

Він почав стягувати її сукню, кожен дотик його пальців до її стегна був блискавичною блискавкою. Еллі стояла нерухомо, як статуя, її руки стискали його плечі, а кінцівки тремтіли в гарячковому очікуванні. Холодне нічне повітря погладжувало її шкіру, коли він сантиметр за сантиметром оголював її ноги, його губи все ще були досить близько до її губ, щоб поцілувати її.

— Більше? — пробурмотів він.

Вона не могла думати. Могла тільки хотіти і благати. — *Ще.*

І з останнім поцілунком між її бровами він опустився перед нею на коліна.

Одна тверда рука широко розкинулася над її сідницями, утримуючи її на місці. Інша знову ковзнула між її стегон, кінчики пальців дразнили між її вологими губами, граючись навколо її кицьки. І перш ніж вона змогла відновити самовладання, перш ніж вона змогла повністю збагнути, що він збирається зробити, він нахилився над останніми кількома сантиметрами і подразнив язиком пучок нервів, де зустрічалися її губи.

Еллі скрикнула, вхопившись за його волосся, щоб встояти на ногах. Сліпуче тепло і сила пронизали її, запаморочивши голову, і вона була на межі непритомності... і знову він лизав її, тепер сильніше, проводячи язиком по кожній чутливій точці повільним, розкішним ковзанням. Її коліна підкосилися. Вона здригнулася, її приглушений крик був викликаний тепер не стільки тривогою, скільки насолодою.

Слабкий свист розірвав нічну тишу. Тугий, міцний оксамит обгорнув її ноги, поперек, утримуючи її на місці, коли він знову провів язиком по тому ж місцю.

Крила.

Його крила тримали її.

Еллі моргнула на темний оксамит, її погляд затуманився від хтивості. Щільна мембрана не піддалася, коли вона нахилилася до неї, склавшись навколо неї коконом міцної безпеки. Але рука на її сідницях стискала кігті, підтягуючи її ближче, вимагаючи капітуляції.

Вона заплющила очі. І піддалася.

Він випустив стогін задоволення, коли вона розслабилася в його обіймах, руки і крила тримали її там, щоб він міг поглинути. Його пальці гладили слизькі лінії її тіла, а він лизав, смоктав і пестив, затакуючи її на нестерпну висоту, але ніколи не був достатньо високим, ніколи не був достатньо близьким до тієї точки розбиття, якої вона так відчайдушно потребувала.

Можливо, вона помре від цього. Можливо, вона перетвориться на дим, в якому не залишиться нічого, окрім шаленого бажання, від нестерпного очікування, що пронизувало її до кісток.

Він притиснув кінчик пальця до її дірочки, потім ще один. Просунув їх на півпальця всередину, дражнячи її, поки його губи невпинно працювали з нею. Кожен м'яз її тіла стиснувся навколо нього, вітаючи вторгнення, жадаючи його...

Він відступив назад.

Вона почула, як стогне, благаючи, молячи про ще більше. Їй було все одно. Не тоді, коли цей тонкий палець повернувся, заповнюючи її повільно і ніжно. Ніколи вона не потребувала нічого так сильно, як цього дотику, цього блаженного тертя, коли він ковзав все глибше і глибше, долаючи всі бар'єри, які вона коли-небудь ставила.

— Будь ласка, – прошепотіла вона. — Будь ласка, Агеноре...

Немов гребля, що прорвалася, він прорвався на звук свого імені. Загнав пальці в неї з грубою, ненаситною силою, наповнюючи її так глибоко, що вона могла б знепритомніти від приголомшливого відчуття *повноти*. Звільнення накрило її, як приливна хвиля, сплеск насолоди, що звалив її з ніг і затопив її знову, і знову, і знову, поки вона не стала нічим іншим, як порожньою оболонкою досконалого, задоволеного блаженства...

Він тримав її, коли вона прийшла до тями, притискаючи її, як дитину, до своїх грудей. Його обличчя висіло в дюймах над нею, срібляста маска нерозбавленого благоговіння в місячному світлі.

На мить навіть холодне нічне повітря, що повзло по її шкірі, не могло заглушити тепло, що розливалось в ній.

Їй хотілося простягнути руку і зірвати з його плечей сорочку, хотілося обхопити руками його щоку і цілувати доти, доки він теж не почав би благодіяти про пощаду. Але коли вона підняла руки, він нахилився, притиснув поцілунок до її чола і прошепотів: — Дозволь мені провести тебе додому, маленька злодійко.

Додому.

Він хотів, щоб вона повернулася додому?

Як і вона мала б хотіти. Усвідомлення прийшло трохи запізно. Вона не повинна була бути тут. Вона не повинна була цього робити. Вона не повинна

була лежати в його обіймах і відчувати себе в *безпеці*, ніби це не той чоловік, який може одним клацанням пальців знищити все її село...

— Гаразд, – прошепотіла вона.

Її думки та почуття були сплутані, коли він ніс її назад вузькою гірською дорогою, поки вони не опинилися в полі зору будинків Раствейла – розгубленість, розчарування, бажання, яке вона не повинна була відчувати. Коли він нарешті поставив її на ноги, вона не змогла придушити розчарування, як би не намагалася.

Лише через кілька годин, лежачи без сну в ліжку під тихе сопіння Інги, вона згадала, що зовсім забула про ключ.

Більше цікавих книг ви можете знайти [тут](#) ❤️

РОЗДІЛ 9

Як йому взагалі вдалося відірвати від неї руки, Агенор не знав. Як він дивився, як вона зникає в цьому проклятому богами будинку, не руйнуючи стіни і не тягнучи її назад, в свої обійми, в своє ліжко... Якби не єдине отруйне речення, яке вона кинула йому в обличчя, він би не зміг цього зробити.

Але її слова не покидали його думок на тлі нічної тиші. *Егоїстичні коханці, з усього, що я чула.*

Він не збирався ще раз підтверджувати її найгіршу думку про себе.

Що, напевно, було егоїстично саме по собі, з тим викривленим способом, яким працювала угода – бути безкорисливим лише заради її доброї думки про нього. Йому було байдуже. Нехай він буде зобов'язаний допомогти їй; це була найменша з його проблем. Угода чи ні, він не збирався давати їй привід звинувачувати його в маніпулюванні нею, в тому, що він спокушає її лише для того, щоб задовольнити свої потреби. Навіть якби альтернативою було повернення додому отак, з туманною каламуттю в голові та божевільним бажанням, а тіло пульсувало безрозсудною, примітивною потребою, якої він не відчував відтоді, як почалася Війна Богів, а його життя перетворилося на нескінченну пісню про кровопролиття та обов'язок.

Його кулак мав би задовольнити цю потребу. Принаймні доти, доки він не з'ясує, де вони стоять зараз, що саме змінилося між ними за вечір, у якому було і забагато чесності, і замало.

Це лише політика.

І все ж... хіба ні?

Він летів надто швидко, надто нерозважливо і приземлився на власному маленькому балконі з такою швидкістю, що ледь не вивихнув щиколотку від удару. Просто політика. Як і більшу частину її життя, він зрозумів це зараз – так само правдиво, як і безбарвність його власного. Це була правда про Расса, правда про її виважені стосунки з сусідами, правда про листи, які вона залишала між його сорочками. Можливо, це навіть правда про нього самого. Багато з того, що вона говорила і робила, було б легко пояснити, якби він був для неї просто

інструментом, першим і єдиним правителем фейрі, змушеним зважати на скрутне становище людей на острові.

Але він бачив ті проблески м'якості на її обличчі в ті кілька миттєвостей, коли вона забувала про свою лють. Відчував, як вона розпадається в його обіймах.

Його збудження знову спалахнуло, не стримуване навіть знайомим, безбарвним виглядом спальні.

Що вона *робила* з ним? Він ніколи не був з тих, хто втрачає розум через когось. Хоч як би йому не подобалося проводити час з деякими з його колишніх коханок, вони завжди відходили на другий план перед роботою та державними справами – розумними, взаємовигідними стосунками, які тривали кілька років, а потім так само дружно розпадалися, як і починалися. За всіма правилами. Відповідаючи всім його очікуванням. Саме так, як він думав, що хотів, просто, надійно і...

Нудно.

І тепер пари холодних блакитних очей було достатньо, щоб він закружляв, як закоханий юнак.

З безрадісним сміхом він розірвав сорочку – так само, як вона зробила б це для нього на тій мовчазній гірській стежці, якби він не був так безглуздо налаштований бути благородним і самовідданим. Боги і демони. Час прийняти ванну. Час вимити трохи цього божевілля з його пор і зрозуміти, що робити далі, тепер, коли вона вкотре зруйнувала всі плани, які він намагався скласти того ранку.

Коли він проходив повз, його увагу привернув складений шматок пергаменту на столі – лист, якого там не було, коли він виходив з кімнати того ранку.

Його серце пропустило один удар. Потім він помітив печатку, що запечатувала послання, і вилаяв свій власний непередбачливий розум – про що він думав? Звісно ж, не про Еллі. Колеса двору все ще крутилися, люди все ще потребували його для своїх засідань і рішень; це було дивом, що він уникнув майже тижня ошелешеного безпам'ятства. Листи – це найменше, на що він міг розраховувати. Йому пощастило б, якби ніхто не запитав, де, в біса, він був цілу ніч.

І він *точно* не мав жодних причин почуватися таким безглуздо похмурим через одну лише перспективу виконати якусь роботу завтра.

У записці йшлося про якісь проблеми зі спільнотою німф на Толі. Меліноа очікувала, що завтра він вирішить це питання з Креоном. Це справді не може бути дуже поганим. Німфи мали звичку створювати проблеми раз на два роки, а потім швидко відступати, як тільки з'являлася загроза наслідків. Він не очікував, що це займе більше, ніж...

Очікування.

Ти бачиш лише те, що очікуєш побачити. Її голос був чистим, як мілке море, в його пам'яті, відлунюючи з кожного куточка кімнати. *Не дивно, що тебе нічим не здивуєш.*

Ох, бляха.

Він грюкнув запискою по столу, потім впав у крісло і заховав обличчя в долонях. Що він очікував побачити... Кілька розпашілих німф, без жодної гідної

причини для бунту, і зарозумілого, але ефективного вбивцю, щоб швидко покласти край галасу.

Ти питає їх?

Ні, не питає.

Чорт забирай. Як все так раптово ускладнилося? Його мозок відчував себе хворим м'язом, який рветься трохи далі у своїх відчайдушних спробах пристосуватися до потрібних йому рухів. Ниючий біль, надто надокучливий, щоб його ігнорувати – і водночас, як не дивно, напрочуд приємне відчуття.

Подібно до болю в м'язах, це було відчуття зростання. Руху.

Завтра він зустріне з Креоном, вирішив він. Він запитає, через що весь цей галас. І тоді він побачить – він *побачить*, що з цим можна зробити.

І, можливо, Еллі не буде ненавидіти його надто сильно, коли все це залишиться позаду.

Посланець, що чекав на нього в залі засідань за півгодини після сходу сонця, була блідошкірою, блакитнокрилою жінкою на ім'я Ельдоріс. Агенор не бачив її відтоді, як закінчилася війна, коли вона була однією з тих, хто пропонував заснувати поселення фейрі по всьому архіпелагу. Коли з'ясувалося, що більшість фейрі не поспішають покидати власні домівки, вона обійняла посаду посла на островах німф і рідко з'являлася в Багряному Дворі.

Агенор не надто любив її, але принаймні вона була більш товариською компанією, ніж Креон, який стояв, притулившись до підвіконня, і дивився на вулицю, поки вони розмовляли, недбало вирізаючи невеликі лінії на тильній стороні долоні одним зі своїх кинджалів. Поріз. Кров. Спалах блакитної магії, щоб загоїти рану. Ще один поріз. Агенор не збирався вказувати синові Матері, як йому проводити час, але поєднання повної байдужості і випадкового кровопролиття в куточку ока змусило його відчути значно більше симпатії до Ельдоріс, ніж зазвичай.

Судячи з її доповіді, проблема з німфами була досить простою. Узгоджені ставки данини не виконувалися вже півтора десятиліття. Коли посольство вирішило вжити суворіших заходів проти цього, мешканці Толі почали красти у компанії фейрі, що мешкала на острові, а коли це не дало бажаних результатів, фейрі почали безслідно зникати ночами.

— Тож тоді, – сказала Ельдоріс і насупилася, — я подумала, що Матір слід повідомити, що її слуг вбивають у їхніх ліжках...

— Мабуть, не вбивають, – м'яко сказав Агенор, злегка зсунувши крила, щоб відкинутися на спинку крісла.

— Що?

— Вони не вбивають. – Колись він вважав це своєю слабкістю. Але після того, як він натрапив на в'язницю німф у другому столітті Війни, він змінив свою думку з цього приводу. — Твої люди, можливо, зараз сидять десь у кропиві, але я впевнений, що вони виживуть.

Ельдоріс виглядала так, ніби проковтнула лимон цілим. — Це має якесь значення для суті справи, Лорде Захиснику?

Не має. Принаймні, не безпосередньо. З цим так легко погодитися – з таким *самоочевидним* пунктом, з яким можна погодитися. Навіть після вчорашнього рішення спокуса була майже надто сильною, щоб їй протистояти, наче штормова течія, що збиває його з курсу. Але рано чи пізно йому доведеться знову зустрітися з Еллі, і якщо минула ніч *щось* змінила в її думці про нього, він не збирався руйнувати її хвилиною лінощів.

А якби Еллі була тут ...

Ти питає, чому?

Ельдоріс питала?

Агенор заплющив очі, думки розплутувалися, *змінювалися*, з відчуттям, ніби хтось витягнув його власний мозок з черепа і помістив його в абсолютно нову голову. Вона повинна була запитати. Це була робота посла – запитувати. Але якщо вона провела століття на острові німф і досі не засвоїла одне з найсвятіших правил народу, за яким вона спостерігала, – обітницю не вбивати жодної живої істоти, – то які шанси, що їй спаде на думку поцікавитися, що саме викликало цей раптовий бунт?

— Ні, – сказав він, трохи запізно. — Гадаю, що ні.

Краєм ока Креон все ще бавився зі своїм ножем, його погляд вперто був спрямований на щось у далекій, несуттєвій далині. Розріз. Заживлення. Розріз. Заживлення. У тиші, що запала, Ельдоріс кинула на нього погляд, вираз її обличчя Агенор добре знав, коли мова йшла про сина Матері, – частково боязке занепокоєння, частково тихе замилювання. У випадку з Елдоріс це було радше нетерпляче захоплення.

Чи просила вона Креона про допомогу спеціально, сподіваючись, що ця місія забезпечить їй шлях до його ліжка? Агенор бажав їй удачі, якщо це так. Наскільки йому було відомо, Тиха Смерть не забрав жодної коханки після того конфузу в Останній Битві, і не тому, що ніхто не намагався.

— Що ж, – сказала вона, повертаючи погляд до нього. Так, в її очах було забагато захоплення і замало здорової обережності. Агенор внутрішньо застогнав. — Гадаю, ти погоджуєшся зі мною, що з цим треба щось робити?

Щось. Так. Зазвичай він відправляв Креона на пошуки неприємностей і знав, що все буде вирішено. Але він знав методи іншого самця, і чи міг він виправдати їх, якщо не знав, що саме спричинило заворушення?

Блакитні очі похмуро дивилися на нього з глибини його пам'яті.

Він, мабуть, не міг.

— Будь ласка, спочатку розкажи мені трохи більше про причину конфлікту, – повільно промовив він.

Ніж Креона на мить припинив кружляти біля вікна. Ледь помітно – але для чоловіка, який ніколи не вагався, ніколи не ламався, це був вияв несподіванки, такий самий очевидний, як і шоковане зітхання будь-кого іншого.

Отже, він слухав.

Цього Агенор теж не очікував.

— Причина? – перепитала Ельдоріс. — Я вже казала вам – ми вжили заходів після того, як вони систематично не платили данину, і...

— Так, – сказав Агенор, відмахнувшись від цього. — Які саме заходи?

— Створили більше сільськогосподарських угідь. Оскільки їхня громада, очевидно, була не в змозі виробляти достатню кількість їжі, ми взяли на себе...

Створили більше сільськогосподарських угідь. Це звучало так розумно, що перший раз, два удари серця – а потім наслідки цього невинного речення дійшли до нього, і його серце на мить зупинилося в грудях.

— Ельдоріс. – Занадто різко. Але, прокляті боги, що ці ідіоти задумали? — Будь ласка, скажи, що ти не вирубувала жодного дерева для тих нових полів.

Вона подивилася на нього – порожнім, фіолетово-блакитним поглядом.

О, боги і демони.

— *Ти рубала дерева?* – Його голос знизився до м'якого, рівного тембру – його смертельна ввічливість, сказала б Тісандра. — На острові німф, Ельдоріс? Тобто, ти фактично вирізала членів їхніх родин?

Креон не обернувся до вікна, але його ніж тепер нерухомо лежав у руці.

— Це були звичайнісінькі дерева! – запротестувала Ельдоріс, але її і без того бліде обличчя стало трохи світлішим. — Це не було б причиною для вбивства...або викрадення, що б вони не робили...

— На островах німф немає "нормальних" дерев, – перебив Агенор, вимовляючи кожне слово з гострою, відточеною точністю. — Навіть ті, що не мають душі, для них священні. Як саме ти *не* очікувала, що ситуація загостриться?

Вона пронизливо засміялася. — Я не знала...

— Ти провела там століття і не знала? Можу я запитати, як саме ти проводила свій час на цій посаді, Ельдоріс?

Вона стиснулася на півкроку від столу, її крила спалахнули в нервовому інстинкті – як у загнаного в кут птаха, що шукає порятунку. — Я не розумію, чому я раптом винна в *їхніх*...

— Будь ласка, забирайся, – сказав Агенор.

Ельдоріс моргнула на нього і не зрушила з місця.

Він посміхнувся ще ввічливіше. — Мені потрібно повторити?

— Але...

— *Двері*, Ельдоріс. – Вона здригнулася, коли він послужливо вказав їй на вихід. — Я дам тобі знати, як ми вирішимо цю справу. Дякую.

Її горло здригнулося, коли вона подивилася на Креона, з набагато більш розумною дозою страху в її очах цього разу. — Я...

— *Дякую*, Ельдоріс.

Вона втекла.

Лише коли двері зачинилися за її блакитними крилами, Креон обернувся, і на його суворому обличчі з'явився вираз слабкої забави. Агенору знадобилося зусилля, щоб придушити прокляття. Звісно, виродок був розважений. Зрештою, половину своїх днів він проводив, розрізаючи на шматки членів сім'ї – незалежно від раси – саме так. Але це ніколи не було відповіддю на першу образу, чи не так?

Можливо, він прозвучав занадто звинувачувально, коли сказав: — Ти знав про це?.

Креон похитав головою, потім знизав плечима.

— Я припускаю, що Ахліс і Меліноа теж не мають про це жодного уявлення?

Знову знизав плечима.

Значить, вони не можуть знати, вирішив Агенор. Він би почув про це, якби Верховні Леді мали бодай найменше уявлення про це божевілля – чи не так?

— Ти не міг би піти до Толі? – сказав він, відчуючи раптову знемогу. Заради кривавих богів, у них була лише година дня. — Переконайся, що ці ідіоти перестануть рубати дерева, а потім змусь німфи віддати своїх заручників взамін. Якщо хтось створить проблеми через цю угоду, гадаю, ти зможеш з ними впоратися.

Посмішка Креона могла б змусити здригнутися дорослого воїна.

— І не спускай очей з Ельдоріс, – додав Агенор, потираючи чоло, щоб відігнати головний біль. Я починаю думати, що вона може бути не тією людиною, яка нам потрібна на цій посаді. Якщо ти вважаєш, що нам краще замінити її..що ж, звільняй посаду.

У кивку Креона не було й сліду вагань. Інтерес справді виявився цілком одностороннім.

— Я щось забув?

Креон витягнув з кишені короткий олівець і, простуючи до столу, нахилився, щоб нашкрябати відповідь на найближчому клаптику пергаменту. *Хочеш щось зробити з даниною?*

З тими клятими данинами, які німфи не могли принести роками. Агенор знав, що мусить вжити заходів. Тиждень тому він, не вагаючись, підвищив би їм плату, щоб компенсувати збитки, а також пригрозив би їм у разі небажаної можливості невиконання цих нових ставок. Зрештою, всі знали, що німфи з їхнім швидкоплинним розумом не здатні планувати більше, ніж на тиждень наперед, і не можуть зробити елементарних розрахунків, щоб врятувати своє життя. Швидше за все, вони просто були недбалими і розсіяними, як завжди, і суворого розкладу було б достатньо, щоб повернути їх на правильний шлях.

А тепер...

Ми місяцями морили себе голодом, але у нас було зерно.

Розцінки повинні були бути розумними. Пропорційними. І чомусь він не думав, що люди Еллі просто прорахувалися і зіпсували своє планування так, що вона цього не помітила.

— Я подумаю про данину, – почув він свої слова. — Обговорю це з Матір'ю.

Креон відчув його розгубленість. Але Тиха Смерть відвернувся лише останнім кивком, розвіявши його записку на порох безтурботним червоним спалахом, коли він попрямував до дверей. Жодних запитань. Жодних самовдоволених зауважень щодо думки Матері про цю раптову м'якість. Або хлопець не зважав на незвичний хід розмови і все одно планував вбити купу людей, або це питання буде порушене під час наступної розмови, ймовірно, у найгірший можливий момент.

Агенор пробурмотів прокляття. Занепокоєння на потім. Спершу йому треба було з'ясувати питання з тими проклятими данинами.

Архівні приміщення знаходилися всього в декількох коридорах від цієї зали засідань, і все ж він зіткнувся з дуже багатьма фейрі на цій короткій відстані, які задавали йому дуже багато питань про обов'язки, на які він не міг дати жодного ради. Коли він нарешті дістався місця призначення, одного його

погляду було достатньо, щоб переконати писарів, що вони терміново потрібні в іншому місці.

Що сказала Еллі? *Ти думаєш, що комусь є діло до твоїх протоколів?*

Вона мусила помилятися, принаймні щодо більшості. Він сам перевірів деякі з них. Невеликі порушення, звичайно, випадкові прорахунки – але чого ще можна було очікувати від адміністрації такого масштабу?

Очікування.

Він вилаявся.

Звіт про останню місію Дейраса все ще лежав там, де він залишив його після виправлення невеликих помилок, яких припустився Перший Посланець. Він витягнув товсту шкіряну папку і розгорнув її перед собою. Невеликі помилки, так, але вони були такі незначні...

Його розум завмер від страху, коли його очі знову ковзнули по повзучих цифрах.

Невеликі помилки, можливо. Кілька проміжних підсумків, які були відхилені лише на частку, кілька оцінок вартості, які не зовсім відповідали зареєстрованій вазі. Нічого такого, що саме по собі не могло б бути недбалістю. Але якщо він більше не очікував, що це буде недбалість...якщо він справді замислився над підказками та розрахунками, представленими йому тут...

О, боги.

Він провів годину, переглядаючи цей перший звіт, і порожня яма в його шлунку відкривалася все ширше і ширше, коли він оцінював кожен маленький недогляд, кожную незначну неточність. Зібрані разом, взяті до уваги, вони вимальовували картину не таку вже й незначну. З плутанини цифр вимальовувався тривожно чіткий звіт – звіт, який занижував платежі людських островів і переоцінював золото і зерно, доставлені до двору; звіт, який дивовижним чином підвищував ставки данини на якихось двадцять відсотків і змушував ті ж самі двадцять відсотків знову зникати в міражі майже точних даних.

Звіт, який він тримав у руках. І затвердив.

У пориві болісного страху він грюкнув папку на найближчий стіл і навмання схопив три інші з полиць, розгортаючи їх тремтячими пальцями. Цифри кружляли навколо нього, невловимі й нематеріальні, насміхаючись над його відчайдушними спробами розібратися в них – але він вибирав їх, знаходив закономірності, знаходив помилки...

Вони були гірші.

Вони були ще *гіршими*.

Піт на його спині крижаним ковзанням спускався між крил. Більше звітів. Більше розрахунків. Більше тонко завуальованого шахрайства, ознаки якого були такими сміхотворно очевидними тепер, коли він знав, що шукати – дешевий маленький трюк, і кожна сволота, що приносила людську данину, використовувала його прямо у нього під носом протягом десятиліть.

І він дозволяв їм це робити. Звикнувши до нової рутини, втомлений війною та відчайдушно прагнучи миру після втрат, яких він зазнав на війні, він вирішив, що вони *отримали* свій мир, і більше ніколи не шукав нічого іншого.

Хоча битви продовжувалися.

Його руки тремтіли, коли він переглядав сторінку за сторінкою, підтверджуючи найгірші його підозри. Він повинен був побачити це десятки років тому. Це був його обов'язок виправити. Натомість він переклав тягар власної роботи на плечі людей, яких, як він думав, захищав від їхньої власної дурості – залишив битву тим, хто не мав сили боротися з нею. Чому він цього не бачив?

І ще гірше – хто це бачив?

Йому хотілося згорнутися в маленький клубочок страждань на підлозі архіву, згорнути крила навколо голови, як маленькому хлопчику-фейрі, що відчайдушно намагається заснути. Відгородитися від світу. Закриваючись від своїх невдач. Але ці люди, яких він підвів, не могли відгородитися від його невдач, і лише думка про погляд Еллі...

О, боги. Він казав їй, що вона помиляється. Він *сміявся* над її звинуваченнями.

Він хотів померти. Хотів, щоб підлога розверзлася під його ногами, щоб гора поглинула його. Похований під десятима футами твердої породи, він навряд чи міг бути більш марним, ніж він довів себе досі.

Цього не можна було виправити. Неможливо було переконати її не ненавидіти його – вона, чорт забирай, *повинна* його ненавидіти. Все, що він міг зробити, це визнати перед нею свої помилки і пообіцяти стати кращим, не тому, що хотів спокутувати свою провину або вислужити подяку, а тому, що найменше, на що вона заслуговувала, – це знати, чого вона досягла. Що він нарешті побачив, якої мужності їй коштувало кинути виклик йому, чоловікові, відповідальному за страждання її народу, що він нарешті зрозумів хоча б частину того, що вона була змушена переживати всі ці роки. Підтримуючи життя її сім'ї. Підтримувати життя її села. Все те, що *він* повинен був робити.

Він би сказав їй. І тоді йому стало б краще.

Всіма богами, мертвими чи живими – він би зробив краще.

РОЗДІЛ 10

Еллі прокинулася з памороззю в голові та плаваючим шлунком і вирішила, що сьогодні вдалий день для того, щоб захворіти.

Вона не наважувалася користуватися цією втечею надто часто, боячись зменшити її корисність; якби вона почала скаржитися на головний біль кожні два тижні, рано чи пізно навіть тих численних послуг, якими був зобов'язаний їй сільський цілитель-фейрі, не вистачило б, щоб змусити його мовчати. Але вона не скаржилася на жодні хвороби вже півтора року, і за цей час вона, безумовно, допомогла йому виправити і приховати кілька випадків неправильного діагнозу або недбалої роботи.

І їй дуже, дуже не хотілося бути сьогодні при дворі. Не тоді, коли в тій самій будівлі прогулюватиметься якийсь древній, вродливий, неймовірно ніжний лорд фейрі.

Тож вона зробила вигляд, що ледь не знепритомніла біля ніг свого керівника, і трохи заткнула рота, поки чекала в передпокої кабінету, де, як вона знала, килим був новим і дорогим. Їй швидко сказали, що на сьогодні вона вільна і що цілитель прийде до неї завтра.

Він мало що знайде, але Еллі це не особливо турбувало.

Вона, похитуючись, вийшла і повернула за ріг, а потім побігла решту шляху додому, прагнучи подолати якомога більше кілометрів між собою і двором. А точніше...

Пекло. Кого вона намагалася обдурити?

Між собою і Агенором. Між собою і цим м'яким, переконливим голосом, між собою і цими вправними пальцями, які вчора ввечері змусили її втратити будь-який сенс і розум. Що саме сталося на тій темній гірській стежці? Вона більше не могла цього зрозуміти. Вона не була впевнена, чи *хотіла* це зрозуміти.

Чому вона дозволила собі бути такою вразливою поруч з ним? Навіщо вона розповіла йому про Расса, про Інгу, про вибір, який вона зробила? Чому, *чому* вона показала, як сильно він впливає на неї – як сильно вона не може не хотіти його?

Відчайдушно.

І чому його голос не перестає лунає в її голові, заради кривавих богів?

Можливо, їй слід просто триматися від нього подалі. Проклятий цей ключ, і проклятий знак угоди на її зап'ясті. Зараз на кону стояли більш небезпечні речі, ніж програне парі. Її розум, її гідність, її ...

Її серце?

Вона різко зупинилася посеред єдиної вулиці Раствеїла. Боже милостивий. Звичайно, це не було думкою, яку цілком серйозно підказав їй розум?

Здавалося, вона наслухалася сопливих балад Маретти. Серця тут ні до чого, зовсім ні до чого. Вона не *відчувала* нічого, що стосувалося його, або, принаймні, нічого, окрім розумної, виправданої люті. Минула ніч була справою тупої, примітивної похоті. І трохи розгубленості. Деяке здивування від зізнань, які він зробив за її кухонним столом. Але, безумовно, нічого іншого...безумовно, ніякої *прихильності*.

Не мало значення, яким розбитим він здавався в ті кілька хвилин, як він *благав* її. Це була його власна клята проблема, так само, як і її власні проблеми залишалися її власними. Зрештою, він не знімав їх з її плечей. Угода все ще була в силі; нічого з того, що він зробив, не було зроблено для когось, окрім нього самого.

Тож вона збиралася триматися від нього подалі, поки не стане розсудливою. Тоді вона зможе знову почати думати про той ключ.

А якщо він тим часом прийде її шукати...

Вона буде вже дуже далеко. Вона планувала одного дня прогулятися до Грейсайду; останні контрабандні мішки з товарами все ще чекали на неї там. Тепер, коли у неї несподівано з'явився вільний день, вона могла б використати його з користю. Принаймні, це звільняло Расса від обов'язку супроводжувати її, який був би необхідний, якби вона пішла на ту саму прогулянку після роботи і не повернулася б до настання темряви.

Вона наказала дівчаткам, які доглядали за дітьми Раствеїла, не турбувати її уві сні. Потім вона взяла сумку і свої найміцніші черевики і вислизнула з села так, щоб її ніхто не побачив.

Прогулянка зайняла трохи більше ніж півтори години. Цей острів міг бути в'язницею, але він був великим.

Вона пройшла порізними гірськими схилами і запиленими долинами. Два інших людських поселення, такі ж тихі, як і Раствеїл, були в цей час дня. Околиці кількох кварталів фейрі, навіть найпростіші з їхніх цегляних і мармурових будинків, насміхалися над напівзруйнованими халупами, в яких повинні були проводити своє життя людські раби.

Не раз Еллі ловила себе на думці, що їй бракує сміливості підпалити кілька з них.

Але вона ніколи не була таким бійцем. Ніколи не підкидала отруйні трави в їжу фейрі, не знищувала архівні папки та списки імен за їхніми крилатими спинами. Навіть робота контрабандистів, що виходили вночі на пляжі, щоб отримати будь-яку допомогу, яку готовий був запропонувати зовнішній світ, завжди була для неї занадто фізичною. Натомість вона тримала очі та вуха відкритими. Знала речі і дбала про те, щоб люди знали, що вона знає. Крадіжка сорочок Агенора була винятком, і...

Що ж. З цього відчайдушного плану мало що вийшло.

І чому вона знову думає про Агенора?

Вона тупотіла далі, сповнена рішучості зайняти свої думки *чимось* іншим, але безнадійно провалилася. Коли перед нею замайоріли шибениці та трав'яні сади Грейсайду, її так остогидло, що вона готова була кричати – остогидло від клятого Лорда Агенора, від його егоїстичних ігор, від усього цього проклятого богами острова і невидимих ґрат, що утримують її на його берегах. Вона ненавиділа безпорадність. Ненавиділа бути заручницею і не мріяти ні про що інше, окрім як бути трохи менш заручницею, ненавиділа бути вдячною за день пристойної їжі, за день не надто великої небезпеки, так, ніби саме *таким* мало бути її життя.

Ненавиділа користуватися цими контрабандними товарами, ще одним доказом того, що їй доводиться повністю покладатися на милість інших.

Але Раствейл потребував будь-якої допомоги, і вона не дарма здійснила цю прогулянку. Тож вона простувала далі, поки не побачила кухню Расса між робітниками на полях, волосся жінки було заплетене в брудний пучок, а руки вкриті землею та бур'янами. Клара помітила Еллі лише в останню мить, застерезливо примружившись, коли їхні погляди зустрілися.

— О, Ел, – сказала вона трохи голосно. — Прийшла за новою сорочкою для Расса?

Сенс був зрозумілий. Навколо були недобррозичливі вуха. Це й не дивно – Расс, на думку дружин і матерів Грейсайда, був надто хорошим чоловіком, щоб опинитися в кайданах у жінки, яка приховує якісь маленькі недоліки. Звичайно, вони не знали, що саме Еллі кілька разів приносила в їхнє село додаткову їжу і свічки. Члени мережі поводитися дуже, дуже тихо. Навіть у Раствеїлі лише кілька людей знали, що вона відповідальна за сумки та ящики, які іноді непомітно з'являлися з нізвідки у чийось вітальнях.

Тож вони голосно балакали про роботу та спільних знайомих, аж поки не опинилися на відстані чутності, і Клара тихо сказала: — Цього разу це ліки від грипу, Ел.

— О, дякувати богам. Вони нам знадобляться цієї зими.

Клара кивнула, але мовчала, поки вони йшли далі – більше мовчала, ніж зазвичай. Вони пройшли повз шибениці, де з петлі все ще звисали напівз'їдені людські рештки. Еллі вже давно звикла до цього видовища, та все ж цього разу її шлунок скрутило...чи знав Агенор?

А потім ще раз скрутило, бо чому вона згадала про Агенора?

Немов відчувши запах її думок, Клара вибрала той самий момент, щоб перервати мовчання. — Ходять чутки, що якийсь фейрі-чоловік відвідував твій будинок.

Недовіра була густою, як масло. Еллі придушила в собі прокляття і повторила: — *Якийсь* фейрі-чоловік?

— Хтось сказав, що це був сам кривавий Лорд Агенор, але...

— Так. Так і було.

Обличчя Клари спотворила гримаса найчистішої злоби – вираз настільки гострий, що міг би розрізати сталь. Що було розумно. Більш ніж розумно. І все ж Еллі поспішала пояснити, поспішала *захистити* його: — А в Грейсайд тобі теж доставляли їжу?

Підозра не пом'якшала. — Так, вчора.

— Він розслідує безгосподарність наших керівників. — Та ж сама брехня, яку вона сказала своїм сусідам, найбезпечніший варіант. — Мабуть, перекинувся з ними кількома різкими словами про їхню недбалість.

Клара насміхалася. — Ну що ж. Хіба це не чудово, через *десятиліття*?

Правильна реакція — єдина правильна реакція — і все ж Еллі довелося боротися із запереченнями, що крутилися у неї на язиці. Але він не знав. Але він *хотів* знати. Ідіот, так, але ідіот з добрими намірами...

Вона замовкла.

Клара мовчки передала їй пакетики з трав'яними зборами і повела її з села більш голосною, невинною розмовою, щоб відвернути увагу від контрабандного товару. Але коли вони наблизилися до тихих гірських стежок, кузина Расса знову стишила голос.

— Ел?

— Хм?

— Будь ласка, обережніше з його світлістю. — Насупившись. — Мене не дуже хвилюють його гарні слова. Зрештою, вони всі такі ж егоїстичні виродки.

Так, жадібні та егоцентричні, всі вони — тиждень тому вона б без вагань погодилася. Їй і зараз не варто вагатися. Якщо вже на те пішло, то ця угода довела її правоту переконливіше, ніж будь-коли раніше.

І все ж їй знадобилася лише мить, щоб посміхнутися своєю найзаспокійливішою посмішкою і сказати: — Не хвилюйся. Я знаю.

Дорогою додому вона обійшла ще два людських села, де сховала маленькі пакетики з ліками у визначених місцях — порожніх квіткових горщиках і сараях для інструментів, де їх знайдуть інші члени мережі протягом дня. Звісно, вона не знала, хто ці інші члени мережі. Так функціонувала мережа: чим менше людина знала, тим менше вона могла зрадити.

Коли вона нарешті повернулася до Раствеїла з рештою награваного, що була надійно схована в рюкзаку, сонце вже давно піднялося вище своєї найвищої точки. Решта мешканців села ще не повернулися з роботи, що значно полегшувало завдання. Вона прослизнула до хатини Фаррана через задні двері, які, як вона знала, він зазвичай залишав відчиненими, і поклала ліки на його обідній стіл. Ніяких слідів, що вказували б на неї; ніяких слідів, що вказували б на когось іншого.

Потім вона повернулася до власного будинку і поспіхом прослизнула всередину, перш ніж дівчата або діти побачили, що вона покинула своє ліжко. Досить гарне алібі, якщо хтось у селі витрачав би час, гадаючи, звідки цього разу з'явився раптовий дар.

— Еллі? — пролунав голос з тіні її вітальні.

Вона скрикнула, крутнувшись так швидко, що ледь не вивихнула щиколотку.

— Будь ласка! — Він підхопився зі свого стільця за столом, руки простяглися, щоб зловити її, крила спалахнули в тривозі. О, боги, ці руки. Ці крила. Вчорашнє божевілля знову спалахнуло в ній, втомлені ноги і спітніла шкіра були прокляті. — Пробач, я не хотів тебе налякати. Я...

— Що ти тут *робиш*? — огризнулася вона. Виплеснута лють була найкращим захистом від зрадницького почуття полегшення, що розливалося всередині неї. Це безглузде поколювання насолоди при вигляді його. *Всі егоїстичні виродки*. Вона мала б знати краще. Дивлячись на нього, вона додала: — Я знаю, що формально не є власницею цього будинку, але це не дає тобі права вриватися сюди, коли завгодно...

— Я знаю, — перебив Агенор, знову похитуючись, ніби вона могла замахнутися на нього кулаком. Він виглядав блідішим, ніж учора. *Меншим*, ніж учора. — Знаю, я зараз піду. Я просто...

Він замовк, його дихання було надто поверхневим.

Еллі зрозуміла, що стиснула кулаки. Вона розтиснула їх і скинула черевики, відчуваючи небезпечну спокусу штовхнути їх йому в обличчя. Принаймні зі зламаним носом він не був би таким нестерпно *розкішним*.

— Просто? — різко повторила вона.

— Просто хотів сказати, що ти виграла, — пробурмотів він.

Вона дивилася на нього — на його тьмяні очі, обвислі плечі та зів'ялі крила, і відчувала, як її бурхливі бажання просочуються, наче пісок між пальцями.

— З тобою...з тобою все гаразд?

— Я посміявся над тобою. — Його голос звучав так, ніби він хотів виблювати. — Ти сказала мені, що відбувається, а я *посміявся* з тебе.

— Так, — сказала Еллі, кліпаючи очима. — Ти козел. Я припускаю, що ти знав про це до сьогоднішнього дня.

— Я думав, що знаю, що роблю. — Як п'яний, що вимовляє слова. — Я справді думав... Ну, ти знаєш, що я думав. Я вже достатньо наговорився про це, гадаю.

Вона безрадісно засміялася. — Що в світі змусило тебе...

— Побачив, — тихо промовив він.

Повітря різко покинуло її легені.

— Адміністрація данини. — Тепер він говорив швидше, думки виривалися з його вуст, як зізнання. — Там безлад. Десятиліттями це був безлад. Я повинен був бачити. Наші послы, вони... — він ковтнув — ...відверто кажучи, облажались. А я ніколи не помічав, навіть не *думав* про це, і...

І знову його слова обірвалися. Не було потреби закінчувати речення. Вона знала висновок — вона прожила у висновку двадцять чотири роки.

— Мені дуже шкода, — прошепотів він, його голос був порожнім. — Мені дуже, дуже шкода.

Вона зробила крок вперед, не в змозі відвести погляд від благання в його очах. Не благання про заспокоєння, не прохання сказати йому, що все гаразд і все прощено. Скоріше, це виглядало як благання, щоб вона почала кидати каміння.

Всі егоїстичні виродки.

Але чи не егоїзм так притупив життя в його голосі? Чи він розбивався на підлозі її кухні, щоб заспокоїти її, чи щоб заспокоїти власне нечисте сумління?

Вона відкрила рота. Знову закрила. Придушила безглуздий рефлекс зробити крок уперед і обійняти його обвислі плечі.

— Мені завтра на роботу, – додав він, відвертаючи обличчя. — Час влаштувати трохи клопоту з тими данинами. Якщо у тебе є якісь інші пропозиції...я знаю, що це не виправить завданої шкоди...але принаймні...

Його горло здригнулося. Чесна, вразлива агонія. Еллі знову розтулила губи і все ще не могла знайти слів, або навіть думок, щоб висловити їх.

— Ох, – сказала вона.

— Отже. – Він прочистив горло. — Це те, що я хотів, щоб ти знала. І...і я хотів запитати...

Було щось нервово в тому, щоб почути, як чоловік фейрі дванадцяти століть спотикається на своїх словах. Вона не ворухнулася.

— Є щось, що я можу зробити для тебе? – тихо закінчив він.

— Для мене?

Егоїстично, промайнуло в її думках. Намагання справити враження. Намагаючись змінити її думку про нього, навіть зараз. І все ж, відчай в його очах ...

— Ти так сильно боролася, – пробурмотів він, дивлячись їй у підлогу. — Я знаю, що теж не можу все виправити. Але, принаймні, ти заслуговуєш на допомогу... на все, що я можу для тебе зробити... і...

Слова вилетіли, перш ніж вона встигла їх зупинити. — Найкраще, чим ти можеш мені допомогти, – це допомогти моєму народові.

— Так, звісно, ти так кажеш, – сказав він з безрадісним сміхом. — Ти ж у нас справжній захисник між нами, чи не так?

— Це... – Бляха. Їй справді не варто було розповідати йому *нічого* про себе – ці слова не вдарили б її з такою силою, якби в них не було стільки правди. — Це не тобі вирішувати. Допоможи їм у допомозі мені. Ти...

— Еллі, – хрипко промовив він, — я врятую весь цей клятий світ завтра, якщо ти попросиш. Дозволь мені поставити тебе на перше місце на кілька годин. Будь ласка.

Будь ласка.

І жодних ознак болю. Жодних ознак палаючого знаку угоди. Він відмовлявся від її прямого прохання про допомогу, і магія не зупинила його.

Чи усвідомлював він це? Чи зрозумів, що це означає?

Ніяких прихованих намірів, цього разу. Ніяких спроб прихилити її до себе чи зробити так, щоб йому стало краще – просто пропозиція, проста і зрозуміла. Кілька годин. Все, що він міг зробити. Що він сказав минулої ночі? *Дозволь мені радіти, що хтось за тобою наглядає.*

Вона ковтнула. У горлі пересохло, як в піску.

Минулої ночі... Він так ніжно обіймав її. Огорнув своїми руками і крилами, зняв цей жахливий тягар з її плечей на ті кілька блаженних миттєвостей, звільнив її з якоїсь клітки, в яку вона почала вірити частиною себе після всіх цих років. Чи було погано хотіти більше цього раптового, тихого спокою? Довіряти комусь іншому нести її лише час від часу? Якщо не було ніяких прихованих поглядів, якщо він був тут лише для того, щоб *допомогти*, і нічого більше...

— Еллі, – повторив він.

Вона хотіла потонути у звуках свого імені. Хотіла відірватися від нього і забути, хоча б на мить, ким вона була раніше.

Ким вона була раніше...

Тиха, маленька Ел, згорнувшись калачиком на підвіконні татового кабінету з книжками та ковдрою – і враз зрозуміла, чого хоче. Захотіла цього, раптом, з такою силою, що взяла б *будь-кого* за руку, аби той повернув її в те місце.

— Я... – Вона завагалася в останню мить. Вразлива..надто вразлива. Але з іншого боку...

Як і він. І такий до біса слухняний, такий до смішного ніжний, і, можливо, не такий вже й егоїстичний зрештою...

Тож вона розправила плечі, відкинула сумніви, втягнула останній подих і сказала: — Я б хотіла знову почитати книжку.

РОЗДІЛ 11

Агенор мав би знати, що вона здивує його.

Він готувався до багатьох речей – і до жорстокої помсти, і до м'якої байдужості, і до відвертої насмішки, і все це було б однаково розумно. А натомість...

Книга.

І це все?

Вона не збиралася сказати йому, що він може тримати свої руки допомоги при собі? Що він, можливо, просто намагається спокутувати свою провину в її очах і що вона не збирається бути його милицею, яка допоможе йому відчутися краще після його жалюгідних невдач? Він відчув, що завагався, оскільки очікуваного ефекту від її репліки не було, його заздалегідь підготовлений захист виявився марним перед незвично м'яким поглядом її яскраво-блакитних очей.

У цьому погляді не було нападу. Не було й сліду підозрілості, до якої він уже звик.

Він зробив добру спробу відповісти – так, звичайно. Книжка. Він негайно щось для неї придбає. Чи має вона якісь конкретні побажання? Але слова загубилися задовго до того, як злетіли з його вуст, його розум був приголомшений і дезорієнтований цим виразом її обличчя – виразом, який він майже назвав би *лагідним*.

Що, в біса, відбувається?

— Ти виглядаєш приголомшеним, – сказала вона, трохи нахиливши голову. — Тобі потрібні детальніші пояснення?

Боги і демони. Дійсно, приголомшений, але принаймні він міг *говорити*. Він зішкріб кілька останніх клаптиків самовладання і спромігся: — Якщо вони у тебе є?

— Звичайно, є, – сказала вона, один куточок її рота трохи скривився. *Усмішка*? Відколи це вона йому *посміхається*? — Я не зможу тут читати більше п'яти хвилин, коли сусіди повернуться з роботи, а до твоєї придворної бібліотеки

не пускають людей, якщо вони не писарі. Тож... – Вона знизала плечима, і на її обличчі знову промайнула збентежена посмішка. — Твоя кімната?

Агенор моргнув. — Що?

— Ти міг би відвести мене до себе в кімнату. – Вона відвернулася і попрямувала до спальні, витягаючи шпильку за шпилькою з волосся. — Гадаю, там мене ніхто не потурбує.

— Ні, звісно, ні, – відповів він, не менш спантеличений, — але ти мушиш бути в моїй кімнаті.

Вона зупинилася біля дверей спальні, озирнувшись через плече. — І що?

— Минулого разу, коли ти зайшла до моєї спальні, ти сказала, що ненавидиш мене.

— Ну, ти *поводився* як засранець.

Він на мить заплющив очі. — А зараз я не поведжуся як засранець?

— Ні, – сказала вона, зникаючи в задній кімнаті. — Зовсім ні. Дозволь мені написати швиденько записку Рассові і вдягти щось менш пітне.

Звук одягу, що шарудить, не дуже добре впливав на його свідомість. Він не повинен був уявляти собі вигляд її легкого тіла, що виринає з туніки, не повинен був думати про швидкість її пальців і м'якість шкіри. Якщо вона все ще хотіла наблизитися до нього після минулої ночі, йому потрібна була його стриманість. Потрібно було перестати думати про те, як вона стогнала його ім'я, як вона впала в його обійми...

Треба *негайно* зупинитися.

Він ще не встиг очистити свою уяву, як вона знову з'явилася, в чистій туніці та капцях, з розпущеним каштановим волоссям, що спадало на плечі. Він ніколи не бачив її з розпущеним волоссям. Це був, мабуть, найгірший момент, щоб простягнути руку і накрутити одне з пасом на палець – але, кляті боги, він хотів цього.

— Отже, – сказала вона, піднявши на нього брови. Усе ще без відблисків. Його голова, що паморочилася, не могла збагнути цього...не могла збагнути нічого. Його світ був брехнею, і його злодійка не ненавиділа його. Чого ж йому чекати далі – що Креон викине свої ножі в океан і вб'є цілителя?

— Отже? – повторив він з деяким зусиллям.

Вона посміхнулася йому, і в ній не було ніякої гостроти. Вона здавалася напрочуд *веселою*, якщо не сказати більше. — Ми йдемо чи летимо?

Агенор мало не поперхнувся власним язиком. — Ти хочеш *полетіти*?

— Я ніколи не робила цього раніше, – сказала вона. — Мене привезли сюди на кораблі данини, і, схоже, це може бути весело. – Усмішка. — Хоча, ти виглядаєш так, ніби я щойно запропонувала поховати тебе живцем.

— Еллі... – Він, мабуть, щось не так зрозумів. Ймовірно, він неправильно зрозумів *усе*. — Якщо ти хочеш, щоб я відніс тебе туди, я мушу тримати тебе, гаразд? Я...

Вона скривилася, піднявши брову. — Я не очікувала, що ти витягнеш з кишені запасні крила, ні.

— Але...

— І з яких це пір у тебе проблеми з дотиками до мене?

— Я не! – вигукнув він. — *Ти* повинна будеш!

— О, ти нарешті і це зрозумів?

Він заплющив очі. *Забувся*. Провина змішалася з соромом і розчаруванням у грудях – так, він нарешті зрозумів це, і чи не було вже занадто пізно, щоб почати щось розуміти?

— Ти драматизуєш, Агеноре, – сказала вона, і в її голосі вже звучали нотки нетерпіння. — Ніщо з цього для *мене* не є новим, ти це розумієш? Я вже точно знала, як сильно ти облажався. Тепер і ти це знаєш, і це, чесно кажучи, вже краще – тож можеш перестати вдавати, що я раптом повинна плюнути на тебе тільки тому, що твій запізнений фейрі-мозок нарешті здогадався про стан справ?

— Якого біса ти просто не вдарила мене в обличчя вчора ввечері? – хрипко сказав він.

— Я думала про це. – Посмішка, що розплилася на її губах, була такою, про яку він не наважувався навіть мріяти – пустотлива, майже *кокетлива* – на її обличчі. Його серце на мить забуло, як битися. — Але в тому, що я тебе не вдарила, були свої переваги.

Він не наважувався відкрити рота. Якби він це зробив, то не зміг би вимовити нічого, окрім вільних, безглузвих складів. *Переваги...* і раптом він замислився, чи вона запрошує себе до його кімнати, бо вірить, що він стримається, чи підозрює, що він не стримається.

Однак його запитання цілком могло закінчитися кухонним ножом між його плечима.

Вона перервала його гарячкові думки, перш ніж вони встигли дійти висновку, розвернувшись до дверей з тривожною посмішкою на обличчі. — Ну що, час вирушати в дорогу?

До біса все це. Він зібрався з думками і пішов за нею в село, де було тихо, якщо не рахувати дитячого плачу і шелесту моря на задньому плані. Погляд Еллі через порожню вулицю був надзвичайно обережним.

— Ти ховаєшся? – криво запитав він.

— Вони думають, що я хвора. – Вона зачинила за собою двері, потім навшпиньки підійшла до нього, на її обличчі з'явилася легка посмішка. — Звичайно, я просто тікала від тебе. Як ти хочеш мене обійняти?

— *Тікала* від мене?

— Ти дуже заплутався. – Її погляд ковзнув по його плечах, руках, кистях. Він відчував, як вона рухається по ньому – спокусливе поколювання просто під шкірою, жадаючи більшого. — Спершу забери мене звідси, Лорде Захиснику. Це не місце для розмов.

Принаймні, він не був єдиним збентеженим серед них двох. Він простягнув руку, все ще не зовсім впевнений, що вона не встромить нігті йому в очі, якщо він доторкнеться до неї – але вона без вагань ступила в його обійми і не протестувала, коли він підхопив її, її тіло все ще було дивовижно легким в його руках. Її аромат огорнув його, щось солоне, квіткове і взагалі божественне. Він був надто близький до її смаку – надто близький до ...

— Агенор?

Він проковтнув прокляття і змахнув крилами.

Пройшли віки з тих пір, як він востаннє літав з *кимось* на руках, і ніколи ще він не був так болісно свідомий людини, яку він ніс – її тоненький писк, коли вони піднімалися, і її розвіяне волосся, що гладило його плече, і те, як вона обережно розслабилася в його обіймах, коли вони летіли. Її очі були широко

розплющені від здивування, вдивляючись у темно-синій горизонт, що оточував їх, і маленькі зелені цяточки островів вдалині.

— Я ніколи не думала, що побачу так далеко, – прошепотіла вона, притулившись до його грудей.

Серце його стиснулося судомою. О, боги. Ахліс або Меліноа зв'язали її, коли вона прибула, чарами, що не дозволяли їй коли-небудь знову покинути береги острова. Розумний захід безпеки, як він подумав тиждень тому. Тепер же, зіткнувшись з тужливою тугою в її блакитних очах...

Жорстока байдужість. Чи, можливо, байдужа жорстокість. Він не був упевнений, який варіант гірший.

— Це заважає мені теж летіти, чи не так? – додала вона, притулившись щокою до його плеча, коли він летів. — Це зв'язує?

— Боюся, що так, – хрипко відповів він.

Вона зітхнула. — Шкода.

Агенор проковтнув. Він повинен був сказати щось більше. Повинно було бути щось більше, що він міг би зробити. У пориві відчаю він додав: — Я міг би запитати, якщо... Відомо, що за певних обставин вони можуть відмінити це. Якщо я зроблю це як особисту послугу...

Вона зняла його сорочку з ключиці і притиснулася губами до оголеної шкіри внизу.

Він ледь не впустив її, коли жало пекучого збудження пронизало його, прокресливши пряму лінію від цього поцілунку до промежини і зробивши будь-яке інше місце на його тілі абсолютно зайвим. Її губи були теплими і м'якими, трохи вологими, і вони затрималися на його шкірі досить довго, щоб він міг уявити собі зовсім інші місця, зовсім інші поцілунки ...

Вона провела кінчиком язика по його шкірі.

З його вуст зірвалося прокляття, коли кожен м'яз його тіла на частку миті напружився. Ні. Він повинен був продовжувати летіти...повинен був зосередитися на рухах своїх крил, м'язах спини, що напружувалися і розслаблялися, а не на цьому м'якому, теплому, безрозсудному маленькому створінні, що *лизало* його...

Еллі хихикнула. Цей звук теж міг змусити його впасти на землю.

— Ти хочеш *померти*? – вигукнув він. Зосередься. Крила. Удар за ударом, удар за ударом. Йому довелося відгородитися від відчуття її тонких рук, що повзуть по його грудях, від її теплового подиху, що торкається його плеча. Але чим сильніше він намагався відгородитися від неї, тим жадібніше його тіло чіплялося за кожну ласку, кожен звук...його власна плоть і кістки мстилися за той стан, в якому він залишив себе минулої ночі. Його член заворушився, не звертаючи уваги ні на ранкові руйнівні відкриття, ні на порожнє повітря під ними. Чи помітила вона? Її сміх пролунав надто весело, щоб його заспокоїти.

— Я очікувала, що фейрі з багатовіковим досвідом будуть більш розсудливими, ніж це, Лорд Агенор.

— Ти маєш знати, що я майже не маю жодних сумнівів щодо тебе. – Він різко втягнув повітря, коли вона знову поцілувала його в груди. — І хіба ти не намагалася втекти від мене?

— Намагалася, – пробурмотіла вона, все ще притискаючись м'якими губами до його шкіри. — Але ти підриваєш усі мої спроби вважати тебе егоїстичним виродком, і ти такий смачний. Я нічого не можу з цим вдіяти.

Бляха. Він ледь не впав на свій балкон, тримаючись за неї, кожна фібра його тіла кричала, щоб він притиснув її спиною до стіни і взяв її прямо тут, прямо зараз. Якось він поклав її на землю. Якимось чином він відсмикнув свої руки від неї. Якимось чином йому вдалося вичавити з себе слова: — А як же книжки?

Вона склала руки за спиною, ніби кидаючи йому виклик. — Ти намагаєшся не *торкатися* мене зараз?

— Я намагаюся уникнути того, щоб ти знову мене зненавиділа. – Він розсміявся і обійшов її, щоб відчинити двері. — Це трохи бентежить, ця зміна думок, що приходить з нізвідки.

— Нізвідки, – повторила вона, розвеселившись. — Розумію. Тоді давай поговоримо про книжки.

Кілька днів тому він ще вірив, що перехитрив її. Тепер він відчував себе безглуздом ідіотом, коли йшов за нею всередину – божевільний, але славнозвісний невіглас, виклик і розчарування в рівній мірі. Йому чогось не вистачало. Він не мав жодного уявлення, що саме так несподівано забрало гострий край недовіри з її серця. Але її веселість підказувала, що на те *була* причина – а це означало, що щось суттєво змінилося, чи не так?

Навряд чи це можна назвати перемогою, якщо він поняття не має, що зробив, щоб її заслужити – але жар, що вирував у його тілі, дуже мало дбав про перемоги. Він зосередився на її граціозних рухах, коли вона навшпиньки підійшла до його столу і пробіглася поглядом по кількох книжках, які він там тримав, на тоненькому звуці, який вирвався з її вуст, коли вона впізнала одну з назв. Чорт, він хотів більше цих звуків. Більше тих поцілунків. Більше цього захопливого блиску *любові* в її очах.

— У тебе їх не так багато, – сказала вона, проводячи пальцями по корінцю в шкіряній палітурці з ніжністю, від якої Агенору захотілося, щоб він був стосом пергаменту. — Враховуючи, що у тебе було дванадцять століть, щоб зібрати свою особисту бібліотеку.

Він прийняв рішення за один безрозсудний удар серця, його рука вже була на півдорозі до ключа на шиї, коли слова ще не встигли досягти його вуст. — Хочеш побачити решту?

— Є ще щось? – Вона озирнулася через плече, її очі звузилися, коли вона помітила його руку на ключі. — О, це *заборонена* колекція?

— Самі по собі книги не дуже, – сказав Агенор, натягуючи тонкий ланцюжок над головою, і попрямував до вузьких дверей біля свого ліжка. Вона беззаперечно пішла за ним, її кроки легенько постукували по підлозі. — Але решта кімнати... ну.

— Страшні таємниці? – припустила вона, її очі сяяли, коли вона наздогнала його.

— Ні. Просто... – Він на мить завагався, лише зараз усвідомивши, як давно він відчиняв ці двері для когось. — Просто спогади.

Її посмішка застигла. Її очі перебігли від замка до ключа в його руці, а потім до його обличчя, вивчаючи його з цікавістю, яка, здавалося, містила в собі щонайменше дюжину інших почуттів.

— Покажи мені, – сказала вона.

Він без жодного слова відімкнув двері, сховав ключ у кишеню і відчинив її кімнату.

Вона увійшла навшпиньки, наче боялася розбудити ведмедя, що спав у сплячці, широко розплющеними очима розглядаючи предмети, що дивилися на них з полиць, скринь і шаф. Книги. Листи. Портрети. Зброя. Одяг. Мапи. Для когось іншого це була б просто колекція цікавинок, але Агенор не міг подивитись на жодну річ, не побачивши обличчя, якому вона належала, місце, звідки вона походила, війни, які вона бачила – більшість з них давно мертві, давно зникли, давно забуті.

— О, – прошепотіла Еллі, обхопивши рукою його ліве зап'ястя. — Це твоя сестра?

Він простежив за її поглядом. Портрет Емеї стояв на одній з центральних полиць, поруч з ним її перстень, сумка цілителя, купа листів, які вона написала йому за ті десятиліття, що вони обоє воювали на протилежних сторонах архіпелагу. Горе вже давно притупилося, її відсутність більше не була болючим місцем, яке завжди затримувалося на задвірках його думок – але тон голосу Еллі змусив його горло перехопити вперше за десятиліття.

— Так. – Він побачив питання в її очах, перш ніж вона встигла його задати, і додав: — Вона загинула в засідці альфів близько трьохсот років тому.

Її пальці міцно стиснули його зап'ястя. — Я рада, що не торкнулася тих сорочок, які вона тобі подарувала.

— О, – криво посміхнувся Агенор. — Не хвилюйся, вони завжди були тут. Мені просто було цікаво, чи не будеш ти настільки нерозважливою, щоб взяти ті сорочки, про які я згадав.

Вона розсміялася, звучачи з полегшенням більше, ніж будь-що інше. — Як це в стилі фейрі.

— Ти можеш мене звинувачувати?

— Зовсім ні, – зізналася вона, відпускаючи його руку, щоб зробити один нерішучий крок вперед. Потім ще один, коли він не зупинив її. Повільно, майже благоговійно, вона обходила кімнату, вивчаючи його минуле, його *життя*, блакитні очі запам'ятовували кожне ім'я, обличчя і місце. Він бачив, як вона час від часу зупинялася на згадках про війну, про людські жертви, про виграні чи програні битви – але вона мовчала, і він міг би розцілювати її безтямно лише за це.

— Так багато загиблих воїнів, – врешті-решт пробурмотіла вона, скануючи список імен всього полку, який він відправив на розвідувальну місію у другому столітті війни. Виявилось, що Альянс очікував на них; список – це все, що залишилося від групи.

— Я знаю, – тихо сказала Агенор.

Вона озирнулася через плече, її очі були настороженими. — Твої друзі?

— Багато з них, так.

— І всі вони... – Вона втягнула тремтячий подих. — Вони всі померли.

Агенор на мить заплющив очі, і на плечі йому опустилася знайома тяжкість. Вага чомусь не здавалася такою темною, як зазвичай.

— Мені не подобалося воювати на тій війні, – сказав він, його голос трохи скрипів. — Чесно кажучи, я ненавидів кожну її мить. І я б ніколи не взяв до рук меча, якби не був щиро переконаний, що так буде краще.

Вона стояла мовчки, коли він підняв на неї очі, повні тіней. — Ти відчуваєш провину.

— Так.

— За те, що досі живий.

Він не відповів на це. Він не міг.

Еллі відвернулася від полиць, від імен та облич. — Не треба було тебе сюди тягнути, так?

— Все гаразд. – Він зумів посміхнутися. — Якщо це робить мене трохи менш схожим на маніяка-вбивцю у твоїх очах, я радий цьому. І між поганими спогадами є й хороші спогади. Мирні періоди... – Він зітхнув. — Я був досить щасливий в них.

— І нудьгував.

— Вони рідко тривали достатньо довго, щоб занудьгувати, – сказав він криво. — Перші два-три десятиліття після Останньої Битви я теж був цілком задоволений. Просто життя стає досить нудним, якщо ніхто не тікає з твоїм одягом протягом століття.

Її обличчя розпливлося в усмішці, коли вона зробила три кроки назад до нього і підняла руки до його грудей, стискаючи його сорочку між великим і вказівним пальцями. — Давненько я не тікала з твоїми сорочками, чи не так?

— *На* мені є ця.

— І що? – Вона підняла на нього очі, які небезпечно блищали – світло в них враз розвіяло тіні з його свідомості. — І що ти зробиш – поскаржишся на це Матері?

Агенор подавився власним раптовим сміхом. — Думаю, це питання я краще вирішу сам, маленька злодійко.

Вона зморщила ніс від цього прізвиська. Навіть похмурий вираз обличчя втратив свою гостроту, залишивши лише грайливе роздратування – таке роздратування, яке запрошувало його зробити набагато, набагато гірше. Він обійняв її за талію і притягнув ближче. Її перебільшене зітхання запалило його крижі, більше, ніж навіть тепле, м'яке відчуття її тіла, збудження напружувало його стегна і нагрівало кожне місце, де їхні тіла зустрічалися.

— Краще тримати тебе дуже, дуже близько, – пробурмотів він, опускаючи обличчя в западину її шиї. Вона скривилася, коли він провів губами по шкірі відразу за її маленьким круглим вушком. — Я думаю, що мені потрібно добре стежити за твоїми швидкими рученятами.

Вона засміялася, намагаючись вирватися з його рук. — Агенор...

— Все ще намагаєшся втекти від мене?

Вона негайно припинила свою боротьбу. Тремтіння її дихання пройшлося по його грудях, де вона розстебнула сорочку, неглибоке і нерівномірне.

— Ні, – прошепотіла вона.

— Ти впевнена? – Усередині нього затягувалася котушка, що починалася в грудях, намотуючись все тугіше і тугіше, коли вона поширювалася вниз. Ще десять ударів серця, вдихаючи її запах, і він втратить контроль. Як якийсь дикун,

безрозсудний юнак...і все ж він жадав її, *потребував* її. — Ти до біса впевнена, що...

Вона обхопила його обличчя своїми прохолодними, тонкими пальцями і поцілувала.

Дванадцять сотень років стриманості випарувалися. Низький тваринний стогін вирвався з його горла, коли він занурив порожню руку в масу її каштанових кучерів і смикнув її ближче, занурюючись у солоний, хтивий смак її, благаючи ще... Її губи розкрилися на першу вимогу його язика, і він занурився в тепло позаду. Вона застогнала, коли їхні язики сплелися, ще тісніше притиснулася до нього своїм струнким тілом, потерлася об твердий виступ його збудження.

Кожен нерв у його тілі, здавалося, вибухав у вогняній бурі бажання. Він опустив руку на її талію і схопив за стегна, притискаючи її до своєї ерекції. Цього разу в її зітханні не було нічого театрального.

— Продовжуватимеш видавати ці звуки, – прогарчав він їй в губи, — і я не думаю, що дійду до ліжка з тобою, маленька злодійко.

Її сміх був напівстогналом. — Хочеш, щоб я лежала на підлозі?

— Я хочу, щоб ти був *скрізь*. – Крихітного тремтіння, що пронизувало її тіло, було достатньо – більш ніж достатньо, для його пекучих почуттів. — Підлога, стіл, стіна – кожна клята поверхня, яку я зможу знайти...але якщо ти хочеш, щоб це було цивілізовано...

Вона опустила руку, ковзнула нею навколо його тулуба і провела кінчиком пальця по початку його крила.

Стриманість стала далеким спогадом.

Він закрутив її біля зачинених дверей, притиснувши спиною до дерева, і вчепився кігтями в її стегна, голі стегна, поспішаючи відкинути її туніку вбік. Прокляття на її губах, коли вона знову пестила його крило, і насолода встромила свої колючки в кожен дюйм його тіла, розриваючи його зсередини від потреби.

— Так цивілізовано. – Вона провела довшою лінією вздовж тонкої кістки крила. Відчуття її прохолодних пальців на цій вразливій, чутливій мембрані посилало гострі спалахи похоті прямо в його пах; його член смикався з кожним дотиком, відчайдушно бажаючи більшого. Її друга рука була скрізь – на його боці, спині, стегні. Він відчував лише ці пальці на своєму крилі та смертельну, відчайдушну *потребу*, яку вона в нього втискувала.

— Еллі, – вичавив він. Трясця. Ще одна мить, і він бив би її без почуттів об стіну, проклявши всі наміри повільного і ніжного спокушання. Чи мала вона хоч якесь уявлення про те, що робила – що минали *тижні*, перш ніж більшість фейрі-коханців навіть торкалися крил одне одного? — Продовжуватимеш так робити, і я...

Її пальці зникли з його крил.

Вона засміялася.

Агенор втягнув повні легені прохолодного повітря, його розум трохи прояснився. Цей сміх – ще одна несподіванка. Хрипкий і туманний, але він звучав *тріумфально*...

Він відвів обличчя назад, щоб зустрітися з її поглядом, і в його нутрі прокинулося занепокоєння. Вона повернулася до нього з посмішкою, достатньо широкою, щоб проковтнути це.

— Схоже, ми знову квити, Лорде Захиснику.

І тут він побачив її стиснуту руку, з кулака якої звисав маленький срібний ланцюжок. Бездоганна шкіра зап'ястя, без сліду від торгу.

Його ключ.

Він сховав свій ключ у кишеню.

Її блукаючі руки, його затуманені хтивістю думки... Його шлунок почав падати. О, чорт забирай – її раптова привітність. Її прохання знову показати його кімнати. Її прагнення побачити, що він тримає за цими зачиненими дверима. Невже все це було частиною безжальної стратегії, вивертом, щоб нарешті заманити його туди, де він їй потрібен?

Його пекуча пристрасть перетворилася на липкий страх. Її м'яка шкіра під його руками...йому раптом стало соромно торкатися її, хотіти її.

— Ти просто невдаха? – сказала вона, її голос був занадто легким для його шалених думок. — Чи є інша причина виглядати так, ніби смерть стукає у двері?

— Ти... – Він підняв голову. Її очі сяяли яскраво – надто розумні, надто тріумфальні, і такі божественно прекрасні, що він міг би померти, просто дивлячись на них. — Це було лише...

— Лише політика?

Він не міг дихати. Рештки його минулого переверталися, розпливалися, знущалися з нього зі своїх полиць. Переможений хтивістю та парою гарних блакитних очей, і чи могла б вона хоча б просто перестати *посміхатися* йому?

— Ти все ще не усвідомлюєш цього, так?

— Не усвідомлюю чого? – спромігся він. — Що ти грала зі мною? Що...

Вона нахилилася вперед, притулившись носом до його підборіддя. — *Навіть*, я сказала, Агенор.

Тільки тоді до нього дійшла ця частина її слів.

Навіть. Виконавши свою частину парі. Але він навіть не *думав* про завдання і перемогу з тих пір, як прокинувся того ранку, і ...

— Ти відмовився допомогти, – пробурмотіла вона. — Ти не повинен був цього робити, якщо тільки твоя пропозиція не була справді безкорисливою. А не просто спробою затягнути мене в своє ліжко або завоювати мою добру думку. Усмішка. — Що, до речі, зробило чудеса з моєю доброю думкою.

Ох.

Ох.

Він навіть не відчув себе переможцем, коли усвідомив це. Просто... полегшення? *Вдячність*? Серце калатало в грудях, як барабан, як тоді, коли він уперше стрибнув зі скелі в дитинстві і молився, щоб його напіврослі крила втримали його. Слова зірвалися з його вуст, як та сама молитва зараз...

— Чи можу я зробити висновок, що ти *не* просто грала в гру?

Її губи торкнулися його губ, легких, як крила метелика. — Якщо це не так.

— Еллі, – хрипко промовив він. Він ледве чув себе через шум у вухах. — Я закохуюся в тебе. Я закохався в тебе відтоді, як знайшов того першого клятого листа, і відтоді не припиняв падати вниз. І... – Його серце виривалося з грудей. — Я не можу заперечувати, що хочу трахати тебе доти, доки жоден з нас не зможе ходити, але це другорядне по відношенню до... всього. Я хочу, щоб ти була в безпеці. Я хочу, щоб про тебе піклувалися. Якщо ти дозволиш мені зняти трохи цього тягаря з твоїх плечей...

Він завагався. Її погляд був прикутий до його обличчя, блакитні очі вбирали кожне слово, що злітало з його вуст.

— Дозволь мені зробити щось краще для тебе, – прошепотів він. — Дозволь мені змінити світ для тебе.

Вона знову притулила свою руку до його боку, не відриваючи очей від його очей. М'які, обережні дотики, ніби на доказ того, що він не був витвором її власної уяви.

— Ти... такий переконливий, Лорде Захиснику.

Його дихання вирвалося з легенів. — Скажи, що не ненавидиш мене.

— Я не ненавиджу тебе. – Вона стиснула пальці на його стегні, подарувавши йому маленьку, лисячу посмішку. — Чесно кажучи, ти мені подобаєшся. Я думаю, що ти можеш мені дуже сильно сподобатися, якщо ти даси мені трохи часу.

Блиску в її очах було достатньо, щоб уповільнити його калатання серця. З тихим смішком він провів губами по її лобі, відчуваючи, що вперше за багато годин може дихати вільно.

— Жорстоке маленьке створіння.

Вона пирхнула зі сміху. — Ти був би розчарований, якби я впала на коліна, щоб поклонитися землі, по якій ти ходиш.

— Можливо, – визнав він, поцілувавши її у скроню, а потім пощипав за мочку вуха. Вона задоволено шипіла, притискаючись до нього всім тілом. — Хоча я був би не проти побачити тебе на колінах.

Її погляд був ледь переконливим. — Для грізного лорда поважного віку ви напрочуд безсоромний, Лорде Захиснику.

Якась остання струна обірвалася в ньому. Він схопив її на руки і підняв, коли вона стиснула його плечі, все її струнке тіло здригалося від нестримного сміху – звуку життя, світла, і він не міг стримати посмішку, яка з'явилася на його обличчі, коли він ніс її назад до своєї спальні. Змії чемно зникли. Він все ще перевіряв ковдри, перш ніж опустити її на тонку білизну, її туніка була зібрана на стегнах, кучері безладною каштановою короною оточували її голову.

Ідеальний маленький скарб, його бажання, його поглинання... Щось неймовірно схоже на гарчання вирвалося у нього, коли він впав на коліна біля неї і повільно провів пальцями по внутрішній стороні її голого стегна, поки її сміх не перетворився на стогін.

— Агенор ...

— Назвеш мене поважним ще раз, – пробурмотів він, просунувши руку під її туніку, — і я *покажу* тобі дещо страшне, маленька злодійко.

Вона розтулила губи, щоб відповісти, а потім ахнула, коли він дістався до мокрої тканини її нижньої білизни, і забула про свою репліку. З хрипким сміхом він обвів контури її тіла внизу, спостерігаючи, як її очі заплющилися...так, так близько до цієї смачної капітуляції. Її кулаки стиснулися в його ковдрі. Її стегна напружилися навколо його руки. Її стогони піднімалися вище, вище, вище, вище, м'яка мелодія наближення звільнення ...

Він дражнив її, відсунувши вбік. Вона задихалася, коли він провів кінчиком пальця по її вологих губах, все її тіло стискалося від потреби.

— Агенор.

Він більше не міг стримуватися.

Притягнувши її ближче, він зірвав з неї спідню білизну, стягнув туніку через голову, поки вона боролася з його гудзиками, їхні тіла перетворилися на місиво з кінцівок та одягу, і вона задихалася, важко дихаючи. Вона вийшла з хаосу, як богиня-тріумфаторка, її бліді груди і стегна мармуровіли в сутінках індиго, соски були маленькі, як бутони троянд – видовище настільки величне і прекрасне, що він міг би повірити, що все це йому приснилося.

Але не було нічого сонного в тому, що її маленькі руки обхопили його член. Пекуче збудження спалювало його наскрізь, перетворюючи все, крім думки про неї, на попіл – все, крім непереборної, всепоглинаючої потреби володіти нею *зараз*.

— Лягай, – прошепотіла вона, забираючись йому на коліна, і кожен нерв у його тілі затремтів у сум'ятті.

— Що ти...

— *Лягай*, Агеноре. – Її сильного поштовху в плече було достатньо, щоб перебороти його приголомшені рефлекси. Він занурився в шовк і льон, розкинувши крила над ліжком – раптом відчувши себе таким вразливим, коли вона лежала на ньому, дивлячись на нього так, ніби вона була мисливцем, а він – здобиччю дня.

Можливо, так воно і було.

Він повинен був знати, що вона здивує його.

Він перестав думати. Перестав очікувати. Просто дивився в приголомшеному, мовчазному благоговінні, як вона піднялася на коліна і знову взяла його член в руки, тримаючи його між стегнами. Його напружений кінчик ковзнув по її тугому входу, коли вона повільно опустила на нього, і йому знадобилася кожна крихта самообмеження, щоб не піднятися і не зануритися в неї.

Вона опустила ще на дюйм, і він випустив мимовільну лайку, коли втиснувся в її теплу вологу, її тіло розтягувалося і стискалося навколо нього. Боги допомогли йому, вона була тугою. Її дихання тепер було хрипким, як у дзеркалі, її очі блищали переможним голодом у падаючій темряві. І все ж вона втягувала його повільно, так болісно повільно, поки він не почав скиглити за кожен сантиметр, який вона йому давала, і ця несамоविта мука була все, що його розум ще міг стримувати.

— Так страшно, – прошепотіла вона і занурилася в нього до кінця.

Світ став розмитим від відчуттів. Її стегна під його руками. Її нігті впиваються в його груди. Її стогони, її запах і її досконала, гаряча м'якість, стиснута, як кулак, коли вона сиділа на ньому, вимагала його, підкорювала його ...

Він намагався боротися зі своєю кульмінацією. Це було марно. Потреба вивільнитися наростала в ньому, як приливна хвиля, сила, набагато сильніша за будь-яку магію, якою він коли-небудь володів – вона розплутувала його, підштовхувала до краю, і у нього не було іншого вибору, окрім як здатися.

— *Еллі...*

Звук її імені став останнім, відчайдушним гарчанням відчаю, коли він віддав останні залишки свого розуму. Вона скакала на ньому, як прокляття, блаженна хвиля за блаженною хвилею насолоди, коли він знову і знову виливав у неї своє насіння...

Вона скакала на ньому до кінця. Шепотіла його ім'я, коли він руйнувався і знову оживав, тримала його, цілувала, поки світ не склався знову, і він не опинився порожнім і виснаженим у темряві, не схожий на будь-яку іншу ніч, яку він коли-небудь знав.

Її струнке тіло лежало, згорнувшись калачиком на його грудях. Її волосся лоскотливим покривалом вкривало його руки, шию та плечі.

— Еллі, – прошепотів він, його голос тріщав.

Вона обняла його за шию, потім за щелепу, потім поцілувала в щоку. Тихе хихотіння розірвало тишу, настільки тихе, що він на мить засумнівався, чи справді почув його.

— Так, – прошепотіла вона, в її голосі бриніли нотки придушеного сміху.
— Гадаю, ти можеш мені сподобатися, Лорде Захиснику.

Він вибухнув сміхом.

І одним хижим рухом перевернув її на ковдрі для відповідної відплати.

РОЗДІЛ 12

Маленька злодійка,

Сподіваюся, ти добре спала. Ти будеш рада почути, що я точно не спав...я провів більшу частину ночі, перечитуючи — Трактати» Фірона, намагаючись спростувати твою інтерпретацію його ідеального розподілу влади. Досі не впевнений, що мені це вдалося, але ти знайдеш кілька цікавих уривків, підкреслених у розділах 6 і 7. А також один у розділі 13, але з зовсім інших причин.

Практичне питання: будь ласка, не заходь до мого кабінету сьогодні. Як би я не цінував вчорашній візит (не думаю, що коли-небудь знову зможу так само дивитися на перо), я, на жаль, буду похований у зустрічах протягом більшої частини дня.

Чи справді зустріч у Грейсайді відбудеться сьогодні ввечері? В такому випадку, я можу взагалі не побачити тебе сьогодні, що я, мабуть, переживу, хоча я б не хотів ризикувати. Дай мені знати, чи можна з цим щось зробити.

*Сонно твій,
А.*

Еллі хихикнула, сидячи зі схрещеними ногами на широкому ліжку з двома томами в шкіряній палітурці з філософії Божественної Ери, дрімаючою змією і листом, який вона витягла зі звичного місця в його шафі. Написання відповіді на звороті пергаменту зайняло не більше кількох хвилин.

Мій найдорожчий Лорде Захиснику,

Тебе втішить той факт, що я теж не спала значну частину ночі, але з дещо менш інтелектуальних причин. Наша зустріч в офісі залишила мене...як би це сказати по-жіночому — зовсім не в змозі знайти зручне положення для сну.

Ходити, власне кажучи, теж не зовсім приємно. Можливо, третій раз трохи перестаралися? Вік живи – вік учись.

Збори Грейсайда відбудуться, і я хотіла б бути там – є шанс, що я наразі переконаю їхніх старійшин прийняти твою допомогу щодо нових житлових правил. Однак шлях туди буде довгим і темним, і, враховуючи моє теперішнє фізичне становище, хто знає, чи не скористається хтось нагодою, щоб влаштувати мені засідку? Страшний лорд фейрі, який би мене супроводжував, не був би зайвим. Я чекатиму біля рожевого струмка після закінчення робочого дня.

*Щиро віддана,
Твоя злодійка.*

Вона склала листа, потім згорнулася калачиком поруч з Корал на залитому сонцем ліжку і здригнулася, коли її спина вдарилася об матрац. Дякувати богам, вона не поспішала ворушитися. Оскільки Агенор сказав своєму наглядачеві, що вона потрібна йому, зокрема, для догляду за його кімнатами – мотивуючи це тим, що йому потрібен слуга, який не боїться змії, – вона отримала кілька годин вільного часу для читання щодня. Наглядачеві не потрібно було знати, що вона насправді не витрачала цей час на прибирання, оскільки Лорд Захисник досить добре дбав про свої власні житлові приміщення.

Вона цінувала це в ньому. Ніякого покладання на слуг. Ніякої недбалості з його важко заробленим багатством. Такий надійний, слухняний і відповідальний...

Якби тільки він перестав захищати свою клятву Матір, він був би ідеальним.

Еллі злегка зітхнула, відкривши перший том — *Трактатів про владу і привілеї*» і переглянувши глави, про які він згадував. Століття і сторіччя вірності Верховним Леді, яким він служив; звичайно, було смішно оптимістично очікувати, що вона зможе стерти цю історію за шість тижнів, які вона намагалася зробити зараз. Але це вражало, як чоловік з високим інтелектом і добрими намірами все ще примудрявся дивитися крізь пальці на правду Матері, якій він служив – як він міг так наполегливо наполягати на тому, що все ще є спосіб виправити цю імперію фейрі, спосіб, який не починається зі спалення її дощенту.

Звичайно, вони будуть готові переглянути поточну систему данини, як тільки я покажу їм свій огляд проблем, до яких вона призвела...

Навіть якби це було так, зауважив Еллі, хіба це щось змінило б, доки зберігався б дисбаланс сил і люди все ще були б на милості Матері, якби вона коли-небудь знову передумала?

Його відповідь на це питання, ймовірно, можна було знайти в книзі, яку вона тримала в руках. Шостий і сьомий розділи книги Фірона були присвячені оподаткуванню в історії архіпелагу і обговорювали концепцію доброзичливого диктатора. Тринадцятий... Вона насупилася. Яке відношення до справи мало обговорення навичок ведення переговорів?

На третій сторінці Агенор підкреслив два коротких речення:

Сильніші за тих, хто володіє мечем чи магією, ті, хто володіє проникливим оком. Гострий розум – небезпечніша зброя, ніж навіть найгостріше лезо.

Тепле, неяскраве щастя розливалося в ній, м'якше за шовк і золоті промені сонця.

Припини, докоряла їй якась стара, зашкарубла частина її душі, навіть крізь усмішку, що з'явилася на обличчі, ти ведеш себе сентиментально, сопливо і взагалі безглуздо. Але ця частина швидко втрачала свою владу над нею. Життя стало таким дивовижно легким за ці тижні. Таким же насиченим, дні заповнені міськими зборами, нічними дебатами та незаконними зустрічами в кабінетах двору – але *легшим*, тепер, коли половина її турбот стосувалася стану її нижньої білизни, а не того, чи переживуть її сусіди цей місяць.

Тож вона посміхнулася. А потім повернулася до шостого розділу, готуючись довести йому, що він помиляється.

Найгірший біль нарешті вщух, коли пізно ввечері вона поверталася до Раствейла, обмірковуючи свої аргументи щодо дисбалансу влади, йдучи кам'янистою дорогою. Незабаром вона мала вирушати до Грейсайду – вже втретє за останні десять днів наодинці. Але цього разу у неї буде компанія, і шлях туди не буде таким довгим в обіймах доброзичливого лорда фейрі.

Расса ще не було вдома, як вона з'ясувала, коли прийшла, – швидше за все, він кудись поїхав з Фарраном. Плескіт за будинком свідчив про те, що Інга вже повернулася і взялася за тижневе прання.

Еллі вигукнула привітання з-за рогу і зникла всередині, щоб зняти фартух. Коли вона розпускала коси, по будинку пролунали швидкі кроки; наступної миті до вітальні увірвалася Інга з мокрими по лікті руками, зі світлим волоссям, заколотим у два недбалі пучки, що приховували від сторонніх зрадницькі гостроверхі вушка.

— Еллі.

Імпульсивність не була чимось незвичайним для її молодшої сестри. Як і те, що вона бігала, залишаючи недороблену роботу. Але пронизливість у її голосі – це була ознака справжньої тривоги. Еллі закам'яніла, не випускаючи шпильки з рук, і уявила собі десяток різних катастроф одночасно. Мертві сусіди? Поранені діти? Сама Мати, яка завітає до неї за десять хвилин?

— Що таке?

— У мене сьогодні почалися місячні, – вигукнула Інга, невиразним, тремтливим жестом показуючи на діжку з білизною надворі. — Я прала білизну, а потім зрозуміла...Ел, зазвичай у нас кровотеча починається на тому ж тижні, але минулого місяця, здається, у тебе не було?

Еллі витріщилася на неї. — Що?

— Минулого місяця, – повторила Інга, її високий голос ще більше задихався, — я пам'ятаю, коли я милася, я подумала, що вперше за багато років твої місячні прийшли пізніше, ніж мої. А потім я подумала, що це не так. Я не бачила жодної закривавленої білизни за весь минулий місяць, Ел.

Кімната охолола до прохолодної, липкої клітини навколо неї.

У неї була кровотеча? Мабуть, так. Напружений місяць – можливо, Інга просто забула. Можливо, у неї була кровотеча на *початку*, а не в кінці минулого місяця. Можливо, вона сама подбала про свою білизну – цьому має бути пояснення. Невинне пояснення. Непорозуміння і не більше – адже альтернатива...

Інга стояла, задихаючись, у дверях, її очі були надто широко розплющені, обличчя надто бліде. Одна з її пучок обвисла, відкриваючи кінчик вуха – ту єдину невинну фейрі-рису, яка зробила її життя таким небезпечним пеклом.

Альтернатива...

Ні. Цього не може бути. Вона так віддано приймала свої трави вже шість тижнів, щовечора, тому що цього *не* могло статися. Вона *не* збиралася приводити ще одну дитину в цей понівечений війною світ. Трави були фейрі, найкращої якості, яку можна було купити за гроші – Агенор пообіцяв їй, коли вона попросила. Тож вона мала бути в безпеці. Кожного разу вона була в безпеці...

Крім тієї першої ночі.

Шість тижнів тому. За два тижні до того, як вона мала спливати кров'ю. О боги, але це була лише одна ніч, і які були шанси на це?

— Ел?

Півтора місяці без кровотечі. І вона була так зайнята, бігаючи по всьому острову і цілуєчись з лордом фейрі кожну вільну хвилину, що навіть не помітила цього.

Кімната крутилася – крутилася і зменшувалася.

— Еллі, ти *можеш* бути вагітною? – Голос Інги знизився до примарного шепоту. — Я маю на увазі...не від Расса, звісно, так що...

Вони дивилися одна на одну в сутінковому, запиленому світлі будинку. Ні, хотіла сказати Еллі. Ні, це дійсно неможливо. Я ледь доторкнулася до чоловіка в своєму житті. Ти думаєш, я б не сказала тобі, якби щось задумала? Але це була б брехня – брудна, небезпечна брехня...а що, як правда...

— Це *його*, Ел? Це...це Агенора?

У цих словах був відтінок звинувачення. Агенора. Ще одна маленька втрата, ще одна дитина, яка не побачить жодного дня спокою у своєму житті. Не на цьому острові, не з цими людьми... О боги, що вона *накоїла*?

Її губи ворушилися. Вона відчувала, як вони ворушаться, але з них не виривалося жодного звуку, навіть найслабшого клаптика напівзапеченої думки.

— Ох, трясця тобі, – сказала Інга.

Почути, як її молодша сестра лається цим тихим, молодим дівочим голосом – цього було достатньо, щоб розірвати параліч. Еллі похитнулася на півкроку вперед, вимовивши щось, що могло бути схоже на сміх, ридання або панічний крик. Вона мусила зібратися з думками. Вона повинна була все виправити, впоратися з ситуацією, навіть якщо не мала жодного уявлення про те, чим тут треба керувати.

— Ел?

— Я розберуся з цим. – Обіцянка злетіла з її вуст без жодної думки про те, як вона її виконає. — Не хвилюйся... я розберуся з цим. Тільки нікому не кажи. Жодній живій душі, зрозуміла? Я...

— Що ти збираєшся *робити*? – пронизливо запитала Інга.

— Я з усім розберуся. — Вона намагалася заспокоїти себе чи сестру? —
Будь ласка, не хвилюйся. Я не буду дурною...я не збираюся...

Привести ще одну дитину на цей острів різких розбіжностей і взаємної
ненависті. Ще одну *напівкровну* дитину. У це пекло озирань, глузливих поглядів
і отруйного шипіння, яке зруйнувало життя її сестри...о, ні, ні. Вона не могла
цього зробити. Вона *не* могла цього зробити. Навіть якщо частина її вчепилася в
цей шок з жагучою вдячністю, а не виправданим стражданням...бо чого варта
була її готовність проти агонії провести все життя, прикутою до цих зрадницьких
берегів?

Напівфейрі дитина буде прив'язана до острова, як і будь-яка людина, такі
були правила Матері — якщо тільки Агенор не погодиться...

Якщо тільки Агенор не погодиться порушити правила.

Але він ніколи не погоджувався. Він *все одно* ніколи не порушував правил.
А якщо вона йому скаже, а він відмовиться...о, боги. Що, якщо він не погодиться?

І вона побігла, з розпущеним волоссям і розстебнутою сукнею, не
звертаючи уваги на шоковані крики Інги позаду — з того проклятого будиночка,
по тих проклятих заплених дорогах, аж до проклятих, тихих пляжів двору, де
жодна людська душа не була б настільки божевільною, щоб піти за нею.

РОЗДІЛ 13

— Лорде Агеноре? – промовив смарагдово-крилатий посланець на підвіконні кабінету. — Мати хоче поговорити з вами, мілорде.

Агенор ледве стримав прокляття, яке пробурмотів, коли ховав останнього листа від Еллі назад до кишені. Мабуть, про справу Толі. Він *мав* би вже закінчити читати звіт Креона про його другий візит до німф. Натомість він змарнував півтори години, крадькома повертаючись до своєї кімнати, читаючи нотатки, які Еллі залишила в його книжці, і відчайдушно намагаючись знайти щось, з чим можна було б не погодитися в її аргументах.

Йому довелося б посилатися на ще одну несподівану термінову відволікаючу обставину. За останні тижні це стало надто вже звичкою.

І все ж він не зміг стримати усмішку, коли кінчики його пальців знову провели по контуру листа Еллі.

Коли він увійшов через кілька хвилин, у залі Матері все ще стояла тиша. Не вперше за останній місяць він відчув, що ковтає якісь нові і досить неприємні відчуття, коли його погляд пробігав по вкритих кістками стінах. Досить розумний вибір, подумав він колись, для двору, збудованого богом смерті – а потім Еллі вдарила його по голові парочку досить гострих зауважень щодо використання людських кісток як декоративних аксесуарів, і він з соромом визнав, що знову був забудькуватим ідіотом.

Йому треба поговорити про це з Верховними Леді, нагадав він собі, прямуючи до високого трону в іншому кінці кімнати. І про ставки данини, і про те, як поводитися з повстаннями, і про острівні зв'язки, і про той бридкий маленький закон, який, якщо поррахувати трохи ретельніше, ніж він потрудився зробити в минулому столітті, оголошував одне життя фейрі вартим приблизно десяти людських життів...

Василіск заворушився в нагрудній кишені, і Агенор глибоко вдихнув. Все по порядку. Спочатку треба було розібратися з цією розмовою.

Він помітив пару темних очей, що спостерігали за ним, коли він нарешті підняв голову на трон – Меліноа, вже прокинулася в цей час доби?

— Ти рано прокинулася, — сказав він, долаючи останні кілька футів до місця, де можна було зручно говорити з нею без необхідності втискати голову в шию, щоб подивитися на неї. Вона подарувала йому досить холодну посмішку. Ах. Значить, нещаслива.

— Пройшли віки з тих пір, як я востаннє розмовляла з тобою, Агеноре. Ти, здається, страшенно зайнятий вечорами в ці дні.

Ох. Трясця. Він і справді був страшенно зайнятий більшу частину ночей, літаючи з маленькою людською злодійкою по острову і насолоджуючись їхніми тихими годинами разом трохи більше, ніж йому, мабуть, слід було б...настільки, що навіть не помітив, що не розмовляв з однією зі своїх Верховних Леді вже кілька тижнів. Якщо Меліноа була настільки роздратована, що прокинулася вдень, значить, він справді занадто багато нею нехтував.

— Прошу вибачення, — сказав він, загартовуючись. — Деякі проблеми з підношеннями забрали більше часу, ніж очікувалося. До речі, про це...

— Толя, — перебила вона, перш ніж він встиг перейти до теми про ставки данини в цілому. — Гадаю, ти читав звіт Креона?

— Більшу частину, — відповів Агенор, що було майже правдою, якщо проігнорувати половину тексту. — Ви вже говорили з ним?

— Ахліс говорила. Він щойно пішов. — Вона помахала йому рукою на вході. — Здається, він був трохи незадоволений чимось. Або одна з маленьких сучок штрикнула його ножом у стегно, а він не зізнається, або він незадоволений, що ти не сказав йому спалити весь острів дотла.

Перший варіант був настільки малоймовірним, що навіть неможливим. Агенор скривився, не знаючи, чи то вона ділиться своєю радістю з приводу більш кровожерливих вподобань сина, чи то докоряє йому за позірну м'якість у питанні затягування з заручницями-німфами. Можливо, вона б воліла, щоб він наказав убити половину острова, а не прибрати лише королеву німф, яка й придумала весь цей план із заручниками. З іншого боку...

Він пояснив їй ситуацію — зниклі данини, ідею Ельдоріс вирубати дерева. Вона ж не могла хотіти, щоб він вдався до загальної різанини за таких обставин, чи не так?

— Це може бути якось пов'язано з Ельдоріс, — обережно припустив він. — До мене дійшли чутки, що вона не вижила під час останньої місії.

— О, вона не вижила, — сказала Меліно, і на її ляльковому обличчі з'явилася посмішка. Тоді це справді розвага. — Я повинна була знати, що ти почувеш.

— Тільки уривки. У звіті про це нічого не сказано. — Це було перше, що він перевірів. — Один з моїх людей сказав щось про її утоплення, що здалося досить дивним.

— Ну, її знайшли на пляжі, викинутою на берег. — Вона засміялася дзвінким, дзюркотливим сміхом. — Але з перерізаним горлом. Схоже, мені доведеться призначити нового посла. Того, хто зможе міцно тримати віжки на тих клятих німф, бо наступного разу хтось змусить нас торгуватися тижнями, щоб повернути моїх людей живими...

— Слухай, — сказав Агенор, глибоко вдихнувши. — Відверто кажучи, я не впевнений, що проблема в цій ситуації була саме в ослабленні віжок. Я досліджував ті підношення...

— О, так, ти згадував про це. — Вона відмахнулася. — З данинами немає жодних проблем. Вони навіть нижчі, ніж людські, тож...

— Так, але острови німф зазвичай не використовуються для сільського господарства, — перебив її Агенор, трохи голосніше, ніж слід було. Чому вона не подумала про це? Чому про це не подумала і Ахліс? Наскільки він знав, сестри завжди про *все* думали — на них не схоже не помічати чогось настільки очевидного, навіть якщо *він* був настільки забудькуватим, що не помічав цього десятиліттями. — Німфи — годувальниці. Якщо ми хочемо, щоб вони виробляли стільки, скільки ми зараз просимо, їм доведеться переглянути весь свій спосіб життя, а це навряд чи ідея, чи не так?

Меліноа нахилилася вперед, відірвавшись від чорного оксамиту та шовку своїх подушок, стиснувши губи. — Ти сумніваєшся в моїх рішеннях, Агеноре?

— Ні! — Занадто швидко. Занадто схоже на брехню, якою це, безперечно, було. Сумніватися в ній — так, він сумнівався в ній. З іншого боку, сказати їй це в обличчя... Навряд чи вона була б більш відкритою до його аргументів, якби перестала йому довіряти, чи не так?

— У тебе сумнівний голос, — сказала вона зі своїм сріблястим, лоскотливим сміхом, який він знав, що це було попередженням. — Ти ж розумієш, чи не так, що твої очевидні слабкодухі почуття до наших підданих безпосередньо призведуть до зниження нашого комфорту? Що саме завдяки цим виваженим данинам ми могли мирно жити при дворі впродовж останніх десятиліть?

— Звичайно, я розумію, — різко відповів він. *Мирно* — влаштовуючи пишні бенкети, марнуючи їжу, за яку інші, можливо, заплатили життям. Вона *повинна* була це бачити, чи не так? Їй *повинно* було бути не байдуже. — Я не пропоную повністю відмовитися від данини. Я лише кажу, що, можливо, нам варто ще раз поглянути на ці ставки, якщо вони спричиняють стільки проблем для всіх нас.

— Якщо ми знизимо ставки у відповідь на це божевілля, — холодно сказала Меліноа, — то наступного місяця всі разом зі своїми матерями будуть викрадати фейрі-чиновників. *Ти* маєш це знати, Лорде Захиснику. Куди подівся твій здоровий глузд?

Його здоровий глузд. Боги і демони, він *був* дурнем — чому він так протистояв їй, вриваючись у суперечку з головою, наче немовля, за плечима якого не було й століття життя? Верховні Леді не любили різких змін — ніколи не любили — і з огляду на жахіття, які принесли попередні зміни, він навряд чи міг їх звинувачувати. Політика фейрі вимагала терпіння. Час, щоб зібрати дані, посіяти перші зерна сумніву в правильні уми, промацати ґрунт і переконатися, що він надасть правильні аргументи правильним людям у правильний час — то чому ж він повадився так, ніби хтось переслідував його по п'ятах, гарчав і огризався на нього, коли він робив повільні, необхідні кроки, щоб змінити курс імперії?

Він мало не вилаявся. Еллі.

Але вона повинна була усвідомити, що така велика, така важка адміністрація не розвернеться за півтора дня. Вона повинна була розуміти, що він повинен бути поміркованим, розсудливим і, перш за все, *делікатним*.

— Ти маєш рацію, — почув він сам себе. — Я не думаю своїм здоровим глуздом. Спробую знайти гідну заміну Ельдоріс...адже ми повинні якомога

швидше відновити закон і порядок. Гадаю, ти хочеш зробити вибір якнайшвидше?

— До кінця тижня. Дякую, Агеноре.

Її голос знову пом'якшав. Досить розумні слова – це *були* розумні слова, і все ж вони здавалися такими брудними на його губах.

Еллі було б дуже неприємно почути про цю зустріч, зрозумів він, коли вклонився і знову вийшов із зали.

Бачиш? Вона не хоче нічого виправляти. Він чув, як вона це говорить – він чув це так багато разів за ці місяці, завжди з тим самим похмурим виразом лютої відрази. Похмурість, яка щоразу змушувала його захищати Верховних Леді, бо, звісно, вони хотіли б усе виправити – хіба не такими він їх завжди знав? Вони прилетіли до його спустошеного маленького села багато століть тому, заспокоїли заплаканих дітей, зцілили поранених старців і пообіцяли мир. І вони виконували свої обіцянки – знову і знову, крізь війни, втрати і роки цілковитої руйнації, вони *завжди* виконували свої обіцянки йому...

Хіба він не повинен був проявити трохи терпіння зараз, щоб вони побачили, як цей шлях веде від усього, чого вони присягалися досягти всі ці роки тому? Чи не повинен він знати, що краще – хай допоможуть йому боги – відвернутися від них після всього, що вони для нього зробили?

А що, якщо ти не зможеш врятувати всіх, Лорде Захиснику?

Прокляття зірвалося з його вуст, коли він змахнув крилами і кинувся крізь відчинені віконні арки.

— І що мені тоді робити? – пробурмотів він до мармурової тераси далеко вниз. А що ще він *міг* зробити? Приватно заявити, що вважає Матір нерозумною і нездатною приймати правильні рішення, і опинитися швидко і ефективно усунутим від будь-якої позиції впливу? Публічно заявити те саме і бути кинутим на поталу гончим собакам? Мало що він міг би зробити з крилами, відірваними від його плечей зубами цих чудовиськ.

Боги, йому потрібно було набратися терпіння. Його справді бентежило те, як радикальніші нахили Еллі впливали на нього, бажання підпалити все це місце і перетворити справу всього його життя на попіл. Не те, щоб він цього не *розумів*. Але втягування раси у безглузду війну призведе до ще більших страждань, а хіба це не було саме тим, чого вони намагалися запобігти? Імперія не була ідеальною, ні. Але це, безумовно, було краще, ніж нічого, і покращувати те, що вони мали, мало набагато більше сенсу, ніж починати все спочатку і молитися, щоб новий стан речей якось виглядав краще, ніж теперішній.

Він обміркує кандидатуру нового посла, вирішив він, спускаючись до дзюркотливого струмка, де Еллі сказала йому чекати на неї. Йому треба було зробити все правильно, принаймні, знайти когось, хто виглядав би належним чином суворим, але водночас був би відкритим до більш м'яких поглядів на ситуацію. Когось, хто подбав би про те, щоб німфи не голодували і не втратили свої дерева в наступні роки.

І якби це спрацювало добре, він міг би повільно почати замінювати посланців і в інших аванпостах.

Звісно, недостатньо швидко, як на смак Еллі; вона, швидше за все, запропонувала б тихенько вбивати найзлостивіших представників фейрі в їхніх ліжках. Але він справді не міг вдаватися до таких методів за звичкою. Ельдоріс

запропонувала йому зручний інструмент роздратування Креона. Хтось із інших міг би знайти схожий вихід, але для тих, хто не знайшов... Знову ж таки, не було сенсу кардинально порушувати правила. Це лише розлютило б людей, які все ще були потрібні йому для вирішення проблем імперії.

Повільні, дипломатичні зміни. Еллі має зрозуміти, що це справді найкращий з можливих варіантів.

І все ж він не був дуже впевнений у її розумінні, поки сидів біля кришталево чистої води і чекав, коли вона з'явиться. Чим довше він роздумував над власними думками, тим більше починав підозрювати, що за хвилину вона знайде в них якийсь недолік – неприємний, несподіваний недолік, який перекреслить усі його розсудливі думки і змусить його зробити нові, ще більш неприємні висновки.

І хіба вона не повинна була бути тут ще півгодини тому?

Він подивився на сонце, мружачись від пекучого світла. Її робочий день закінчився понад півтори години тому. Навіть якщо врахувати час, який вона витратила на дорогу додому, швидкий обід і переодягання, вона вже мала б з'явитися.

Може, він неправильно зрозумів її лист?

Він витягнув пергамент з кишені і знову пробіг очима по її знайомому почерку – ні, рожевий струмок після роботи, тут не було ніякого непорозуміння. Вони зустрічалися на цьому ж місці десятки разів, не могло бути, щоб він якось переплутав частину струмка.

То що ж стало причиною її затримки?

Вперше в його нутрощах прокинулося інше занепокоєння. Невже вона чимось стурбована, настільки, що зовсім забула про цю зустріч? Може, вона все ще вдома, розбирається з якимось надокучливим сусідом або з черговою дурною ідеєю Леандера?

Скільки часу минуло відтоді, як він востаннє показувався в Раствейлі? Чи достатньо давно, щоб він міг дозволити собі пролетіти повз, не викликаючи ні в кого підозр?

Ще десять хвилин він стримував свою нервозність, а потім піддався ревучому занепокоєнню. Чорт забирай. Вона ніколи не спізнювалася. За таких обставин він мав право хвилюватися; він вигадав би якусь швидку брехню, щоб заспокоїти сусідів-пліткарів.

Половина його розуму все ще сподівалася знайти її на дорозі між струмком і селом, коли він прямував до Раствейла, сумлінно слідуючи за кожним поворотом гірської стежки. Але її ніде не було видно. Коли перед ним з'явилися чорні цегляні будинки, оточені граючими дітьми і випадковими господарями, що тягали кошики з білизною, лише сталевий самоконтроль утримав його від того, щоб зруйнувати стіни, щоб знайти її.

Він залишив будинки стояти. Але йому справді не вистачило терпіння чекати більше, ніж півхвилини після того, як він постукав, і він з надмірною силою відчинив двері.

— Ел? – почувся голос Інги з підсобки. — Ти...

Вона спіткнулася на порозі, щойно побачивши його.

Її очі були червоними, Агенор зрозумів це на мить пізніше. Її руки тремтіли. Щось смикнулося на її обличчі, коли їхні погляди зустрілися – щось не

таке боязке, як ті погляди, які він зазвичай отримував від неї. Це було підозріло схоже на ...

Ненависть?

Що, в біса, відбувається?

— У чому справа? — Його голос звучав занадто голосно в маленькій вітальні. — Еллі...

— Її тут немає. — Вона стискала дверний отвір своїми маленькими рученятами, ледь не випльовуючи слова. — Що ти хочеш від неї?

Агенор втупився в дівчину, що стояла перед ним. П'ятнадцять років, худа, тремтяча і безсила, але вона кинула це питання йому в обличчя, як літня матрона, що піклується про добродісну репутацію своєї підопічної. Боги і демони, до сьогоднішнього дня вона ледве могла зв'язати з ним два слова поспіль... і ось тепер це?

Що тепер?

— Я хочу знати, де вона, чорт забирай, знаходиться, — сказав він, не втримавшись від того, щоб не глянути через плече дівчини. Кімната позаду справді здавалася порожньою. — І якби ти могла сказати мені, що тебе так засмутило, це було б...

— Я не знаю, де вона, — твердо сказала Інга. — Тож залиш нас у спокої, гаразд?

— Залиш... Заради богів, Інго, що відбувається?

Вона кинула на нього такий погляд, якого він ніколи не міг собі уявити на цьому молодому, боязкому обличчі. — Не можу сказати.

— Тобто ти не *хочеш* мені сказати? — Він хапався за соломинку. Ніхто ж не зв'язав її магічним чином до мовчання, чи не так? *Чи* не зв'язав? — Чи...

— Я пообіцяла Ел, що не скажу тобі, — перебила вона, складаючи руки. — Ти виходиш?

— Що? Інго, будь ласка, я...

— Забирайся, бо я закричу. — На її очах знову з'явилися сльози. — Ти, падлюка, я думала, ти *зрозумів*. Я думала, що ти *допомагаєш*. І весь цей час... — напівсхлипнула насмішка. — Всі ви, бляха, однакові, чи не так?

— Всі... — Він мусив перестати повторювати її слова. Мусив перестати кліпати на неї, як якийсь недоумок, що потрапив у виставу, яка виходить далеко за межі його розумових здібностей. Все одно... Невже вона якось здогадалася про те, що відбувалося між ним і Еллі в останні кілька тижнів? Але тоді якого біса Еллі розповіла їй і раптом стала наполягати на секретності по відношенню до нього... що тут мовчати?

— *Забирайся* геть, — прошепотіла Інга, і чомусь це прозвучало як погроза. Він вийшов.

Сонце було сліпучим, пекучим пекельним вогнем, коли він, хитаючись, повернувся на світло, намагаючись знайти сенс у світі — не тут. Обіцяла тобі не розповідати. Залиш нас у спокої... Він чимось завдав їм клопоту? Натрапив на їхній слід ще одного покидька, як Дейрас, чи випадково розлютив Леандера до такої міри, що той помстився і виплеснув свою злість на селище? Але Еллі мала б знати, що він може впоратися з такими чоловіками, тож чому вона не прийшла б прямо до нього, якби проблема була в чомусь зовнішньому?

Чому вона уникала його? Щоб зникнути безслідно? Наказати сестрі нічого йому не казати? Це мало б сенс, якби...

Якби він був проблемою.

Він дивився на порожню сільську дорогу порожніми, нічого не бачачими очима. День насправді не був таким вже й надзвичайним. Кілька зустрічей, жменька листів і, звичайно ж, Меліноа...але ж Еллі не могла знати багато про цю останню розмову, чи не так? І в будь-якому разі, хіба це було б причиною для того, щоб ось так просто зникнути?

Залиш нас у спокої.

Чи *хотіла* вона, щоб він залишив її у спокої?

Він уже вдвадцять за сьогодні намацав у кишені її листа і розгорнув пошарпаний пергамент. *Мій найдорожчий Лорд Захисник...*

Щось закам'яніло всередині нього.

Вона *не* ненавиділа його. Вона *не* боялася його. Останні шість тижнів вона довіряла йому свої небезпечні таємниці, скрутне становище сусідів і кожного виродка-фейрі, який намагався їй зашкодити – тож якщо вона раптом втекла від нього, значить, щось було не так. Жахливо, жахливо неправильно, і він не збирався сидіти склавши руки і чекати, поки загроза розкриється.

Він провів достатньо часу, відвертаючись від неприємностей.

Три швидкі змахи крилами – і він був достатньо високо, щоб бачити міста на півночі, пустелю і пляжі на півдні, нескінченні ряди суворих хребтів, що відокремлювали його від Грейсайда на заході. Вона планувала поїхати в Грейсайд. Як перше місце для пошуку, воно було нічим не гірше за будь-яке інше.

Але тривога не припиняла вирувати в його кишках навіть під час польоту – цей безіменний, інстинктивний страх, який говорив йому, що світ знову повністю вислизає з його рук.

РОЗДІЛ 14

Перше, що потрібно було зробити, вирішила Еллі, коли вона мчала гірськими дорогами з серцем, що стискалося в грудях, і думками, що кружляли в безладді, – це взяти себе в руки.

Друге, що потрібно було зробити, це прийняти рішення і зробити це *швидко*.

Спогади переповнювали її, нещадні у своїй гострій, як бритва, чіткості – про маленьку Інгу, яка ридала у своєму ліжечку, про спини, що відверталися, коли дівчинка показувала своє обличчя, про благання Рези в останні хвилини її життя. Її першу ніч на цьому острові, коли викрадачі вивантажили її з корабля і змусили сидіти в цій проклятій богами кістяній залі, доки магія Матері не залишила її холодною і порожньою, і вона не змогла більше покинути ці береги.

І тепер мала народитися дитина?

Вона ледве знала, куди йде. Назовні. Подалі. *У безпеку*. Крізь паніку просочувалася приливна хвиля люті, інстинктивна злість, така глибока, що могла б поглинути весь цей проклятий двір аж до останньої вежі – дитина, мрія, яку вона вважала давно померлою і похованою, і навіть її довелося зруйнувати цим пекельним місцем. Тут не було ніякого стерпного життя, застрягши на межі між народами. Або вона повинна була якось вивезти свою маленьку напівфейрі з цього місця, порушуючи правила Матері і огидні узи, які тримали їх тут, або ...

Її кишки зсудомило. Ні. Вона не хотіла думати про альтернативу.

Піт холодними каскадами стікав по її спині, коли вона залишила гори позаду і наважилася зайти в оливкові та кипарисові ліси на південній стороні острова. Вона знала, що це не безпечне місце для людей. Ходили чутки, що пси переслідують ці місця, і єдиний раз, коли вона побачила цих чудовиськ вдалині, коли їй було шістнадцять років, переконав її, що їй не потрібна друга зустріч. Але це була єдина частина острова, яка завжди була безлюдною, і зараз вона воліла б скоріше бути розірваною зубами псів, ніж вести світську бесіду з невинними перехожими.

Поки вона пробиралася заплутаним лабіринтом мирта і дикого винограду, все ближче і ближче до важкого солоного запаху моря, гончаки не з'являлися. Можливо, вони спали вдень. А можливо, від неї все ще пахло грізним повелителем фейрі.

О, боги допоможуть їй. Агенор.

Вона хотіла поговорити з ним. Їй *потрібно* було поговорити з ним. Вона жадала безпеки його обіймів, заспокоєння його майже безмежної відданості...але *існувала* межа, вона знала, і вона складалася з правил Матері. Тих самих правил, які вона відчайдушно прагнула порушити.

Він говорив їй, щоб вона не була нерозважливою. Обіцяв, що все буде добре. *Я подбаю про це, маленька злодійко*, вже чула вона його слова, *я тільки попрошу їх не зв'язувати цю дитину*. А потім злобні суки все одно це зроблять, і він виправдовуватиметься за них і обіцятиме, що змінить думку Верховних Леді, якщо вони дадуть йому трохи часу, а їхня дитина зростатиме в нескінченному кошмарі презирства та ненависті і, можливо, помре від ножа в спину, перш ніж Агенор визнає, що світ не можна виправити.

І якщо це була ціна за те, щоб сказати йому... вона не могла.

Вона якось дісталася до пляжу. Коли вона босоніж увійшла в теплу пінисту воду, то вже не пам'ятала, як вона там опинилася і куди поділися її туфлі. Перламутрово-білий пісок простягався ліворуч і праворуч від неї, оманливо намагаючись виглядати радше як рай, аніж як тюремний мур.

Еллі зробила глибокий вдих і заглибилася в море.

Вода сягала подолу сукні її служниці, коли магія підхопила її, невидимий удар у поперек змусив її задихатися і хитатися назад. Солоні морська піна просочилася крізь її спідниці, прилипаючи до шкіри, як липкі руки. Вона зціпила зуби і зробила крок уперед, готуючись до удару цього разу; якщо вона так легко здасться, то ніколи не дізнається, чи можна взагалі розірвати зв'язку. Можливо, це був лише один бар'єр, який можна було зламати. Можливо, якщо вона ігноруватиме біль досить довго, просто продовжуватиме йти вперед, він врешті-решт зникне і залишить її вільною від цих проклятих, викуваних магією зв'язків.

Вона глибоко вдихнула, пообіцяла собі, що це триватиме лише кілька хвилин, і продовжила боротьбу.

Магія не зникала.

Болючі удари перетворилися на пекуче, подразнююче відчуття, коли вона просувалася все далі в кришталево чисте море, натираючи їй груди і живіт, поки вона не захлиналася з кожним сантиметром просування вперед. Коли вона стояла по стегна у воді, магія тягнула її серце, змушуючи його стукати, сповільнюючись і знову калатати. Її ноги оніміли і залякли, не бажаючи робити більше жодного кроку. Руки поколювало і пекло, не підкоряючись командам розуму, коли вона намагалася пливти. Ридаючи і задихаючись, вона стояла по пояс у блакитному морі і намагалася змусити себе визнати поразку... але визнати поразку означало визнати, що *вона* ніколи не зможе забрати свою дитину з цього острова, і що...

Гучний свист крил прорвався крізь монотонний шелест прибою позаду неї.
Агенор?

Вона не була впевнена, чи то страх, чи то полегшення змусили її серце підстрибнути, коли вона борсалася в іскристій воді...о боги, він знайшов її.

Дякувати богам, він знайшов її. Все буде добре. Все буде втрачено. Він все зрозуміє. Він все зруйнує. Він...

Чоловік фейрі на пляжі не був Агенором.

Її очі трохи запізно зрозуміли це видовище. Довге чорне волосся розвівав вітер. Холодні очі, що дивилися прямо в найнебезпечніші глибини її свідомості. Пошрамовані руки на сріблястих ножах на поясі...

Тиха Смерть.

Еллі завмерла, поки її думки повільно, терпляче робили свої висновки. Син Матері. На пляжі позаду неї. Спостерігаючи за її жалюгідними спробами втекти, як хижак, готовий до удару – готовий перерізати їй горло або здерти з неї шкіру живцем, або яким би не був його улюблений спосіб вбивства сьогодні...

Хоча зараз він не виглядав особливо кровожерливим.

Дійсно, він виглядав скоріше *хворим*.

Еллі моргнула, кінцівки заціпили від страху так само сильно, як і від магії. Навіть у променях вечірнього сонця його мідна шкіра блищала блідо, майже сірувато; пальці, що стискали руків'я ножа, злегка тремтіли. Як у хворого на грип, який щойно піднявся з ліжка. Боги, невже ті німфи, про яких їй розповідав Агенор, відправили його додому з болотяною лихоманкою чи двома?

Вона прочистила горло, не зводячи з нього жорсткого погляду, хоча кожна клітинка її тіла кричала, що треба тікати. Втеча лише прискорила б її передчасну смерть. І, можливо, якби він мав справу з холодним потом і вивернутими кишками, вбивство непокірних слуг не було б першою думкою в його голові вперше в житті.

— Вибачте, – сказала вона, намагаючись зробити це ввічливо, незважаючи на страх, що стискав їй горло. — Я зараз дуже зайнята тим, що тікаю від наслідків власних вчинків, мілорде, і мені б не хотілося померти в процесі. Може, мені спрямувати свої зусилля на щось інше?

Тиха Смерть не рухався. Досі не було спалахів смертоносної червоної магії. Ніхто не пірнув їй у груди.

Еллі повільно вдихнула і додала, ледь чутно прошепотівши: — Мілорде?

Він опутився на коліна, щось нашкрябав на мокрому піску швидкими, необдуманими жестами, підвівся, навіть не глянувши на неї, і відвернувся ще до того, як вона відкрила рота, щоб поставити свої запитання. Його кроки, коли він йшов геть, були напрочуд уривчастими, зовсім не схожими на ту гнучку ходу хижака, яку вона бачила з безпечної відстані на майданчику.

Що в біса сталося? Він захворів?

Вона зробила черговий, тремтячий вдих, раптом знову відчувши свої ноги. Мабуть, є лише один спосіб це з'ясувати.

Біль від зв'язуючої магії зник, щойно вона вийшла на пляж, залишивши по собі лише сильну нудоту. Повідомлення, видряпане на мокрому піску, було коротким, але нічого не залишало для уяви.

Ти помреш так.

І це все.

Еллі моргнула на лінії на піску, а потім на його крилату, одягнену в чорне спину, чомусь уже за десятки метрів від неї. *Попередження?* Вірний вбивця Матері знайшов зв'язану людську рабину, яка явно намагалася втекти з острова,

і замість того, щоб вивернути її навиворіт і розмалювати пісок її кишками, його єдиною реакцією було *попередити* її?

Вона проковтнула. Якщо він наважився залишити її саму після такого очевидного бунту, то повідомлення, швидше за все, було правдивим. Після того, як вона відчула, як магія розриває і смикає її серце, вона не повинна була дивуватися.

А це означало, що несподівана милість Креона і загадкова хвороба були далеко не найгіршими з її проблем.

Вона відчула, як її плечі обвисли, коли вона втупилася в іскристе море, і лише з великими зусиллями стримувала розчарований рев. *Ти помреш так.* Неважливо, чи знайде вона човен, чи збудує пліт, чи пробереться контрабандою на борт корабля з даниною. Магія триматиме її тут або вб'є.

І жоден з варіантів не врятував би її дитину.

Вона опустила на пісок, мокра і холодна до кісток, і заплющила очі. Очевидне рішення було ясним – таким нещадно ясним. Вона могла отримати трави від Гелоїзи в одну мить. Жодна дитина ніколи не народиться, щоб страждати від життя в Багряному Дворі; ніхто, крім неї та Інги, ніколи навіть не дізнається, що могло б статися. Чистий зріз. Розумне рішення.

Але вона не *хотіла* цього.

Вона втратила надію на свою мрію про дітей ще з тих ночей на кораблі данини, зовсім відмовилася від неї, коли вони з Рассом вирішили одружитися. Так буде краще, казала вона собі. Було б егоїстично, якби нова, вразлива душа застрягла на цьому острові. Вона дбала про Інгу, і цього було достатньо. І все ж...

Одна необережна ніч – і сталося неможливе. Хіба це *нічого* не означало? Старі боги померли – вона відмовлялася вірити в інше в цьому зруйнованому світі – і все ж вперше в житті вона замислилася, чи, можливо, доля все-таки намагалася їй щось сказати.

Що ж це за зброя, яку вона вклала в її руки?

Вона сиділа на пляжі, коли сонце повільно хилилося до горизонту, який, можливо, назавжди залишиться для неї недосяжним, і обмірковувала свої можливості. Свої активи. Її аргументи. Її благання і, якщо все інше не спрацює, її погрози. У неї був Расс. Через нього, Клару та мережу. Цілитель фейрі, який був зобов'язаний їй своїм мовчанням, і сусіди, які, *ймовірно*, не донесуть на неї.

Це означало, що у неї може бути шанс, якби не одна найбільша перешкода...

Агенор.

В яку гру, в ім'я всього святого, вона повинна змусити його грати?

Вона повинна була йому *щось* сказати. У якийсь момент вона почне показувати, що не має жодного шансу, що він повністю проігнорує її вагітність. На цьому острові теж не можна було уникати його місяцями. Тож, якщо вона не збиралася сказати йому, що дитина таки від Расса – брехня, яка змушувала її почуватися брудною від самої думки про це – він мусив би знати.

Але якщо він знав, то мав би знати і про закони, які вона планувала порушити. І якщо він знав так багато...

Вона затремтіла. Чи зупинив би він її? Цілком можливо. Його вірність завжди була міцно пов'язана з Матір'ю. Відкинути століття історії заради якоїсь смертної жінки, яку він знав лише кілька тижнів, і дитини-напівкровки, яку

ніколи не визнають його спадкоємцем, – здавалося, що він просить занадто багато.

І все ж, що ще вона могла зробити? Зрештою, збрехати про батьківство дитини? Вона може помилятися щодо нього. Невже вона справді збиралася так зрадити його, якщо був шанс, що він побачить, що треба робити?

Але якщо вона скаже йому, а він не дізнається...

— *Еллі!*

Вона смикнулася.

Цього разу це був він, який поспішав до неї по піску, склавши крила, ніби він вигукнув її ім'я ще до того, як приземлився. Темні штани і начищені чоботи, винно-червона сорочка з засуканими рукавами, кожен дюйм – Лорд Захисник Багряного Двору – але його очі прикипіли до її мокрої, спітнілої фігури, наче він ледь пам'ятав про жорстокі червоні стіни замку, що здіймалися позаду нього.

— Слава богам, – хрипко промовив він. — Я всюди тебе шукав...що ти тут робиш, Ел? Чому ти не біля струмка?

Ел. Вона затремтіла. Він почав так робити останніми тижнями, скорочуючи те, що вже стало аббревіатурою – так роблять лише члени сім'ї, хоча вона не була впевнена, що він це усвідомлював. З його вуст це звучало так знайомо. І все ж, зараз, з вагою цієї абсолютно нової таємниці на її голові...

Чи було воно справжнім, це дивне відчуття безпеки, яке вона відчувала поруч з ним? Достатньо реальним для того, щоб попросити його про щось?

Її губи розтулилися. Жодного звуку не вийшло.

— Що *сталось*? – Він впав на коліна в пісок поруч з нею. Його дихання прискорилося – так, ніби він пробіг увесь шлях від свого кабінету до цього тихого пляжу. Навіть зараз його очі не могли втриматись на місці, вони продовжували стріляти від неї до мирного моря та дюн позаду, шукаючи винуватця, шукаючи когось, кого можна було б розірвати на шматки через її стан. — Хто це з тобою зробив? Якщо хтось підняв на тебе руку...

— Ні! – вигукнула вона, а потім раптом заплакала – важкими, потворними риданнями болю, розгубленості, виснаження і всього, що було між ними. — Ніхто...ніхто...

Його сильні, надійні руки обійняли її. Вона скрутилася калачиком на його грудях, розмазуючи пісок і морську воду по всьому одягу, схлипуючи непереконливими спробами запевнень, в які сама не вірила, а він гладив пальцями її скуйовджене волосся і притискав її ще міцніше.

— Маленька злодійка...

У його голосі пролунав легкий надриг, і вона заплакала ще сильніше, почувши цей звук. Від брехні, яку вона хотіла сказати, від виправдань, які вона хотіла зробити.

— Пробач, мені дуже шкода...

— Ел, – прошепотів він. — Припини. Що відбувається? Скажи, що тобі потрібно...скажи, що я можу зробити. Я не хочу бачити тебе такою.

— Але я не можу...

— Ні, можеш. – Його руки стиснулися навколо неї, заспокоюючи її сильніше, ніж будь-що інше, що можна було б висловити словами. — Будь ласка, маленька злодійко. Я обіцяю, що допоможу, але ти *повинна* сказати мені, що тобі потрібно.

Вона повинна була знати краще. Вона повинна була знати, як мало ця ілюзія безпеки насправді означає, повинна була знати, як мало важитиме ця обіцянка, як тільки вона поставить його по інший бік від самої Матері. Але їй було боляче і вона була виснажена, і вона так відчайдушно потребувала щирості в його голосі, щоб це було правдою...

— Ти обіцяєш? — схлипнула вона. — Ти справді, справді обіцяєш...

— Що завгодно, Ел. Будь ласка.

І цього останнього слова — відчаю в його голосі, турботи, ніжності — було достатньо, щоб вона глибоко вдихнула і вигукнула: — *Я вагітна.*

РОЗДІЛ 15

Агенору знадобилося добрих п'ять ударів серця, щоб розібрати слова, які вона схлипувала на його грудях, склади ледь можна було розрізнити крізь туман її плачу.

Вагітна.

Вагітна?

Здавалося, це слово зісковзнуло з поверхні реальності, як краплі дощу з мембрани крила, надто вже неможливе для того, щоб прилипнути. Звичайно, вона не була вагітна. Ніхто не завагітніє за рік спроб, не кажучи вже про місяць. Чорт забирай, вони навіть не намагалися – вона ж сумлінно приймала свої трави, чи не так? Тож вона мусила помилятися. Вона мусила бути збита з пантелику. Невинне непорозуміння, не більше...

Він розтулив губи, потім зробив паузу. Чомусь, коли він тримав її мокре, піщане, тремтяче тіло в своїх обіймах, ті слова, що крутилися на кінчику його язика, вже не звучали так заспокійливо.

Малоймовірно чи ні, але вона не мала звички розгублюватися, чи не так?

Але якщо це не так...

Його калатаюче серце затихло в грудях, коли ця думка нарешті прорвалася назовні. Якщо вона не розгубилася, то вона дійсно була вагітна. Його дитиною. Після всіх тих десятиліть війни, всіх тих століть, коли навіть *думка* про сім'ю занадто сильно відволікала від армій, які треба вести, і битв, які треба вигравати.

О, боги.

Еллі так і застигла в його обіймах. Чекаючи, поки він заговорить. Чекаючи, поки він знову зрозуміє, що це були за слова.

— Маленька злодійка... — Він прочистив горло. Розсудливий. Зараз він повинен був бути розсудливим більше, ніж будь-що інше; єдиною альтернативою був крик, і у нього залишилося *трохи* гордості. — Це здається трохи неймовірним, чи не так?

— Тієї першої ночі, – пробурмотіла вона, все ще ховаючи обличчя в його сорочці. — Коли я вкрала твій ключ. У мене ще не було моїх трав.

— *Одна* ніч, — затамувавши подих, промовив Агенор. — Ніхто ще не завагітнів від...

— Ах, ти... — Вона смикнула головою, щось схоже на сміх прорвалося крізь ридання. — Не забувайся знову, Агеноре. Люди набагато плідніші за фейрі. У нас немає століть, щоб чекати нащадків, пам'ятаєш?

Він моргнув їй. Люди. Які якимось чином створили сім'ї з чотирнадцятьма дітьми протягом двох десятиліть. Ще одна відмінність, про яку він ніколи не замислювався більше, ніж на мить.

Боги і демони. Він *був* ідіотом.

Еллі шморгнула носом, перш ніж він зміг заговорити, відводячи своє залите сльозами обличчя. — І час теж збігається. І у мене не було кровотечі два місяці. Тож, наскільки можна бути впевненим у цьому...

Він впав ще нижче на пісок, так невдало, що йому довелося вимахнути лівим крилом, щоб утримати рівновагу. Два місяці. Занадто довго...занадто довго. А це означало, що вони могли бути певні: він — забудькуватий дурень, а вона...

Вагітна.

Шурхіт моря розростався до реву у його вухах, заглушаючи навіть стукіт його серця.

— Невже ти не здогадувалася до сьогоднішнього дня? — змусив він себе сказати.

— Я перестала стежити за своїми циклами багато років тому. — Безрадісний смішок вирвався з його грудей. — Після того, як я вийшла заміж за Рассу, в цьому не було жодного сенсу. Але Інга зрозуміла це, коли прала власну білизну.

Перші шматочки пазлу нарешті стали на свої місця крізь туман шоку і розгубленості. Кровотечі не було, і Інга знала, що причиною проблеми був не Расс...що залишало мало претендентів на цю честь і ще менше честі для претендентів. Звісно, дівчина зробила висновки. *Все одно...*

Але він не *був* таким, одним із тих безчесних покидьків, які гвалтували людських жінок наліво і направо і зникали, коли справа ставала нагальною, — він не був таким, як той анонімний чоловік, який став батьком Інги і залишив її напризволяще після народження. Еллі мала б *знати*, що це не так. І все ж не схоже, щоб вона захищала його від звинувачень своєї сестри. Зовсім навпаки...

Він знову опустил погляд на її струнке тіло на своїх колінах, на мокру сукню, що прилипла до стегон, на пісок на її босих ногах. На шелест моря біля них, такого оманливо спокійного.

О, боги.

— Еллі, — сказав він, і його голос прозвучав порожньо. Ні. Вона не могла *так* погано про нього думати, чи не так? — Ти ж не намагалася знову втекти від мене, правда ж?

Вона застигла у нього на колінах, вперто дивлячись на захід сонця, що вкривав горизонт яскраво-рожевим кольором.

— Еллі.

— Не від *тебе*, — прошепотіла вона, заплющивши очі. — Але все інше...цей острів, люди на ньому, Мати, все, що може перетворити існування дитини на пекло.

— Ти... Ел, будь ласка. — Звук, що вирвався з його вуст, був наполовину сміхом, наполовину стогоном і повністю спантеличеним. — Що ти про мене думаєш? Якщо у мене...боги і демони...якщо у мене буде дитина, я зроблю все можливе, щоб її життя не було...

— Дитина, яка буде наполовину людиною?

Наполовину людина. Його первісток-спадкоємець буде *наполовину людиною*. Іронія в цьому була майже занадто болючою, щоб бути правдою...але, чорт забирай, він міг би подумати про дивні ігри долі пізніше. Дитина не з'явиться тут ще кілька місяців. А зараз у нього на руках була холодна, мокра жінка і, що ще гірше, нестерпна недовіра в її голосі.

— Ти справді думаєш, що я б відмовився від власної дитини через те, що вона наполовину людина? — спромігся вимовити він. — За те, що він наполовину *ти*?

— Ні! — І тут же її сльози знову потекли, бурхливі, розчаровані ридання. — Ні, але ти не розумієш. Ти думаєш, що все, що ти можеш зробити, зробить їхнє життя в цьому місці приємним? Що ти можеш захистити дитину від знущань і...

Він розгублено засміявся. — Я клятий Лорд Захисник цього двору! Якщо це на щось впливає...

— Це тільки зробить твою дитину ще більшою мішенню! І вона може навіть не володіти магією, щоб захистити себе!

— Маленька злодійко, — сказав Агенор, заплющивши очі, — ти зараз припускаєш найгірше.

— Я не припускаю *найгіршого*, — вигукнула вона. — Я припускаю реальність! Пам'ятаєш, як минулого разу ти намагався сказати мені, що світ не такий поганий, як я думала?

Він застиг. З різким сміхом вона сповзла з його колін, короткими, уривчастими жестами зчищаючи пісок з ніг.

— Не те, щоб я не розумів твоїх побоювань, — промовив він ледь чутно. — Але ти справді думаєш...

— Я не *думаю*, Агеноре. Я *знаю*. — Вона схопила його за руку, втиснувши пальці в його долоню, ніби намагаючись втиснути свої думки в кістковий мозок його кісток. Її очі горіли вугіллям у падаючих сутінках. — Ти, звісно, думаєш, що я перебільшую, але *ти* не чув, як десятирічна Інга плакала у своєму ліжечку, бо не хотіла існувати, і...

— Але у неї не було батьків-фейрі, щоб захистити її! Вона була оточена людьми, які...

— Ти думаєш, що фейрі кращі? — огризнулася вона. — Ти не знаєш, скільки з них досі намагаються назвати її плямою на їхньому чистокровному ідеальному світі...чорт, навіть *Леандер* зрозумів, що мусить дати їй роботу подалі від двору, щоб вона була в безпеці. Це говорить тобі про те, наскільки все було погано?

Навіть Леандер. Його думки захиталися. Навіть цей клятий дурень, який дбав про свій гарний одяг більше, ніж про людські життя чи обов'язок, за який йому платили...

— Люди зненавидять дитину-напівкровку лише за те, що вона *існує*, Агеноре. — Її болісний шепіт прорізувався крізь плутанину його думок. — Навіть якщо ти зможеш запропонувати нам необхідний захист, це буде життя в

постійній небезпеці, постійній пильності, постійному страху. Невже ти справді хочеш, щоб так росла будь-яка дитина, не кажучи вже про твою?

Він сховав обличчя в долонях, думки йшли обертом. Занадто багато питань. Занадто багато нових думок. Заради кривавих богів, він ледве зміг осмислити новину про її вагітність...а тепер у нього повинні були з'явитися ідеї щодо *батьківства*?

— А який у нас є вибір? — почув він своє запитання.

Її відповідь пролунала так лякаюче швидко, що він зрозумів, що вона підготувалася до цього. — Я хочу, щоб мої діти росли в іншому місці. Деінде.

— О боги. Ел. — Він потер обличчя. — За чинним законодавством, усі придворні діти, люди і напівлюди, при народженні мають бути прив'язані до острова.

— Так, — сказала вона зухвало, — я знаю. Я хочу порушити закон.

Він витріщився на неї. Люті сині очі дивилися на нього, виклик і невимовний страх боролися за домінування в жорстких зморшках на її губах.

Порушити закон — правила, які він сам створив, правила, які тримали його світ разом, поки він жив. Боги і демони, адже не було ніякої необхідності в таких радикальних планах, чи не так?

— Здається, ти трохи випереджаєш події, — сказав він, примушуючи себе зберігати спокій, і поклав свою руку на її руку. — Якщо я просто попрошу Ахліс і Меліноа зробити виняток для цієї конкретної ситуації, то буде...

Вона видала тоненький, плаксивий звук. — О, боги, допоможіть мені. Я знала, що ти це скажеш.

— Тоді в чому проблема?

— Вони можуть відмовити.

Він здивовано хихикнув. — Чому?

— А чому б і ні? — різко відповіла вона. — Ти вже переконав їх залишити тих бідолашних німф у спокої?

— Це... Ел, це зовсім інше...

— Це означає "ні", я так розумію?

Він потер обличчя, випускаючи черговий безрадісний сміх. — Ситуація з Толі — це питання загального управління. Ти не можеш порівнювати це з простою особистою послугою.

— А з чим же тоді порівнювати? — Вона знову насупилася — вираз, якого він не бачив уже кілька тижнів і за яким не сумував. — Чи є у тебе якісь свіжі приклади, коли вони розривали зв'язки з особистих причин? Єдині приклади, які ти мені наводив, були для *їхнього* блага.

— Я...боги...звичайно, вони не роблять цього для кожного, хто просить, але...

— І ти ніколи не просив їх раніше, — перебила вона, — і ти ніколи не обговорював з ними подібні випадки, і ти не знаєш нікого, хто б зробив їм подібну послугу, а це означає, що ми нічого не знаємо. Тож вони можуть сказати "ні". А якщо ти запитаєш їх, і вони скажуть "ні", то вони знатимуть про це, а це означає, що альтернативний варіант також буде неможливий.

— Який альтернативний варіант? — запитав він трохи голосно. — Вивезти цілу кляту дитину?

— Ну, так. Саме так.

Він моргнув їй. — Еллі.

— Так?

— Це... не так, як ці речі працюють. Це наполовину дитина фейрі. Є шанс, що вона володіє магією. При народженні поруч буде лікар-фейрі, щоб переконатися, що магія буде негайно зв'язана, і...

— Вони не повинні знати, що він наполовину фейрі, — сказала вона.

Він знову замовк. Поруч з ними море продовжувало свій спокійний, рівний ритм — такий дивний постійний звук, що супроводжував розмову, яка зачіпала всі підвалини його життя. Вони не повинні знати... тому що вона була заміжньою жінкою. Тому що всі, окрім небагатьох, хто знав про її зв'язок з Рассом, просто припускали, що дитина від її чоловіка, а Леандер і його люди, *звісно*, не знали нічого кращого.

— Ні, — пробурмотів він. — Ні, вони не дізнаються, але...

— Це означає, — перебила вона, заговоривши швидше, — що їх не буде поруч, коли я народжуватиму. Я знаю, що вони з'являються з незаміжніми людськими жінками, про всяк випадок, але з заміжніми вони не такі суворі. Вони приходять зв'язати дитину десь протягом дня після пологів, зазвичай, але Мати не пхає свого носа в саму пологову кімнату, якщо там немає ніякої магії. Отже, у нас ще є час.

Агенор заплющив очі. — Час для чого?

— Час для того, щоб ти забрав дитину в інше місце, а я розповім світові, що вона народилася мертвою.

— Неможливо, — хрипко промовив він. — Є шанс, що дитина успадкує мою магію. У нас з'явиться незв'язаний маг, а це порушує найперший закон, який ми...

— Думаєш, мені є до цього діло?

— Ти повинна...

— Агенор, *послухай* мене. — Її голос піднявся майже до крику. — Життя твоєї дитини перетвориться на пекло, якщо ти дозволиш їй зв'язати його. Це не припущення. Це проклятий факт. Невже ти зайшов так далеко, що ставиш закони якогось тирана вище власної крові?

Він пробурмотів прокляття. — Ми вже говорили про це. Можливо, вони роблять не все ідеально, але називати їх тиранами — це...

— У кращому випадку вони ідіоти, а в гіршому — жорстокі гнобителі, — огризнулася Еллі ще голосніше, — і мені *байдуже*, за які ідеали вони боролися тисячоліття тому, розумієш? Що б вони не зробили для тебе тоді, це не зробить нічого кращого для напівкрової дитини, народженої сьогодні, і твоя недоречна лояльність не допоможе...

— Ел, *припини*!

Вона захлопнула рота, наче він дав їй ляпаса, дивлячись на нього в темні сутінки. Агенор почув свій власний голос, що відлунював йому з лісу, який захищав пляж від решти острова. Надто гучний, надто грубий — але його серце застрягло в горлі, розум був розмитим, а її блакитні очі знову були такими болісно холодними.

Що це за стіна між ними, що раптом стала полем битви?

Враз він знову став ворогом. Ніби вона не провела тижнів у його обіймах. Ніби ніколи не писала йому того ранкового листа. Ніби його вірність була справою сорому, дурною свинячою дурістю, а не ретельно обдуманим вибором.

Він заплющив очі. Пісок під ним був липким і холодним, морський бриз прохолодною рукою гладив його щоки і крила.

— Ти ж обіцяв. — Тонко завуальовані звинувачення мерехтіли під поверхнею її слів. — Ти *обіцяв*, що будеш робити все, що мені потрібно.

— Я не очікував, що ти будеш будувати плани, щоб відправити в світ незв'язаних магів! — вигукнув він. — Ти просиш мене порушити єдиний закон, який був основою їхнього правління...

— І чому тобі досі не байдуже до їхнього правління, якщо ти знаєш, до чого воно призвело?

— Це все, що у нас є! — Його голос надломився. — Ел, я благатиму їх на власних кривавих колінах звільнити тебе від пут, якщо це буде потрібно, але я *не можу* зрадити їх, ти розумієш? Я занадто багато їм винен. Вони нам дуже потрібні. Якщо ми почнемо розхитувати підвалини імперії, то матимемо набагато більші проблеми, ніж...

— Я не прошу оголошувати їй війну! — У темряві не було нічого, окрім вогню та люті, лише її бліде обличчя все ще чітко виднілося в темному індиго ночі. — Це *одна* дитина. Вона може не успадкувати твою магію. Ми не створюємо армію незв'язаних фейрі. Все, чого я хочу, це щоб ця дитина була в безпеці, і...

— І я *забезпечу* їй безпеку, — огризнувся Агенор, — але не порушуючи закон. Хіба це такий неможливий компроміс?

Вона насміхнулася. — Я не шукаю компромісів. На півдорозі до щастя — це все одно нещастя.

— Я не...

— Агенор. — Вона втягнула в себе повітря. — Моя дитина не залишиться при цьому дворі. Це необхідність, а не прохання. Я краще помру, ніж побачу, як друга Інга переживе це пекло без надії коли-небудь вирватися звідси. Тож... — Вона стиснула губи, і в її очах з'явився погляд, який він знав дуже добре — погляд воїна, який збирається вступити в бій, в якому він може не вижити. — Тож або ти приймаєш це і працюєш зі мною, або намагаєшся зупинити мене і готуєшся до того, що більше ніколи не побачиш ні мене, ні цю дитину. Вибір за тобою, Лорде Захиснику.

Запала гостра, як бритва, пронизлива тиша — тиша, яку важко було назвати тишею, порожнє повітря між ними, наповнене задиханим диханням, відчайдушною люттю і поглядами, здатними прорубати тверду скелю. Агенор зрозумів, що його пальці впилися в пісок, наче намагаючись вичавити життя з самої землі. Його крила широко розкинулися за спиною. Кожен м'яз його тіла був напружений до межі.

Він занурився назад у пісок, склав крила, втягнув прохолодне повітря глибоко в легені. Еллі не рухалася, маленький пучок тонких кінцівок і темних відблисків на тлі дюн, дерев і нічного неба за ними.

— Ел...

Її горло тремтіло. — *Будь ласка.*

— Ти... ти не можеш цього зробити. — Більш розумні слова покинули його. Він знову продирався крізь сипучі піски, і цього разу не було ніякого приємного виклику, ніякої гри, в якій можна було б перемогти. Програш означав

потоплення. Програш означав смерть. — Ти не можеш звести все це до питання про тебе чи про них; ти не можеш...

— То що ти збираєшся робити? — Вона насміхалася. — Зупиниш мене?

Він витріщився на неї. Вона насупилася у відповідь, тремтячи і задихаючись, і в її зухвалих блакитних очах не було ні тіні сумніву.

Приготуйся до того, що більше ніколи мене не побачиш.

Його шлунок вивернуло. Ні. Вона ж не може бути серйозною, чи не так? Вона не могла повірити, що він здатен зробити такий вибір, порушивши перший закон людства. Не могла справді думати, що зможе щось виграти, протиставивши себе всьому Багрянному Двору — проти *нього*. Чорт забирай, хіба вона не потребувала його так само, як і він її? Принаймні, без його допомоги їй ніколи не вдасться вивезти з острова жодної дитини, тож це справді був безглуздий ультиматум; вона *мала* багато чого побачити.

— Послухай. — Його слова виходили поспішними і переплутаними. — Ти надто поспішна. Нам потрібен час, щоб розібратися в цьому...розібратися *разом*...пропрацювати всі варіанти, які у нас є, і...

— А якщо ми обміркуємо всі можливі варіанти, — перебила вона його, обхопивши себе руками, — а ти все одно будеш змушений робити вибір між моїми бажаннями і їхніми законами, то що ти робитимеш?

— Маленька злодійко, будь ласка...

Її губи згорнулися. — Що ти *зrobiш*?

— Ти не можеш просити мене про це! — вигукнув він, знову підвищуючи голос. — Я кохаю тебе, Ел, справді кохаю, але ти не розумієш, що поставлено на кін; ти не розумієш, що я не можу...

— Хоч раз займи позицію? Зроби свої власні клятві висновки, замість того, щоб бігти за тими самими старими командами до кінця свого життя? — Вона видала різкий, безрадісний сміх, схопившись на ноги. — Не хвилюйся, Агенор, я розумію. І я справді сподівалася, що ти будеш кращим за це. Я справді думала, що в твоєму затьмареному серці ще залишилося *трохи* розуму, але якщо ти так хочеш грати в цю гру...

— І куди ти збираєшся йти? — огризнувся він, одним несамовитим рухом підхопившись на ноги. — Ти справді думаєш, що я дозволю тобі втекти з моєю дитиною без...

Її голос пролунав з темряви як насмішка. — Це *погроза*, Лорде Захиснику?

— Я не хочу, щоб ти постраждала!

— Значить, це погроза. — Ще один несамовитий сміх. — Що ж, це робить справу простішою. Насолоджуйся жертвуванням останньої моралі на догоду парі кровожерливих сучок, які ніколи не бачитимуть в тобі більше, ніж інструмент, — і Агенор рвонувся вперед у напрямку її голосу. Пекучий біль пронизав його руку в ту ж мить, досить сильний, щоб вирвати крик з його вуст.

От, бляха.

Угода.

Нічне небо закрутилося навколо нього, коли він, похитуючись, зробив ще один крок за нею, і вся його рука спалахнула вогнем, відчуття тертя поширилося на плечі, груди. *Бляха*. Ні кроку далі, сказала йому магія. Ще одна спроба піти за нею всупереч її бажанню, і він може втратити свідомість на холодному піску.

— Еллі!

Ніхто не відповів.

Його дихання тепер виривалося з горла. Ні. Цього не може бути. Він не міг втратити її ось так – він не міг втратити свою прокляту богами *дитину* ось так. Вона повинна повернутися. Вона повинна зрозуміти. Він *змусить* її прозріти, якщо у нього не буде іншого виходу.

Вогонь угоди знову спалахнув у його зап'ясті, палаючи і кусаючись. З ревом розчарування він стиснув руку навколо свого плеча, спотикаючись, поки біль не вщух.

— *Еллі!*

Його надривний голос пролунав над порожнім пляжем, і ніхто, окрім моря, не ворухнувся, щоб відповісти.

РОЗДІЛ 16

Еллі дійшла до узлісся без сліз.

Тоді він вигукнув її ім'я вдруге позаду, його голос був сповнений агонії, вона відчула, як у неї все стискається в животі, і сльози вирвалися назовні, незважаючи на всі її добрі наміри не зважати на нього. Як він сміє відчувати біль...як він сміє відчувати біль через *неї*? Дурень, зі своїми викривленими пріоритетами, зі своєю навмисною сліпотою і погрозами...

Вона спотикалася між деревами, її сльози затуманювали той невеликий зір, який залишила їй темрява. Ліани та гілки били її по обличчю та плечах, коли вона наосліп продиралася крізь рослинність, намагаючись стримати своє кричуще дихання. Вона не повинна була говорити йому. Вона ніколи не повинна була говорити йому. Чому вона хоч на секунду повірила, що він дотримається цієї нікчемної обіцянки, як тільки дізнається, яка ціна його слову?

Я кохаю тебе, Ел, справді кохаю...

Її серце стиснулося – жорстокий, болісний спазм нерозбавленої люті.

Вона *хотіла* вірити йому. Хотіла, щоб він був тією кращою версією себе, ніжним, слухняним чоловіком, який так ніжно зчищав шар за шаром недовіри з її серця протягом останніх тижнів...тим, хто сприймав її всерйоз, хто вірив їй, хто називав її геніальною і рятівницею його розуму. Лорд Агенор, в якого вона так нерозумно закохалася. А натомість...

Натомість вона отримала вірного Лорда Захисника Багряного Двору. Який віддасть свого первістка Матері і буде виправдовувати її, поки вона живцем здиратиме з нього шкіру.

Ще одне схлипування зірвалося з її вуст, коли вона продиралася далі, розсуваючи чагарники та лози, щоб прокласти собі шлях на північ, подалі від пляжу. Ось вам і його віддане захоплення. Що він сказав тієї ночі кілька тижнів тому? *Якщо ти дозволиш мені зняти трохи цього тягара з твоїх плечей...*

Вона хотіла цього, *прагнула*, щоб він зробив світ трохи легшим...а потім виявилось, що це все політика.

Гнучка гілка вдарила її по обличчю, зачепивши око на волосину. Еллі закричала, наосліп блукаючи вночі, поки не нашттовхнулася на широкий стовбур дерева і не залишилася там, притулившись лобом до шорсткої кори, змахуючи сльози і намагаючись заспокоїти своє хрипке дихання. Ось вам і всі її спроби покластися на когось, окрім себе. Тепер вона розповіла йому і втратила його, і тільки зробила все вдвічі складнішим.

Ти справді думаєш, що я дозволю тобі втекти з моєю дитиною?

Її коліна тремтіли. Їй слід було просто сказати йому, що це все ж таки дитина Расса. Уся ця історія так чи інакше закінчилася б, і принаймні, якби Агенор повірив, що вона просто йому зрадила, він не шукав би способів зупинити її.

Чи зупинив би він її?

Вона відпустила дерево і, похитуючись, пішла далі крізь темряву, майже не відчуваючи колючок і кропиви. Він би *спробував*, мабуть. Але угода все ще була в силі, і, судячи зі звуку його болісних криків, вона не стала менш ефективною після тижнів бездіяльності. Поки він йшов проти її волі, поки його заплановані дії завдавали їй болю, вона мала бути в безпеці. Угода не дозволяла йому зрадити її Матері. Вона не дозволяла йому з'явитися в її домі і увірватися, щоб вирвати дитину з її рук.

Вона затремтіла. Чи *захоче* він цього?

Вона не хотіла думати про нього в такому образі, ненависного і мстивого. Вона хотіла, щоб він залишався м'яким, грайливим, іноді безсоромним – чорт забирай, вона все ще хотіла, щоб він *кохав* її. Але після того, як вона назвала його улюблену Матір парною кровожерливих сучок йому в обличчя...

Вона втратила його.

Втратила ті блаженні ранки в його кімнаті, в оточенні книг і сонячного світла. Втратила хвилювання від його листів, їхніх побачень в кабінеті, приємне тремтіння від спільних таємниць, коли їхні погляди зустрічалися на людях. Втратила безпеку його сильних рук, що обіймали її, його глибокого голосу, що бурмотів їй у вуха обіцянки захисту, коли він обіймав її.

Її серце розривалося в грудях, залишаючи порожню, зяючу діру, схожу на його фігуру.

Вона не повинна була йому розповідати, не так, як зараз. Якби тільки вона зберегла свою таємницю...якби тільки вона взяла трохи більше часу, щоб зробити своє прохання... Чи послухав би він її?

Чи мав би сенс питати?

Так чи інакше вона вийшла на узлісся і трохи більш знайомі гірські стежки. Перший клаптик місячного світла визирнув з-за обрію, огортаючи порізані схили та звивисті стежки чарівним перламутровим сяйвом; у цьому моторошному, неземному світлі вона вже трохи впевненіше ступала, поглядаючи на небо через кожне серцебиття. Ніяких крилатих силуетів не пролітало повз, щоб затьмарити зорі.

Він не міг переслідувати її, нагадувала вона собі щоразу, коли шелест пташиних крил змушував її відскочити вбік і сховатися. Ні, якщо він прийшов за нею з наміром перешкодити їй у будь-який спосіб. Звісно, якщо він передумав...якщо вирішив, що все-таки допоможе їй...

Вона так сильно затрясла головою, що останні шпильки вислизнули з її кіс. Немає сенсу сподіватися на неможливе. Вона сказала забагато непростених слів, він зробив забагато непростених погроз. Це буде її власною проблемою, з якою вона має впоратися.

Як вона повинна була зрозуміти з самого початку.

І вона *знайде* спосіб. Як тільки шок спаде, вона буде розсудливою, дуже розсудливою – розповість потрібним людям, укладе потрібні угоди, знайде потрібні важелі впливу, якщо це буде потрібно. Перевезти дитину в безпечне місце було б не найскладнішим. Якщо мережа контрабандистів могла привозити товари на острів, то вона так само могла б час від часу вивозити щось з острова – вона повинна була б мати можливість це організувати. Головне питання...

Як вона зможе простежити?

Але вона це з'ясує. Вона набридатиме Рінальду, щоб той пошукав у бібліотеці більше інформації про ті кляті палітурки; вона допитуватиме нещодавно зв'язаних новачків, щоб дізнатися всі подробиці процесу, якого сама вже не пам'ятала; вона матиме ще кілька невинних розмов з Леандером та іншими фейрі-магами, щоб побачити, що вони можуть їй розповісти. *Ти помреш так*, як написав Тиха Смерть. А це могло означати, що існували й інші, менш смертоносні методи досягнення її цілей. Можливо, вкрай незаконні методи... але без Агенора, про якого треба було б турбуватися, це, принаймні, не було великою проблемою.

Повільні, методичні міркування про планування та схеми поки що відволікали її від в'янучого серця. Вона чіплялася за нього, за кожну дрібну деталь і кожну маленьку проблему, яку могла вирішити, радіючи, що може думати про *щось* інше, окрім нестерпного болю в його голосі, коли він вигукував її ім'я.

Не про її проблему. Не її біль. Тепер це була його або її дитина, і не він був тим, проти кого весь світ повстав лише за його кров.

Їй здавалося, що вона йшла три повні ночі, коли нарешті з темряви виринали знайомі обриси Раствеїла – більшість будинків були темними, але за єдиним маленьким вікном її власного все ще горіла свічка.

Інга.

Якимось чином її втомлені босі ноги встигли пробігти останні сходинки, коли провина впилася іклами в її серце. О, боги. Скільки часу минуло відтоді, як вона вибігла, як божевільна, не сказавши ні слова про те, куди йде, ні про те, коли повернеться? Години? Все, що знала її сестра, це те, що вона кинулася зі скелі, як одна з драматичних героїнь з балад Маретти.

Вона відчинила двері і ледь не спіткнулася у вітальні, вибачення злетіли з її вуст ще до того, як вона зачинила за собою двері – вона повернулася, і з нею все гаразд, і їй дуже шкода, дуже шкода, що вона пішла звідси в такому стані, і...

— Ел, *досить*.

Еллі одразу замовкла, похитуючись і зупинившись біля кухонної стійки. Її молодша сестра сиділа за столом з єдиною свічкою і маленьким блокнотом, який Рінальд, ймовірно, поцупив з бібліотеки, і виглядала такою дивно спокійною і *врівноваженою*, що всі думки про істерику одразу ж вилетіли з голови Еллі.

— Вибач, – знову зітхнула вона. — Я...

— Виглядаєш паскудно, – сказала їй Інга, нервово і без зайвого пафосу.

Еллі опустила погляд – її ноги були сирі та закривавлені від дороги назад, сукня промокла та засипана піском, волосся розпатлане по плечах. Як лайно. Як жінка в глибокій, глибокій біді. Як ходяче, дихаюче розбите серце. Її коліна підкосилися... Ні, не думай про це зараз.

— Я намагалася втекти, – хрипко промовила вона, — просто перевірити, чи зможу.

Плечі Інги здригнулися, коли вона підвелася зі стільця. — Треба було просто попросити мене. Я обстежила кожную бухту на острові. – Незвично крива посмішка. — Не пощастило, тож, будь ласка, збережи свій час для кращих рішень.

— Я... я не знала цього.

— Я тобі не казала. Ти й так достатньо хвилювалася. – Вона махнула рукою на стілець, з якого щойно встала, і навшпиньки попрямувала до спальні своїми звичними, легкими рухами ніг. — Сідай. Я принесу тобі води і мила для ніг. Розігрію тобі вечерю.

Еллі більше не мала сміливості заперечувати. Вона опустилася на обшарпане дерев'яне сидіння і підтягнула коліна до грудей, дивлячись на стіну, поки Інга порпалася з мочалками і милом. Знайома кімната омила її, як тепла ванна, заспокоюючи найгірше від виснаження і паніки, які все ще посиляли тремтіння в кінцівках, нагадуючи їй з несподіваним заспокоєнням, що це принаймні було *реальним*. Дім. Родина. Ці казкові шість тижнів були нічим іншим, як вигадливим сном, занадто гарним, щоб бути правдою, – коротким перепочинком від життєвих страждань, але нічим, що могло б тривати вічно. Але цей... зламаний, жорстокий і позбавлений красивих Лордів Фейрі світ, яким він був, належав їй.

Лише коли вона повернулася до кімнати з маленькою ванночкою мильної води, Інга сказала: — Отже, це Агенор.

Еллі кивнула. Ще одне слово, і вона підозрювала, що знову розплачеться.

— Від нього хоч якась користь буде?

Вона похитала головою, ще ближче до сліз. Але Інга лише зітхнула, вередливе зітхання звучало надто по-дорослому для боязкої п'ятнадцятирічної Еллі, і відвернулася тремтливим жестом до ванни.

— Бережи свої ноги. Я приготую тобі поїсти.

Еллі відтерла кров, пісок і сіль зі своїх ніг і гомілок, а потім, накульгуючи, пішла до задньої кімнати за гребінцем і зняла жорстку, липку сукню, щоб переодягнутися в більш зручну туніку. Позаду неї будинок наповнився запахом смаженого перцю і міцного бульйону. Коли вона повернулася, сестра якраз наливала в тарілку суп, але зловісно мовчала, поки вони обидві не сіли за стіл.

— Я тут подумала, – сказала Інга.

Вона сказала це дуже спокійно. Але в її голосі було тремтіння, натяк на тріщину, що змусило Еллі зупинити ложку на півдорозі до своєї тарілки.

— Хм?

— Ти справді найкраща сестра, про яку я могла б тільки мріяти, Ел. – Якимось чином, у цьому незвично задумливому тоні, це не прозвучало як комплімент. — І я не думаю, що зможу коли-небудь віддячити тобі за все, що ти зробила, щоб захистити мене всі ці роки. Ти це знаєш. Але...

Запала коротка тиша. Інга втупилася в стіл, метушливо перебираючи кінчики свого світлого волосся. Еллі не наважувалася поворухнутися.

— Але?

— Але якщо ти змусиш ще одну дитину пройти через це, – сказала Інга, дивлячись вгору широкими сірими очима, — я більше ніколи не буду з тобою розмовляти.

З її вуст зірвався невеселий сміх. — Не хвилюйся. Цього не станеться.

— Навіть якщо Агенор не...

— Агенор може йти під три чорти, – сказала Еллі і проігнорувала смикання в її нутрі, яке говорило щось зовсім інше. — Я просто зроблю це сама.

Як завжди.

Як і все інше.

РОЗДІЛ 17

У його спальні було темно, коли Агенор нарешті зайшов через балконні двері, тепло денного вогнища все ще висіло в повітрі. Його руки тремтіли. Його крила тремтіли. Якби його серце могло, воно б теж затремтіло. Ошелешений, недовірливий страх пронизував його нутрощі, його розум все ще крутився, намагаючись знайти сенс у світі...

Вона вагітна.

Її не стало.

І вона була абсолютно, смертельно розлючена на нього.

Його руки, здавалося, не знали, що робити після того, як він зачинив за собою двері. Він якось роздягнувся. Якимось чином він змітав пісок з підлоги швидким спалахом червоної магії. Якимось чином він знайшов шлях до шафи, щоб скласти сорочку та штани...і тут його погляд впав на ту саму купу, де він знайшов останнього листа, на ту саму купу, де він, можливо, ніколи більше не знайде її листів, і світ знову пішов з-під його ніг.

— Бляха, – пробурмотів він, відвертаючись, а потім знову: “Бляха, бляха, бляха”, – ніби його губи не могли придумати нічого іншого, щоб сказати. До біса холонокровність. До біса здоровий глузд. Він врізався в ліжку, ледь не вивернувши крила при приземленні, випльовуючи прокльони на весь світ, на свою втрату, на її незбагнений людський розум...

Холодна шкіра ковзнула по його оголеному стегну. Корал.

Агенор різко проковтнув останні свої прокльони, знаючи, що вона про них подумав, і глухо пробурмотів: — Доброго вечора, дівчинко.

Вона прошипіла питання. Він підвівся на ліктях і побачив, що три його змії дивляться на нього – Олеандр з підлоги біля столу, Василіск згорнувся калачиком на сидінні крісла, Корал напівпохована між ковдрами, і всі троє виглядали так, ніби могли б зробити йому послугу, просто встроївши ікла в шию і принаймні запропонувавши йому задоволення від швидкого закінчення.

Він почув стогін сміху, що зірвався з його вуст. — Не хвилюйтеся. Ніч була важка.

Вони не виглядали більш заспокоєними – навіть навпаки.

— Просто... – Агенор глибоко вдихнув, намагаючись скласти пазл із заплутаного безладу своїх розгублених думок. Намагаючись знайти якесь заспокоєння між цих вузлів. — Це просто тому, що вона людина. Вона не дивиться на речі в довгостроковій перспективі. Вона скоро прийде до тями, і...

Корал нахилила на нього свою худеньку голівку, виглядаючи абсолютно непереконливо. Він проковтнув ще одне прокляття і глянув на інших двох, якраз вчасно, щоб зловити ще більш скептичні погляди, якими вони обмінялися між собою.

Олеандр і Василіск домовилися? Можливо, він був занадто оптимістичним. У всякому разі, він вилаявся.

— Ну, добре. Я почекаю, поки вона трохи заспокоїться, і поясню їй ситуацію, і...

Його угода знову спалахнула.

— Ох, *бляха*. – Він знову загорнувся в ковдру, дивлячись на чорний коштовний камінь, що застряг у шкірі його зап'ястя. — Гаразд! Якщо вона не хоче розуміти, я щось придумаю...щось... щось інше...

Корал вислизнула від нього, і його думки знову закрутилися по спіралі. Щось інше. Він повинен був *щось* зробити. Вона була там, з його дитиною, і він хотів її повернути, хотів, щоб вона знову говорила з ним, хотів, щоб вона побачила сенс. Він повинен був поговорити з нею, і...

Пекучий спалах болю пронизав його зап'ястя.

Тоді не розмовляти з нею. Гаразд. Він був би більш витонченим. Придумав би якийсь грандіозний жест, щось таке, що чітко показало б їй, що він все ще кохає її так само сильно, як і раніше, і чекав би, поки вона сама не прийде до нього, щоб...

Ще один спалах.

Він застогнав. Гаразд, можливо, це було трохи маніпулятивно. У такому разі він просто напише їй листа, і...

Спалах.

— О, заради Бога, – вигукнув він, вистріливши прямо, з роздратованим поглядом на знак угоди. — Я не хочу їй *шкодити*! Я лише хочу, щоб вона *зрозуміла*! Якби вона тільки зрозуміла...

Корал прошипіла ще одне попередження з-під його подушок.

Він смикнув головою в її бік і побачив, що її тіло згорнулося в темряві навколо знайомої форми книги. *Трактати* Фірона. Він читав їх вчора, згадав він крізь спантеличений туман своїх думок. Еллі, мабуть, читала її сьогодні вранці. Яке речення він знову підкреслив для неї?

Гострий розум – небезпечніша зброя, ніж навіть найгостріше лезо.

Погляд Корал теж був смертоноснішим за найгостріші леза, з якими йому доводилося стикатися.

Гострий розум. Він занурився в ковдру, коли його думки, здавалося, нахилилися, перекручувалися, виверталися навиворіт. Він подумав про неї, як тільки його погляд впав на цю частину тексту – тому що вона *була* до болю, небезпечно блискучою. Тому що всього кілька годин тому він був у повному захваті від того, як її швидкий розум препарував його уявлення про реальність і змусив його помітити зовсім інший світ за шарадою, яку він завжди бачив.

То чому ж тоді він думав про неї, як про якусь тупу студентку, що затято вивчає життя?

Він проковтнув ще одне прокляття. Корал витримала його погляд, як нетерпляча вчителька, що чекає, поки учень зрозуміє власні помилки.

— Але...

Вона прошипіла.

— Але вона назвала їх тиранами і кровожерливими суками, — слабо промовив Агенор. — Це не дуже розумно, чи не так?

Якби змії могли закочувати очі, вона б так і зробила.

— Я знаю, що вони роблять не все ідеально! — Як часто він говорив ці слова за останні кілька тижнів? — Але я можу зробити все це краще...я можу все виправити. Все, що мені потрібно, — це трохи більше часу, щоб зіграти свої частини...

А час — це те, чого у них не було. Одинадцять місяців...чи зачекайте, людські діти народжувалися ще раніше, чи не так? Дев'ять місяців, можливо. Це було дуже мало часу, щоб зробити все, що він повинен був зробити, визнати. Він ніколи не ставив собі за мету змінити чиясь думку за рік. Можливо, за десятиліття — але до народження дитини він, швидше за все, не встиг би.

Чи було настільки нерозумно, що Еллі не хоче чекати десяти років, якщо за цей час невинна дитина буде втягнута в цей безлад?

Він застогнав. Але він *впорасться* з цим. Він зможе оберігати дитину протягом десяти років, напівкровою чи ні. Або п'ятнадцять років, або скільки знадобиться...

Життя в постійній небезпеці, постійній пильності, постійному страху.

У кімнаті стало холодно. Можливо, він зміг би. Але Еллі...він не думав, що вона коли-небудь пробачить його.

Гаразд. Він спробував віджартуватися. Якщо вірність для неї нічого не означає, то, можливо, вона не так вже й добре його розуміє. Зрештою, вона *була* вірною. Вона захищала Інгу, хоча ніхто її до цього не зобов'язував. Тож якщо вона не розуміла *його* вірності...

Хто ніколи не сприйматиме тебе, як щось більше, ніж інструмент.

Це було занадто спрощено, чи не так? Він працював на них. Це було те, чим він завжди був — їхнім вірним слугою, але якого вони поважали, якому вони довіряли.

Ти вже переконав їх залишити тих бідлашних німф у спокої?

З його вуст зірвалося прокляття. Ні, не переконав, бо йому потрібен був час. Ті самі кола знову і знову. Йому потрібен був час, а у них його не було, і вона не хотіла чекати на нього. І це була її проблема, говорила лояльна частина його розуму. Він чітко виклав свою позицію; це була розсудлива, розумна позиція, і якщо вона не могла її прийняти, то, можливо, було б краще, якби вони розійшлися різними шляхами.

Але думка про таке рішення, про прийняття того, що вона піде і триматиметься подалі...

Страх знову заворушився в його нутрі, важкий і нудотний.

Він прокинеться під нескінченно знайомий схід сонця завтра, і післязавтра, і після післязавтра, і перспектива її посмішки не буде там, щоб витягнути його з-під ковдри. Він ходитиме нескінченно знайомими

коридорами і ніколи не відчуватиме, як його серце підскочить, коли він побачить її; він сидітиме в нескінченно знайомих кабінетах і ніколи не підніматиме очей, щоб побачити, як вона прослизне з блискучим блиском бажання в очах. Він повертатиметься до своїх кімнат після зустрічей, обідів і нудних розмов і більше ніколи не знайде її листів, які чекатимуть на нього в шафі, щоб зняти тягар століть з його серця.

А роки йшли за роками. Минали десятиліття. І одного дня він втратить її назавжди.

Болісний стогін вирвався з його вуст, коли він знову занурився в ковдру. Знання дрімало в глибині його свідомості протягом останніх тижнів, завжди там, але ніколи не було настільки нагальним, щоб вимагати свідомих думок або розмов – її життя було коротшим. Вона *помре*. Витрачати десятиліття на те, щоб злитися на неї...витрачати навіть хвилину на те, щоб злитися на неї...

Він не мав часу.

Його дихання прискорилося. Вже сама думка про її відсутність лежала каменем на грудях, змушуючи його боротися за повітря, за життя, за бодай найменше полегшення від років, що повзуть на нього. Чорт забирай, він *потребував* її. Потребував захоплення від кожного її несподіваного слова, від кожної думки, яку вона оскаржувала, від кожного безпечного припущення, яке вона перекручувала і перевертала, поки він знову не починав намагатися знайти свою опору.

Як вона щойно зробила.

І замість того, щоб повернутися разом з нею, замість того, щоб прийняти справедливий виклик, який вона запропонувала, він відштовхнувся від її. *Відштовхнувся*. Назвав її наївною дурепою, замість того, щоб ще раз поглянути на власну дурість, і ледь не погрожував їй, коли вона не поступилася.

Чи було це несподіванкою, що вона втекла?

Він мав би подумати двічі. Мав би засумніватися в собі. Мав би слухати те, що вона говорила, а не те, що він чув. Вона хотіла, щоб він порушив закон, так, але вона знала так само добре, як і він, що він волів би цього не робити. І все ж вона просила його про це, *благала* його. Вислуховувала його контраргументи і спростовувала їх. Вона була все тією ж розсудливою людиною, все тією ж жінкою, яка ніколи не зробить мелодраму з нічого – тож якщо вона готова зайти так далеко, чи не повинен він хоч на мить замислитися над тим, що вона може мати *рацію*?

Він заплющив очі. Але він міг би впоратися з цим, наполягала лояльна сторона його розуму. Він може захистити свою сім'ю. Він може переконати двір не звертати уваги на людську кров його дитини, адже це була *його* дитина, і вони знали б краще, ніж кидати йому виклик, чи не так?

Так само, як вони мали б знати, що не варто втручатися в питання збору данини. Так само, як вони мали б знати, що не варто рубати дерева на островах німф.

Коли він ковтнув, у горлі пересохло, як попіл. Що ж, добре. Якщо справи стануть зовсім кепськими, він зможе знайти виняток з цих законів, переконати Ахліс і Меліноа, що немає потреби зв'язувати цю маленьку напівфейрі з островом. Вони б послушали, чи не так? Чому б їм не послухати?

Ти переконав їх залишити тих бідолашних німф у спокої?

Ох, бляха.

Його руки стиснулися в кулаки в м'якій ковдрі, а думки виходили з-під контролю. Він не може почати порушувати правила. Він *не* може почати порушувати правила. Він боровся за ці кляті речі, *жив* заради них – вони були тим, що століттями утримувало його світ від розгортання. Він має знати краще. Але маленька злодійка знову застала його на полі бою, з яким він ніколи раніше не стикався, і тепер знання не допомогло б йому.

У нього не було часу на впертість, на те, щоб повільно з'ясовувати, які з його вікових звичок варті того, щоб їх зберігати, а які – лише залишки світу, в якому він більше не хоче жити. Якби він хотів її...

Він хотів її.

Впевненість застигла в кожній його клітині, і це було перше, що відчувалося твердим і непорушним у цьому новому світі, що кружляв у повітрі. Він хотів її. Болів за нею. Жадав її з пристрасстю, яка змушувала його відчувати себе на межі смерті і в той же час таким живим, потреба набагато сильніше, ніж бажання бути вірним або законним, або вершиною прекрасного розведення фейрі – і якщо це були його бажання, якщо це були його пріоритети, то чому, чорт забирай, він зосередився на своїй власній забутій перспективі, замість того, щоб покластися на єдину людину, яка ніколи не підводила його, щоб бачити речі чітко і ясно?

Його серцебиття стукотіло в ребра, коли він зробив повільний, глибокий вдих. Але туман розвіявся в його голові. Вага на грудях зникла. Його кулаки розтиснулися, бойовий рефлекс заспокоївся, поле бою зникло.

Чи все це відбувалося насправді?

Він відчував, що його засмоктує вир, вода тягне його все далі і далі до якоїсь смертельної, неминучої розв'язки. Він хотів її. Така маленька, невинна впевненість, і все ж наслідки...

Це мало стати початком. Саме тут він став зрадником. Лорд Захисник Багряного Двору, права рука самої Матері, переможений маленькою людською злодійкою, якій ледь виповнилося два десятки літ.

Але вона була *його* маленькою злодійкою. І якщо їй потрібен був зрадник... чорт забирай, то зрадником буде він.

Безглуздий сміх розкотився по його губах. Він відчув себе п'яним від нього, раптом світ навколо нього поплив новизною, легкістю і божевільним полегшенням. До біса правила. Можливо, це було так просто. Еллі мала рацію, вони не збирали армію незв'язаних фейрі чи ще якусь подібну дурницю – це була лише одна нешкідлива таємниця, одне приховане джерело радості, і він міг *трохи* побалувати себе після дванадцяти століть непохитного обов'язку.

Корал шипіла, сповзаючи до нього по ковдрі, її луска виблискувала, наче кров, у світлі місяця, що сходив. Те, як вона висолопила язика, було схоже на попередження.

Він застогнав і підкотився до неї. — Що таке, дівчинко?

Вона нахилила голову до нього – здавалося, готова вчепитися іклами йому в шию, якщо він скаже хоч одне невірне слово. Цей жест дивним чином нагадав йому Еллі, її погляд у ті перші дні, коли лише страх перед наслідками утримував її від того, щоб не всадити кухонний ніж йому між плечей.

А, точно. Еллі.

Він знову застогнав, тиск на його грудях ставав дедалі сильнішим. Зараз йому, мабуть, пощастило б, якби вона обмежилася кухонним ножом. І угода не дозволила б йому наблизитися до неї, не дозволила б заговорити з нею, не дозволила б вибачитися або сказати їй, що він стане кращим.

Або, принаймні, доти, доки те, що він зробить, не завдасть їй болю.

Тож він мусив бути розумним. Він мав дуже добре подумати, дуже добре зрозуміти і бути до біса чесним із самим собою – і якщо йому все це вдасться...

— Я знайду спосіб, – пробурмотів він Корал. — Я подбаю про те, щоб вона знала.

Вона знову зашипіла, але опустила голову йому на плече. Заспокійливий жест, який заспокоював його, втішав, аж поки нарешті вир його думок знову не став чіткою лінією, і перші клаптики планів та ідей повільно склеїлися воєдино.

Він знав, що має робити.

Коли він нарешті підвівся з ліжка, обійняв Корал за плечі і попрямував до свого столу, східний обрій вже бліднув. Василіск чекав на нього, його маленьке тільце згорнулося навколо чорнильниці. Олеандр з'явилася за мить після того, як Агенор сів, вислизнувши з-за ряду книг на книжкових полицях, з вибачливим виразом обличчя, яким могла б вибачитися будь-яка змія.

— Дякую, – пробурмотів Агенор. — Мені знадобиться ваша допомога.

Тепер вони не блимали і не шипіли, коли він потягнувся за ручкою, розгладив пергамент і заплющив очі, щоб востаннє зібратися з думками. І коли він нарешті вмочив ручку в чорнило і надряпав послання, слід на його зап'ясті не горів.

РОЗДІЛ 18

Еллі зачинила за собою двері архіву, кинула швидкий погляд навколо і, побачивши, що в кімнаті нікого немає, кинула миючі засоби в найближчий куток. Судячи з товстого шару пилу на підлозі та полицях, навряд чи їй тут хтось завадить.

От і добре.

Трьома швидкими кроками вона опинилася біля першої шафи і піднялася навшпиньки, щоб дістатися до верхньої полиці. Списки повинні бути десь тут, якщо інформація Рінальда була правильною. Він казав, що вони оновлювалися щомісяця, тож не могли бути поховані *надто* глибоко під шкіряними папками та зім'ятим пергаментом. Затамувавши подих, вона переглядала стоси і книги – не сільську адміністрацію давно забутих десятиліть, не свідоцтва про шлюб давно померлих пар...

Їй знадобилося три полиці і п'ятнадцять хвилин, щоб знайти те, що вона шукала, у великій фетровій папці, яка була запиленою і сухою в її руках, коли вона витягла її – список дітей, яких зв'язала Мати.

Нарешті.

Їй знадобилося п'ять днів, щоб дійти до цього моменту. Не надто довго, зважаючи на всі обставини, але навіть з урахуванням того, що до пологів залишалося ще добрих сім місяців, вона відчувала, як ці дні тягнуться, як маленькі кроки до смерті – до невдачі, яку вона повинна була б нести сама і тільки сама. Вона мала так багато зробити і так мало часу. Єдиною перевагою, хоча вона відмовлялася бути вдячною, було те, що її стара домовленість з Агенором дозволяла їй вільно блукати двором у години, які вона раніше проводила в його кімнатах; вона не поверталася в цю частину замку відтоді, як вони посварилися на пляжі, і він не скаржився на це її наглядачеві. Він, мабуть, не міг, враховуючи, що розгніваний роботодавець, без сумніву, зашкодив би її загальному благополуччю.

Він також не скаржився *їй* на це. Насправді не потрудився передати їй жодного слова. Можливо, він просто не міг; якщо все, що він планував зробити,

це ще раз сказати їй, як вона повинна просто довіритися доброті Матері, щоб подбати про їхню дитину, то угода, ймовірно, тримала його подалі.

Чому вона була рада, нагадала вона собі, сідаючи на холодну підлогу зі своєю здобиччю і підібгавши ноги під стегна. Справді дуже рада. Вона майже не сумувала за ним. Вона, *звичайно*, не думала про нього в тихі хвилини перед сном, або під час довгих дискусій і розмов з сім'єю, або...ну, в будь-який інший час. Зрештою, у неї були кращі справи, ніж пестити розбите серце. Вона була надто розсудливою для таких дурниць.

Рішуче похитавши головою, вона відігнула думки вбік і відкрила важку папку. Сторінка за сторінкою списані імена та дати, і...

Аркуш складеного пергаменту вислизнув з папки.

Вона пробурмотіла прокляття, намагаючись запхати його туди, звідки він вийшов. Чи лежав він у кінці папки? Чи десь посередині? Пергамент виглядав відносно новим, тож, скоріш за все, ближче до кінця, але вона, мабуть, повинна була перевірити, чи це не якийсь дуже специфічний додаток, який мав бути включений до певної сторінки.

Кинувши швидкий погляд на двері, вона розгорнула аркуш, а потім повернулася, щоб пробігтися очима по написаному.

Маленька злодійка.

Еллі завмерла.

Ні, вона повинна була бачити щось зараз. Це привітання, цей нескінченно знайомий почерк... Вона заплющила очі і глибоко вдихнула, намагаючись змусити власний розум поводитися належним чином...звичайно, це не лист, який він їй надіслав. Навіщо йому залишати її листи *тут*? Очевидно, вона просто не виспалася минулої ночі або...або...

Вона ковтнула і знову розплющила очі.

Маленька злодійка,

я не сумніваюся, що ти знайдеш цей архів без моєї допомоги ще до кінця тижня. Я знову переконався, що ти обходишся без мене набагато легше, ніж я можу витримати твою відсутність...ти, мабуть, не здивуєшся, коли почуєш це.

Я клятий дурень. Для тебе це теж не буде новиною.

Ти, швидше за все, не маєш потреби в складних обіцянках і вибаченнях (хоча, якщо ти хочеш їх отримати, я міг би скласти для тебе кілька книжок з них – тільки скажи). Щоб зробити себе трохи кориснішим, я заглянув в особисту бібліотеку Матері і знайшов невелику жменьку праць по зв'язуючій магії. Я не наважуюся принести їх кудись, оскільки технічно не маю права мати їх при собі, але ти можеш знайти їх у моїх кімнатах, коли забажаєш.

Дай мені знати, якщо я можу ще чимось допомогти. Я буду тут.

Твій,

А.

Еллі п'ять хвилин дивилася на лист, її пальці тремтіли так сильно, що слова розпливалися перед очима. Потім, вилаявшись, вона перегорнула пергамент і нашкрabала відповідь на звороті.

Йди під три чорти.

У пориві паніки вона запхала все це назад у папку, на полицю, де знайшла, надто схвильована, щоб дбати про те, щоб не залишити після себе слідів. Виродок – як він посмів з'явитися ось так, з усією своєю м'якістю і турботливою доброзичливістю? Як він посмів змусити її серце знову стрибати, коли вона все ще мала бути дуже сердитою на нього?

Як він посмів зробити так, щоб його пропозиція звучала так, ніби вона була б дуже, дуже рада прийняти її?

Вона втекла з архівної кімнати, навіть не глянувши на цінну інформацію, зібрану на тих полицях, і провела решту дня, миючи підлогу так, ніби від цього залежало її життя – так, ніби вона могла б викреслити *його* зі своїх думок, якщо б тільки виснажила себе до такої міри, що він нарешті залишив би її серце і розум у спокої. Вона мусила позбутися цієї сентиментальності. Вона не могла йому довіряти. Він уже одного разу порушив обіцянку; хто міг сказати, що він не зробить цього знову?

Зрештою, вона була єдиною людиною, на яку могла покластися. Вона не збиралася наражати себе на небезпеку ще більшого розбитого серця заради якоїсь химерної мрії про кохання.

І все ж...

Вона намагалася триматися подалі від тієї клятої архівної кімнати, подалі від його небезпечно переконливого листа, подалі від полиць, де він теж шукав рішення проблеми, яку вона думала, що він не захоче вирішувати. Там не було нічого для неї, повторювала вона собі знову і знову протягом нескінченної безсонної ночі. Або він ще не бачив її послання, і тоді нічого не змінилося, або він бачив його і, безсумнівно, зрозумів, що між ними немає нічого, що могло б врятувати їхні стосунки на даний момент.

І все ж...

Наступного дня вона виявила, що блукає все ближче і ближче, спокусливий кут за спокусливим кутом, погане рішення за поганим рішенням. Можливо, він ще не махнув на неї рукою – хоча мав би, звісно, махнути, хоча вона цього хотіла, звісно... А що, *якби* він уже відповів їй? Що, *якби* його відповідь якимось чином вирішила все...і цей пекучий біль у серці, і задушливий страх, і дні, що минають надто швидко, щоб вона могла з ними впоратися?

Лише один погляд. Якщо вона не відповість на повідомлення, яке він залишив цього разу, він навіть не дізнається, що вона його бачила.

Папка пересунулася; вона зрозуміла це, щойно прослизнувши до сірої кімнати, побачила, що ряди документів значно охайніші, ніж вона залишила їх учора. Її руки тремтіли, коли вона знову витягла фетрову папку, надто зосереджена на її вмісті, щоб навіть двічі перевірити, чи зачинилися за нею двері.

Він справді повернувся і залишив ще одне повідомлення під її записом: *"Йди під три чорти"* вчорашнього дня.

Оскільки ти, мабуть, не прийдеш, щоб скласти мені компанію, я ввічливо відмовлюся. Якщо, звісно, ти не натякаєш на зустріч у потойбічному світі, в такому разі вічне горіння у полум'ї смерті звучить як невелика ціна за те, щоб побачити тебе знову.

Я сумую за тобою, Ел. Скажи мені в очі, що я ідіот. Скажи, що ненавидиш мене. Принеси кухонні ножі, мені байдуже, вкради всі мої сорочки і дефілюй у них по корту, залиш мені лайливі листи в кожному кутку моєї кімнати. Навіть найбільш смертоносна твоя смерть краще, ніж твоя відсутність.

*Твій,
А.*

Лише коли вона опустила листа, Еллі помітила, що на її обличчі з'явилася невеличка посмішка.

Вона швидко стерла її, проклинаючи зрадницькі м'язи обличчя, зрадницьке серце і зрадницькі ноги, які свербіли, щоб піддатися на його благання. Звичайно, вона знала краще. Вона цілком могла сказати йому, що він ідіот, з дуже безпечної відстані, далеко від цих палаючих очей, несподіваних посмішок і дратівливо непереможних крил.

Але, можливо, вона могла б принаймні дати йому ще кілька слів, щоб висловити свою думку.

Востаннє, коли я перестала тебе ненавидіти, тобі знадобилося шість тижнів, щоб почати порушувати свої обіцянки. Скільки часу тобі знадобиться, якщо цього разу я приберу кухонні ножі? Доки ти не погодишся з моєю думкою щодо дитячих імен? Поки твоя люба Матуся не погрозуватиме іншому члену моєї сім'ї? Ти вже двічі був дурнем; я не хочу брати з тебе приклад.

*Це моя власна дурість,
Е.*

Вона сховала листа туди, де знайшла, і наступні дві години займалася тим, заради чого прийшла, – рахувала імена. Скільки людей було зв'язано щороку після Останньої Битви? Скільки померло на острові, згідно з окремим списком, який знайшов Рінальд? Будь-яка розбіжність могла мати значення; ті, хто був зв'язаний, але не прожив при дворі до кінця своїх днів, могли стати відповіддю на її запитання.

З кишенею, повною нотаток, вона врешті-решт покинула архів, поспішаючи виконати решту своїх завдань на день, але її думки не відволікалися від залишеної записки. Чим довше вона працювала, тим нестерпнішою ставала думка про те, що доведеться чекати відповіді ще цілу ніч – ще дванадцять годин лежати без сну і дивитися в стелю, поки вона не дізнається, що він думає про її останнє зауваження.

Боги милостиві, чому вона знову дозволила йому так багато влади над своїм розумом?

Але він переміг її, або, можливо, вона перемогла себе; перед самим кінцем робочого дня вона знову опинилася з рукою на ручці дверей архівної кімнати, не

в змозі відійти, не в змозі протистояти магнетичному потягу того, що могло чекати на неї всередині.

Книги знову зсунулися. Він тим часом повернувся.

Вона відмовилася від спроб не піддаватися впливу і витягла папку з полиці так різко, що деякі з навколишніх книг і стоси пергаменту ледь не полетіли слідом за нею. Лист вільно застряг у глибині теки.

Ти найбільш далеко від дурня з усіх, кого я коли-небудь знав. Але до твого відома – оскільки я ніколи навіть не відчував спокуси зрадити їх за дванадцять століть, і тільки змінив свою думку заради тебе і тільки тебе, я не думаю, що завтра з'явиться хтось, хто змістить тебе з місця, яке є моїм головним пріоритетом.

І я знаю, що ти не це мала на увазі, але ...

Розкажи мені про свої думки щодо імен. Про всі. На всяк випадок, якщо тобі потрібно з чогось почати, ні, я зовсім не проти людських імен, якщо тільки ти не плануєш назвати дитину Гербертом. Моя любов до тебе майже безмежна, але я думаю, що Герберт буде межею. Але я відкритий до всіх інших ідей.

Еллі хихикнула.

Потім швидко затулила рота, кинула швидкий погляд навколо – ніби хтось міг почути той сором'язливий момент втрати контролю – і знову втупилася в листа. Вона *майже* хотіла сказати йому, що Герберт – це ім'я, про яке вона мріяла більшу частину свого життя; було дуже прикро, що вона також ненавиділа його звучання.

Притулившись до шафи, вона нашкрябала відповідь на останньому порожньому куточку пергаменту.

Зізнаюся, я ще не витратила багато часу на роздуми про імена. Якщо хочеш знати, я не обов'язково проти імен фейрі, хоча деякі з них мають для мене неприємні конотації. Але якщо ти знаєш якісь імена зі значенням "великий руйнівник імперій" або "благословенний розбивач носів", мене можна було б переконати розглянути їх.

Як довго ти збираєшся продовжувати цей наступ чарівності? Доки я не здамся або не зумію тебе як слід розлютити? Чи це питання того, у кого першим закінчиться місце для письма на цьому бідолашному аркуші пергаменту?

Вона відчула неймовірне запаморочення, коли повернула листа на те місце, де знайшла його. Відчуття, надто близьке до блаженного хвилювання всіх цих останніх тижнів, до ранкових читань у його ліжку в оточенні змії і післябідних годин, проведених у різних позах на письмових столах і диванчиках в кабінеті...

Це було *останнє*, про що вона мала б зараз думати.

Але це настирливо-тепле відчуття в грудях не переставало світитися, як би часто вона не говорила собі, що поводить себе безглуздо. Вона не повинна *сподіватися*. Вона точно не повинна *бажати*. І все ж...

Я змінив свою думку заради тебе і тільки заради тебе.

— Ти посміхаєшся, — сказала їй за вечерею Інга, примруживши підозрілі сірі очі. — Ну що, знайшла щось корисне сьогодні?

— О, так, — відповіла Еллі і швидко повернула обличчя до виразу, що відображав серйозність її ситуації. — Я, здається, знайшла спосіб роздобути кілька книжок про магію зв'язування.

Інга кивнула, але виглядала не менш підозріло, коли переключила увагу на свою тарілку.

І знову Еллі провела значну частину ночі без сну — обмірковуючи безглузді старі спогади та небезпечні нові сни, її розум ніколи не був достатньо сильним, щоб розчавити останні, але й ніколи не був настільки слабким, щоб здатися і побігти назад до корту в нічній сорочці. Чи справді вона була такою дурною, що сподівалася? Чи *нерозумно* було б уже не сподіватися, чіплятися за цю злість, навіть коли серце відчайдушно благало її відпустити її?

Що, якби він таки виявився тим, ким вона сподівалася його бачити? Що, якби він дотримався своїх обіцянок і допоміг їй втекти з цього місця — допоміг їхній дитині втекти з цього місця теж?

Якщо вона хотіла зробити те, що було б найкращим для їхньої дитини, хіба вона не повинна була прийняти будь-яку допомогу, яку могла отримати?

Вона встала дуже рано і пішла до двору ще до того, як зійшло сонце. Озброївшись відром і шваброю, вона попрямувала до тієї самої старої архівної кімнати по прямій лінії, не в змозі зберігати терпіння навіть перед собою.

За ніч на переповненому аркуші пергаменту з'явилося ще кілька рядків чорнилом. У сутінках вона мусила примружуватися, щоб прочитати їх.

Можливо, нам слід бути справедливими, відмовитися від людських і феїрї традицій і просто назвати дитину на честь змії. Тоді всі будуть однаково обурені. Олеандр справді гарно звучить, тобі не здається?

Щодо твого іншого питання — я радий чути, що ти все ще вважаєш мене чарівним, і бажаю тобі удачі у твоїх спробах розлютити мене до такої міри, щоб я від тебе відмовився. Скільки повних аркушів пергаменту знадобиться, перш ніж ти погодишся, що я не робитиму нічого подібного? До речі, на цьому аркуші дійсно закінчується вільне місце. Або ми дістанемо новий аркуш, або нам доведеться продовжити розмову особисто. Ти знаєш, де мене знайти.

P.S. Я залишив тобі децю в підставці для ручок.

На останньому реченні вона моргнула, а потім підозріло глянула на сріблясту підставку для ручок, що стояла на маленькому столику в кімнаті. Напевно, вона була замала для Василіска, щоб він туди помістився, зробила вона висновок за мить. Тоді не буде нічого поганого, якщо я подивлюся, чи не так?

І все ж її руки тремтіли, коли вона підняла кришку з підставки і уважно вивчила вміст.

Ручки та олівці, як і очікувалося. Зламане перо, яке хтось не потурбувався викинути. Дві бронзові монети, закладка з червоною стрічкою. А під усім цим...

Ключ.

Ключ, який вона знала трохи краще, ніж хотіла визнати.

Тремтячими пальцями вона витягла його з безладу, затамувавши подих, розглядаючи у світлі ранкового сонця. Без сумніву – це був його ключ, той самий, який вона колись поцупила з його кишені, той самий, який він завжди так ретельно тримав при собі. Ключ до його *життя*. Лежить тут і чекає на неї, немов промовляючи, що він радше забуде всі спогади про ті далекі століття, аніж втратить її.

Сміх вирвався у неї з грудей.

Негідник. Чарівний, спокусливий, переконливий покидьок, з його обіцянками, люб'язностями та доказами вірності – то що ж вона мала робити тепер? Ще раз послати його під три чорти? Викинути ключ у море, щоб подивитися, чи не увірветься йому від цього терпець? Але вона навіть не *хотіла* його розсердити, не хотіла зробити йому боляче.

Якщо бути до кінця чесною, вона просто хотіла побачити його знову.

Вона пробурмотіла прокляття, знову пробігаючи очима їхню переписку. Вона випробовувала його, чи не так? Випробовувала, сподіваючись, що він доведе, що вона має рацію щодо нього – і, очевидно, він знав це так само добре, як і вона. Очевидно, він був готовий до гіршого. А це означало, що було дуже мало шансів, що він раптом вирішить, що вона не варта його часу і зусиль.

Це означало, що він залишиться.

Вона ковтнула, стискаючи пальці навколо ключа. Будь розсудливою, сказала вона своєму серцю, що розпирало грудну клітку. Будь розсудливою. Але якщо вона *була* розумною і розсудливою, то чи справді вона вірила, що він докладає всіх цих зусиль, ризикує, щоб через кілька тижнів знову її кинути?

Ти знаєш, де мене знайти.

Чорт би його побрав.

Вона запхала листа в кишеню фартуха і побігла.

Ніхто ніколи не помічав у Багряному Дворі слуг-людей. Навіть коли вона збігала сходами і вдиралася у дверні прорізи, жоден з фейрі, яких вона зустріла, не удостоїв її навіть поглядом; вона безперешкодно дісталася знайомої вежі, серце стискалося в грудях, коліна підкошувалися на межі. Нарешті вона побачила двері, які приховували або її падіння, або її порятунок.

Вона дала собі десять ударів серця, щоб віддихатися. Ще десять, щоб переосмислити те, що вона збиралася зробити. Потім вона натиснула на дверну ручку і прослизнула всередину, перш ніж встигла передумати.

Золоте сонячне світло вітало її, мармур з червоними прожилками і багате червоне дерево, а також стійкий запах пергаменту і дров. Прямо назад у сон. Назад у ті тижні неможливої безпеки, невимовної насолоди і ...

Агенор.

Вона застигла біля дверей, впиваючись його поглядом за ту частку серцебиття, перш ніж він усвідомив її присутність – сидячи за своїм столом, без сорочки в задущливому теплі каміна, з крилами, вільно складеними за спиною. Його пальці зависли над старим сувоєм на столі, під іншою рукою – аркуш, повний нотаток. Чорне тіло Олеандра огортало його плечі, привертаючи ще більшу увагу до бронзової шкіри та міцних м'язів під нею. Сюрреалістична, вічна краса, від якої серце на мить зупинилося в горлі – боги, як він сміє так *дивитися*, коли вона ще й близько не готова пробачити його?

Потім він смикнувся, ручка впала на підлогу, і все, що вона побачила, – це спалах паніки в його зелено-золотих очах.

— Еллі?

Вона не могла змусити себе поворухнутися, стискаючи його ключ так міцно, що краї боляче врізалися в шкіру. Не могла змусити себе відірвати погляд від його погляду, від тіней у глибині його очей, страху, каяття, виснаження.

— Еллі, – повторив він, тепер його голос був м'якшим, хрипкішим, він спускався по її хребту, наче один ніжний кінчик пальця. — Еллі, ти...

Його слова перетворилися на нечутний шепіт. Він повернувся на стільці, а потім знову застиг, ніби найменший рух змусив би її знову кинутися навтьоки. Олеандр зісковзнув з його плечей, зайнявши позицію між книгами на столі, вдивляючись в них обох, як глядач на драматичній виставі.

Еллі не ворухнулася. Її язик, здавалося, прилип до піднебіння, а слова губилися десь між небезпечною надією і страшним очікуванням.

— Ти просто наполягаєш на тому, щоб здивувати мене, чи не так? – тихо закінчив він.

— Ти... – вимовила вона з усмішкою, хоча це прозвучало не так упевнено, як вона сподівалася. — Це ти мене запросив.

— Я не думав, що ти будеш настільки пробажливою, щоб вже з'явитися.

— Що ж, – спромоглася вона, трохи розправивши плечі. — Я *все* ще розлючена.

Слабка, безрадісна посмішка заграла на його губах. — Це добре. Так і повинно бути.

Вона моргнула. — Що?

— Я порушив обіцянку, – сказав він, крутячи головою на неї, закликаючи її згадати. — Знову почав пояснювати тобі світ, як клятій дитині. Зациквився на своїй вірності, навіть незважаючи на твої досить нешкідливі прохання. Щось ще, що я...

— Це... – Вона знову засміялася, хитаючись на півкроку вперед. — Це *мої* репліки, Агеноре.

— Я знаю. – Його крива посмішка трохи розширилася. — Я все ще сповнений рішучості заощадити твої зусилля, коли це можливо.

Тільки тоді її очі звернули увагу на решту кімнати. Книги на полицях позаду нього, стоси біля його ліжка, довгий список нотаток на столах. Вона ковтнула, раптом не в змозі знову зустрітися з його поглядом.

— Ти справді заглядав у її зв'язки.

— Так.

— Хоча це...

— Цілком заборонено? – Він звучав дивно весело. — Так.

— Ох, – сказала вона заціпеніло.

Він сидів мовчки, чекаючи. Вона дивилася на його руки, коліна, кінчики крил – на що завгодно, тільки не на його дратівливо красиве обличчя, тільки не на ці тужливі зелені очі. Якщо вона знову зустрінеється з ним поглядом...

Вона знову ковтнула. Вона не була впевнена, що робитиме.

— Я все ще розлючена, Агеноре, – нагадала вона йому.

— Так, – сказав він, його голос був підозріло серйозним. — Це кристально ясно, не хвилюйся.

Вона звузила очі, втупившись у підлогу біля його ніг, стиснувши кулаки ще міцніше. Зосередься, Еллі. *Зосередься.* — Дійсно дуже розлючена.

Краєм ока вона бачила, як він мудро кивнув. Боги проклинають його, чому він не захищається? Вона вже відчувала, як найзапекліші краєчки її гніву шипіли на тлі його м'якої врівноваженості, і як вона збиралася тримати себе в руках, якщо її виправдана лють не буде тримати її на землі?

— Я, мабуть, могла б... вдарити тебе абощо, — додала вона крізь зуби, і цього разу йому вистачило нахабства розсміятися.

— Хіба не буде соромно, якщо ти це зробиш?

Вона підвела на нього погляд і насупилася, на мить роздратована настільки, що не звернула уваги на стрибки свого шлунку. — Що б ти зробив, якби я справді зробила тобі боляче?

— Ел, будь ласка, — сказав він, його глибокий голос був сповнений напруженості, яка змусила її коліна затреміти, як гілочки. — Ти тут. Ти розмовляєш зі мною. Якби ти спробувала відрубати мені руку і встромити нігті в очі за хвилину, у мене все одно був би в середньому непоганий день.

Тремтіння переросло в неконтрольоване тремтіння. — Тобі обов'язково бути таким?

— Яким? Шалено закоханим у тебе?

— Ти *знову* за своє! — Вона замахнулася на нього рукою. — Як я можу на тебе сердитися, якщо ти наполягаєш на тому, щоб бути таким...таким ...

— Ах, — м'яко сказав він, складаючи руки за спиною. — Мені дуже шкода. Якщо ти хочеш, щоб я наговорив тобі непростених образ або кинув кілька неправдивих звинувачень, я, звичайно, буду радий виконати твою вимогу. Все, що зробить тебе щасливою, маленька злодійко.

Вона намагалася дивитися на нього — намагалася не помічати, як її нутрощі тануть від звуку цього прізвиська, від блиску в його очах. Вона була розлючена, відчайдушно нагадувала вона собі. Вона була *дуже* розлючена. Він...

Його губи тремтіли.

Так само, як і її.

Ось вони тут, у цій прекрасній золотій кімнаті, оточені доказами того, що він не відкинув її, що він *допоможе*, що він *кине* виклик Матері заради неї — і тоді вона засміялася, не в силах стриматися, крики істеричного полегшення пронизували її тіло, коли вона спотикалася назустріч йому. Він миттю опинився перед нею, готовий схопити її. У безпеці, все ще в безпеці, вона кинулася в його обійми, а він обхопив її руками і крилами, зарившись обличчям в її волосся.

Її сміх стих, коли його запах омив її. У нього перехопило подих, він майже задихнувся.

— Маленька злодійко...

— *Ніколи* не роби цього знову, Агеноре, — змогла вимовити вона, коліна нарешті підкосилися від його голосу, — ...ніколи не роби цього знову.

— Ніколи, — прошепотів він, притискаючи її ще ближче. — Бо всі мої обіцянки все ще нічого не варті для тебе, я обіцяю. Клянуся своїм тінистим серцем, я більше ніколи нікуди не піду. Я не можу втратити тебе, Ел. Без тебе я — цілковитий безлад.

Вона притулилася обличчям до його оголених грудей, стиснула руками його м'язистий торс. Занадто добре, щоб бути правдою — занадто, занадто добре,

щоб бути правдою...і все ж слова були там, вибачення, обіцянки ... Як вона могла *не* повірити йому, коли його голос так болісно тріщав, коли його руки так відчайдушно трималися за неї?

— Скажи, що ти зі мною, – тихо промовив він, і в його голосі прозвучало благання. Тепле повітря пестило її чоло, скроню. — Злісно, з любов'ю, мені все одно. Просто будь зі мною. Будь ласка.

— Я з тобою. — Вона заплющила очі, притиснула його ближче, насолоджуючись його близькістю. Його тіло було таким досконало сильним під її пальцями, його бронзова шкіра була такою незбагненно м'якою – сила воїна, сила мага, і якимось чином він все ще був її. — Я...я теж за тобою сумувала. Я...

Його пальці стиснули її шию, закинули голову назад, змусили зустрітися з диким, бурхливим виром його очей. — Скажи це ще раз.

— Я сумувала за тобою, – зітхнула вона. — Люто. Але все одно сумувала за тобою.

Він нахилився, доки його дихання не торкнулося її щоки, утримуючи її рукою на потилиці. У куточках його губ блукала усмішка. Вона не була схожа на його звичайні посмішки, ці м'які, стримані творіння – ця посмішка вирвалася з нього, як хижак з клітки, вся дика злоба, вся неприборкана потреба.

— І наскільки ти сердита зараз, маленька злодійко?

— Все ще злюся, – промовила вона крізь прискорене серцебиття, крізь туман відчуттів. Його солодкий, мускусний запах. Сліди його блукаючих пальців на її спині та плечах. Тепло його тіла, таке знайоме і водночас таке небезпечно звабливе, і ця *посмішка* ... — Все ще вражаюче сердита, насправді.

Його посмішка перетворилася на хижий оскал. — Все в тобі вражає. Я не здивований. І не менш рішуче налаштований щось з цим зробити.

Дихання перехопило в її легенях. Відчайдушно намагаючись встояти на ногах, вона вчепилася нігтями в його поперек, впираючись в атласну шкіру і тверді м'язи, відповідаючи на вимогу його рук на ній. Він застогнав її ім'я біля її скроні, і її коліна підкосилися, незважаючи на всі її добрі наміри тримати їх під контролем.

— Ось так, маленька злодійко, – пробурмотів він, міцніше притискаючи її до себе, не даючи їй встати на ноги. Опуклість його ерекції сильно втиснулася в її живіт, і всі розумні думки, які ще були в її голові, втекли в невідомі і недосяжні місця, залишивши її на милість лише розплавленого тепла, що розливалось трохи нижче її пупка. Його руки пройшлися по її стегнах, по сідницях, залишаючи мурашки по тілу, де вони проходили. — Ось так...

— Ні... менше... сердита, – прошепотіла вона, і він засміявся, притиснувшись губами до місця трохи нижче її вуха, вчепившись пальцями у внутрішню частину її стегон. З її горла вирвався стогін; вона, здавалося, не могла його зупинити.

— Ти така гарна, – прошепотів він, цілуючи її щелепу, шию. — Я казав тобі, яка ти гарна, Ел? Я міг би дивитися на тебе все життя і мені б це ніколи не набридло...

Вона ледве стримала ще один стогін. — Ти завжди був таким улесливим?

— Ні, і це переслідує мене. — Його важке дихання погладжувало її плече, а ліва рука ковзнула під спідницю. Його дотик пронизував її з усіх боків: губи на плечі, кінчики пальців на стегні, твердий член, що впивався в живіт з кожним

неглибоким вдихом. — Я не спав і думав про те, що ніколи не говорив тобі, про те, що, можливо, ніколи не матиму нагоди сказати тобі...яка ти, в біса, геніальна. Як я відчайдушно залежний від звуку твого сміху. І...

Його рука поповзла під її спідницю, інша рука міцно обхопила її талію. Вона зойкнула, коли його дослідницькі кінчики пальців досягли подолу її нижньої білизни, і він здригнувся.

— І ці звуки, — хрипко промовив він. — Звуки, які ти видаєш, коли я змушую тебе кінчати, маленька злодійко...я б помер і повернувся до життя, аби тільки почути їх знову.

Вона розтулила губи, а потім застогнала, коли він повільно, мляво погладив по білизні, відділяючи свої пальці від її мокрої плоті.

— Все ще сердишся? — пробурмотів він.

— Можливо... можливо, трохи менше. — Вона ледве могла пригадати, що таке гнів. Печіння, так, але зараз горіло все її тіло, кожна фібра її істоти була зосереджена на повільних поворотах його пальців над її жагучим ядром. — Можливо, якщо ти продовжиш так...

— Так? — Він просунув пальці їй під спідню білизну, і вона вигнулася дугою до нього, не в змозі придушити несамовитий крик.

— Ось так, — зітхнула вона, і він хихикнув. Його рука обхопила її талію, і він повільно рушив уперед, не залишаючи їй іншого вибору, окрім як спотикатися, поки вона не вдарилася спиною об стіну, і подих знову не вирвався з її легенів. Його крила здійнялися по обидва боки від них, затуляючи їй вид на кімнату. Лише його обличчя все ще було перед нею, очі звужені в дикій потребі, гострі щелепи стиснуті з самообмеженням.

— Що ще я маю зробити, щоб заслужити твоє прощення? — Він провів кінчиками пальців по її мокрому тілу, коли говорив, його голос був грубим муркотінням. — Ти вже не так сильно злишся, маленька злодійко.

Їй було байдуже до гніву. Їй не було діла до прощення. Голод впивався кігтями в кожну її фібру, настирливий і болючий; все, що її розум все ще міг осягнути, це болісну *порожнечу* всередині неї, її тіло стискалося і тужило навколо небуття, яке вона не могла витримати більше ні хвилини. Його пальці були близько, так болісно близько, і все ж не досить близько...

— Я дуже сердита...

Він повільно просунув у неї один тонкий палець, лише один, і слова покинули її. Якби не мармурова стіна за її спиною, вона, можливо, знепритомніла б біля його ніг, коли вусики потреби закрутилися спіраллю від її серця до самих кінчиків пальців на ногах і руках.

— Агенор...

— Дуже сердита? — пробурмотів він, проникаючи трохи глибше.

З її вуст вирвався схлип розчарування. — Я буду абсолютно розлючена, якщо ти...ох...якщо ти не трахнеш мене як слід *зараз*. — Вона застогнала, коли він витягнув палець. — Цілий тиждень безшлюбності, Лорд Захисник. Ти вже вибачився за *це*?

— Не думаю, що вибачився, — зізнався він, знову встромивши палець у неї так глибоко, що на мить вона побачила зірки. — Тобі було боляче?

— Тобі пощастило, що я не померла. Я була б ще злішою, якби померла.

Він знову засміявся, коли витягнув і подразнив її другим пальцем, розтягуючи її, щоб вона відкрилася для нього. — Я щиро прошу вибачення за те, що цілий тиждень позбавляв тебе компанії мого члена, маленька злодійко. Трохи терпіння і...

Вона кинулася вперед і зачепила пальцями пояс його штанів, розстібнувши перший гудзик, перш ніж він встиг відреагувати. Його ерекція палючою сталлю вдарилася об тканину нижньої білизни. Вона провела великим пальцем по краю, і його видих перетворився на стогін, а потім на прокляття.

— Дуже неприємне слово, яке ти використовуєш, — пробурмотіла вона, блимаючи на нього, коли провела долонею по всій довжині його члена. — *Терпіння*.

Його губи напружилися в напруженій, дикій посмішці. — Значить, вже не така сердита?

— Іноді, Лорде Агеноре, — сказала вона йому, її голос тріщав, коли його член сіпався в її руці, — ми повинні відкласти наші особисті почуття в сторону, коли на кону стоять більш важливі справи. Такі, як моя поточна, дуже нагальна потреба бути трахнутою до безпам'ятства на будь-якій найближчій поверхні. Після того, як ми подбаємо про ці ширші проблеми, ми зможемо переоцінити...

З черговою лайкою він обійняв її, потім розвернувся і тим же рухом перекинув через свій стіл, відкинувши книги та ручки, притиснувши її до дерева. Вона задихнулася від сміху, хапаючись за край стільниці, щоб втримати тремтячі руки.

— Хіба ці книги не були...

— Абсолютно безцінні, — прогарчав він, смикаючи її за спідницю. Позаду неї клацнув гудзик, а потім ще один. Її пальці ніг скрутилися у туфлях у божевільному очікуванні. — Боюся, грошовим міркуванням доведеться почекати до вирішення більш широких питань. Бляха, Ел, ти така гарна... дуже гарна, і...

Він смикнув її труси вниз, а потім знову притиснув палець до її входу. Вона сіпнулася, задихаючись.

— І така мокра. — Його голос знизився до хрипкого шепоту. — Ти думала про мене в ці дні, маленька злодійко? Я тобі снівся?

— Я намагалася цього не робити, — буркнула вона, і він засміявся, приклавши свій член до її кицьки, втираючись у її вологу. Вона застогнала, ще міцніше вчепившись у стіл, і знову його сміх пронизав усе тіло.

— Тоді давай покладемо край твоїм стражданням...

Він занурився в неї з такою силою, що вона ледь не перекинулася разом з книжками через край столу. Еллі закричала, тримаючись за життя, коли він відступив і знову занурився в неї, його розмірів вистачило, щоб стерти всі сліди болю і відчаю тижня з її свідомості — заповнюючи її все глибше і глибше, поки не залишилося жодної клітинки її тіла, яка б не горіла за ним, не боліла за ним. Він стиснув її стегна, жорстко трахав її, кожен поштовх був одночасно і вимогою, і капітуляцією. Її. Все ще її.

— Ти, — спромоглася вона крізь туман блаженства і сліпучої хтивості, — ти відчуваєш... так...

Його рука ковзнула по її стегну і знайшла це маленьке ядро її насолоди. Вона втратила останні слова, коли його великий палець потер це місце, так грубо,

що було майже боляче, але все ж достатньо, щоб вирвати несамовитий крик з її вуст. У бездумному екстазі вона нахилила стегна, і він увійшов у неї ще глибше, його член був славною, безжальною обіцянкою.

Він застогнав зі сміхом позаду неї. — Що я відчуваю?

Вона була не в змозі відповісти. Вона не впізнавала звуків, які виривалися з неї з кожним диким поштовхом, більше не могла сказати, чи були вони її, чи його, чи чимось іншим. Він штовхав і гладив, гладив і штовхав.

Його вільна рука стискала її стегно, коли він трахав її все швидше і швидше, доводячи її до якоїсь межі, до якогось *дива*, яке навіть божевілля всередині неї ледве могло почати уявляти.

— Еллі, – буркнув він, стогін дикого звіра. — Кінчи для мене.

Вона вибухнула.

Звільнення прокотилося по її хребту, як удар блискавки, наповнило її обпалюючою силою до самих кінчиків пальців. Вона почула, як вигукнула його ім'я. Відчула, як її тіло міцно стискається навколо його пульсуючого члена. Два, три останні поштовхи, і він перекинувся через край, заливаючи її своїм теплим насінням, заливаючи її стегна, сукню, стіл...

Вона припала до дерева, задихаючись і не маючи сил думати. Світ стиснувся до його повільних рухів всередині неї, його рук на її спині, блаженного, мирного спокою її власного розуму.

— Маленька злодійко, – прошепотів він, обіймаючи її і притискаючи до своїх грудей. — Ти диво... ти...

Вона обійняла його за плечі і не відпускала, доки він не опустил їх обох на своє просякнуте сонцем ліжко. Він зняв з неї сукню, вона з нього сорочку; вони згорнулися між ковдрами, гола шкіра на голій шкірі, кінцівки сплуталися, поки вона не зрозуміла, де закінчується вона, а де починається він.

Він прошепотів: — Все ще сердишся?

Еллі заплющила очі, притулилася ще ближче до його м'язистих грудей, вдихнула його солоний, хтивий запах і пробурмотіла єдину відповідь, яка здавалася хоч трохи доречною.

— Я збираюся народити тобі дитину.

Його руки міцно стиснули її. — Так.

— Ми можемо сперечатися про імена, – мрійливо додала вона. Раптом це здалося їй найрадіснішою перспективою у світі. — І місця, де ми будемо жити. І правильний вік, щоб уперше вкласти дитині в руку ніж. І ти нікуди не підеш.

— Я нікуди не піду. – Він хихикнув. — Дванадцять років.

— Максимум п'ять років, – буркнула вона йому в груди, — і ми повинні навчити дитину завжди прагнути до крил.

Він розсміявся. — *Ти* дуже кровожерливе створіння, маленька злодійко.

Вона наспівувала на підтвердження і ще тісніше притулилася до нього, притискаючись до нього з усієї сили. Світ знову повільно просочувався крізь її свідомі думки, з усією своєю неминуchoю жорстокістю та небезпекою. Незабаром з'являться книжки, які треба буде прочитати. Плани складати. Зв'язки, які треба буде розривати.

Але зараз, у цю м'яку, просту мить...

Останню мить вона вагалася. Потім, притиснувшись губами до атласної шкіри трохи нижче його ключиці, вона прошепотіла: — Але ж я *твоя* кровожерливе створіння.

У нього перехопило подих. — Я буду намагатися з усіх сил, щоб бути гідним цього.

Вона пригорнула його ще міцніше.

Кілька хвилин вони лежали в мовчанні, його сильні руки захищали її, а його губи на її лобі були найсолодшим, найніжнішим заспокоєнням. Можливо, думала Еллі, дрімаючи в сонячному світлі, саме так можна змінити світ. Один не дуже законослухняний лорд фейрі за раз. Одна безпечна дитина за раз...

Можливо, зрештою, саме так і падали імперії.

Кінець...
поки що

Історія Еллі та Агенора продовжується в основній серії "Острови фейрі", яка розповідає про їхню доньку Емелін, її боротьбу проти імперії та небезпечний, бурхливий роман з Креоном, Тихою Смертю.

[Будемо вдячні вам за відгук до книги](#)